

MARIAN DIETERMAN

BERICHTEN VAN SONIA

16 januari 2009

HEEL ZACHT VOEL IK ME OVERVLOEIEN VANUIT HET GEESTELIJKE NAAR DE WERELD.

MIJN LIJDENSWEG IS VOLBRACHT, MET MEESTER JESUS EN ELIA HEB IK ISMAEL MOGEN INTRODUCEREN.

MIJN TAAK IS TEN EINDE OP DE AARDE EN GAAT VERDER VANUIT DE SFEREN.

VAN DAARUIT ZAL IK JULLIE BERICHTEN EN VERDER ONDERWIJZEN.

WAS GETEKEND SONIA.

DEEL 1 : AARDING VAN HET AARDSE

DEEL 2 : BOVEN HET AARDSE UITSIJGEN

DEEL 3 : THEMA'S BIJ DE VERVULLING

DEEL 4 : STATEMENTS

DEEL 5 : LERINGEN

DEEL 1: AARDING VAN HET AARDSE

1.1

Het gevoel van leegte tegen somberheid aan, ken ik maar al te goed. Wanneer je in je ZIJN bent, voelt dat zo overvloedig dat alle andere gevoel erbij in het niets valt.

Toch is een anticlimax regelmatig nodig om weer op te laden in het aardse. Als het ware je zegeningen tellen en daar weer vrede mee hebben. Dat lijkt dan 'maar' vrede ermee hebben, zo zijn we verwend door het goddelijke te mogen ervaren. Dat steekt schril af tegen het gewone aardse waar we met anderen ons leven in delen. Het pure geluk, de vervulling in eenheid is het hoogste goed dat de mens in eenheid met het allerhoogste kan ervaren. Het is werkelijk weer met de voeten op de grond in het aardse ons neerzetten, contact maken met de alledaagse werkelijkheid die het leven is.

Daar word je niet echt vrolijk van, maar de taken moeten wel worden uitgevoerd. Niet als plicht maar als in de zwaardere beweging van de aarde meebewegen om met alles en iedereen in contact te blijven. Ook om de zwaarte van andere mensen mee te kunnen invoelen en van dit gezamenlijke punt het licht er in te laten schijnen. Niet van bovenaf maar van binnenuit, meegaan met de zwaarte, de stroom erin brengen en de liefde zijn werk te laten doen.

Dan bereiken we heel veel wat vanuit de zonnige lichtheid van bovenaf niet te doen is. Voel ook de zwaarte in je eigen bestaan en laat het er in liefde zijn, op weg naar de vervulling in liefde en eenheid.

1.2.

De moed om te doen, te zeggen, te schrijven, in de wereld te zetten van het onzichtbare is immens. Het is dan ook het geestelijke concreet proberen te maken, begrijpbaar en zichtbaar meer te zetten in een wereld die daar nog lang niet klaar voor is. Alle veranderingen worden in gang gezet door andere alternatieve mogelijkheden, uitwerkingen van wat er al is en beter kan.

Helaas is alles meestal al geregeld en in gewoonten en wetten die onwrikbaar zijn vastgelegd. Lospeuteren van deze oude patronen voelt voor mensen die zich hierdoor verzekerd voelen als verraad. Heksen waren indertijd ook visionaire vrouwen die al wisten dat lijden niet hoefde zoals het toentertijd de gewoonte was. Goed, slecht, arm, rijk alle tegenstellingen waren voorhanden. Als je ziek was ging je dood, wee degenen die dit dachten anders te interpreteren. Pas veel later werd in het kader van de wetenschap de nieuwsgierigheid bevredigd door het ontleden van het menselijk lichaam. Daarbij werd een voorschot op kennis van genezen genomen die met hekserij vooral niets te maken had.

Daarom is er nu ook nog steeds geen link naar het visionaire genezen, het intuïtieve weten en vergt het een enorme dosis moed en kracht om het oude lijden te doorbreken. Geestelijk

of lichamelijk lijden hoeft niet meer, het dient niemand. Maar de wetenschappelijke 'genezers' zitten nog vast in het zadel in rijkdom en beroepseer. Het zal nog heel wat moedigen vragen hun innerlijk, intuïtief weten neer te zetten in liefdevol uitdragen dat lijden door de mens zelf is gekozen om het uit te werken.

1.3

In de mens is een borrelende beerput van gedachten en gevoelens die allemaal om voorrang vragen gehoord en uitgevoerd te worden. Daardoor wordt het werkelijke leven beïnvloedt, want waarom krijgt wat het eerst de beurt? Juist wat zich het hardst laat gelden wordt genegeerd, nee dat niet dat is teveel, te heftig op dit moment. Het komt nog wel een andere keer aan de beurt en zo wordt de rangschikking uitgevoerd. Tenslotte moet alles eerst behapbaar worden om te kunnen uitwerken. Alle gevoelens moeten worden verwerkt en een plek krijgen, dat is een gigantische klus. Daarom zal onze geest eerst de simpele zaken kiezen waar een lichte voorkeur voor is, die niet zo schreeuwend aanwezig zijn en de aandacht vragen. Deze keuze mag de mens helemaal zelf maken, wat hij wel wil doen, in welke volgorde en in welke tijd. Eerst moet deze keuzevrijheid er zijn om te durven kiezen, want een opgedrongen keuze zal nooit in vrijheid genomen worden. Dan wordt het een moeten van een ander wat uitgevoerd moet worden en dat kan die ander beter zelf ter hand nemen.

Alles mag op de eigen tijd aan de orde komen, als de tijd gaat dringen zal de vraag zich dwingend voordoen. Wanneer het dan nog te dringend voelt als dwingend, kan er altijd een time out worden ingelast. In de trant van mag deze beker aan mij voorbijgaan. Wanneer het zich dan weer voordoet is het duidelijk, is de acceptatie gegroeid van wat er gaande is en gebeuren moet. Dat is langs de weg van geleidelijkheid, zonder dwang, drang dan volvoerd.

1.4.

Vanuit het hart de liefde om je heen neerzetten is een diepe vreugde, een levensvervulling van de hoogste orde. Er is alleen ook een taak om dit te verbreiden, om tot eenheid te kunnen komen.

Wanneer de een geeft, de ander neemt is er geen vervulling die tot eenheid kan leiden. Liefde geven is iets wat de mensen in zich dragen, maar niet meer vanzelf kunnen uitdragen. Het is min of meer afgeleerd in de loop der eeuwen. Er is veel misbruik gemaakt van het pure geven van binnenuit. De ongelijkwaardigheid tussen man en vrouw is daar een voorbeeld van.

Er moet een modus zijn waar liefde, vertrouwen geven op kan stoelen. Dit is niet ongelimiteerd gebruik maken van elkaar, maar een balans vinden. Wanneer die balans wederzijds is goedgekeurd, er instemming is van beide partijen, is het huwelijk geslaagd. Helaas zijn er erg veel huwelijken die niet slagen en waar geen balans is kunnen groeien.

De wonden die het falen van een huwelijk slaat zijn diep, moeilijk te helen, om weer te delen van vertrouwen en overgave voor een nieuwe relatie. Ook de oude wonden van niet erkenning, misbruik maken spelen dan weer mee. Van binnen zijn deze wonden niet geheeld en daarom zal een nieuwe relatie vaak weer niet tot een geslaagd huwelijk leiden. De echte eenheid in de relatie zal, net als in de wereld om ons heen, een diep vertrouwen in de mensheid moeten inhouden. Dat vertrouwen begint bij jezelf, jij bent de spil zowel voor jezelf, je relatie als de wereld om van liefde tot vervulling en eenheid te komen.

1.5.

De ruimte die je inneemt bepaalt wie je bent en hoe je je leven invult. Klein ineengedoken betekent dus dat je weinig ruimte voor jezelf en anderen hebt. Groots en volumineus betekent dat je jezelf overschat, OVERgeeft, je eigen kunnen en geven overstijgt.

De modus vinden is het grootste geheim, waar ben en durf je jezelf in je Zijn te zijn?

In je Zijn houdt in dat alles als vanzelf zich voordoet en geen moeite kost. Het vloeit vanuit het Zijn samen in de juiste stroom van geven en nemen. Dan hoeft het niet een onsje meer te zijn om beter te doen en het ego te plezieren. Juist niet, een overdosis kost jou te veel energie en de ander raakt in de war. Teveel van het goede, goed bedoeld wordt nooit als weldaad gevoeld maar is overdaad. Over de grens van jezelf en de ander gaan doe je niet in je Zijn. In je Zijn is er geen 'over'daad (overdone) mogelijk, alleen wat er is. Je verstand is er niet bij betrokken, jij regelt het dan niet om een onsje meer te doen. Je doet jezelf en de ander dan nooit tekort, jij geeft wat er is te geven. Klaar!

Omkijken hoeft ook niet, of het niet teveel of wel genoeg was. Wat is geweest gaat zijn eigen gang en de ander doet ermee wat hij wil. Wil hij er niets mee doen betekent dat niet dat jij niet goed of genoeg hebt gegeven. Dan is de ander vrij om te doen met wat jij gegeven hebt. De ander mag zijn ruimte bepalen, jij hoeft hem deze ruimte niet te 'geven' maar alleen hem en jezelf de ruimte te gunnen. De ruimte om jouw leven in te vullen, groots, klein of op maat in je eigen Zijn.

1.6.

Negenennegentig keer negenennegentig keer zal alles wat er is moeten worden omgekeerd en beleefd vanuit een andere werkelijkheid. Aan alle dingen zitten zo veel kanten, de diversiteit is groot van het beleven en de menselijke psyche die alles uitpluist en verwerkt. Dat verwerken kan ook omdat de mens dat bewustzijn heeft gekregen en dit is uitgegroeid tot het goddelijk bewustzijn.

De eerste keer dat de mens zijn leven op aarde had was dat bewustzijn nog maar zeer beperkt. Weten hoe in leven te blijven en hoe voort te planten waren toen de meest essentiële zaken om in het bewustzijn uit te werken. Maar de vragen over het bestaan, God, het Hogere begonnen al vrij snel het bewustzijn binnen te sluipen. Het verbonden zijn op een

andere manier dan met de mensen onderling bleef steeds meer zingen in het bewustzijn. Het geweten kreeg een plaats, overschouwen van wat er gebeurde en leren kiezen voor wat er in het leven tot stand kwam. De keuze die in de geestelijke wereld was gemaakt kreeg steeds meer invloed in het bewustzijn van de mens. De ontwikkeling ging gestaag door en werd een uitgroeien in zelfbewustzijn, maar verliep ook van kwaad tot erger. Was de mens eerst onbewust, in het zelfbewustzijn oversteeg de mens de mogelijkheden die hem waren aangereikt en waande zich almachtig. Alsof het goddelijke in hem herkend was en de mogelijkheden tot uitwerking door de mens zelf los van het goddelijke een plaats kon veroveren.

De eigen wijsheid was een verkapte versie van waartoe de mens in staat is tot zelfbewustzijn, zonder de goddelijkheid op de achtergrond te eren. Zo werd het leven steeds meer zoals het niet bedoeld was, de mens had de duisternis die overwonnen moest worden in zich geïntegreerd. Dit kon niet verder gaan op deze manier, anders zou het lichtplan van de Schepper hierdoor in gevaar komen. Daarom zijn er toen diverse rampen gebeurd die de ergste vormen van zelfverheerlijking uit roeiden. Ook deze boodschap is in de mens beklifd, het afdwingen van de goddelijke kracht door afgodsbeelden en zedenloosheid werden voortaan als niet acceptabel in de religies vorm gegeven. Diepe eerbied voor het goddelijke dat in een vorm is gegoten, opdat het door het menselijk brein kon worden gezien en aangeraakt wordt hiervan uitgesloten. De modus heeft de mens in de afgelopen eeuwen leren leven in opgestelde regels en wetten over wat geoorloofd is en wat niet. Nu is het keerpunt gekomen om weer in vrijheid te komen tot een uitwerking van de mogelijkheden die de mens zelf heeft. De inperking van het zelfbewustzijn, dat tot overschatting leidde, mag weer verder worden uitgewerkt in een steeds groeiend bewustzijn van liefde. Dat aspect is in de wereld verloren gegaan, braaf de regels volgen en in een keurslijf ontwikkelen mag nu weer in vrijheid van het eigen bewustzijn. Daar gaan nog heel veel levens overheen eer dat volledig is vormgegeven.

1.7.

Over een aantal jaren zal er een andere tijd zijn ingegaan, een tijd die niet te vergelijken is met de huidige. Alles wat nu traag en moeizaam verloopt, zal dan vol passie en vrolijkheid vorm krijgen. De betrekkelijkheid van alles zal dan duidelijk zijn geworden, dat alles vergankelijk is behalve het geestelijk leven van waaruit we zijn gekomen en waarnaar we weer zullen terugkomen.

Nu wordt vaak moeizaam gedaan over wat er vooral in dit leven bereikt moet worden, van bouwwerk tot persoonlijke motieven. In de eeuwigheid is deze plaatsbepaling helemaal niet meer nodig. Of jij het nu doet of een ander is niet meer van belang, alleen maar dat het gebeurt. Een naam vestigen of uit naam van iets belangrijk zijn, oude glorie en dat soort dingen zijn niet meer in tel. Oude roem is vergankelijk geworden bij de eeuwige roem. Deze eeuwige roem is alleen via belangeloze innerlijke inzet te verkrijgen, het geluk komt alleen nog maar van binnenuit. De dingen die gebeuren zullen vanuit het algemeen belang ingevuld worden, zakkenvullers doen niet meer mee in een race om te graaien wie het meeste heeft. Aardse bezittingen zullen eerder tegen je werken dan je vooruit helpen, want hoe kom je aan dat alles, wie kun je daarmee helpen en jij hebt alles al en dus niets meer nodig. De kunst zal

worden hoe met je aardse bezittingen om te gaan zodat je er de meeste vreugde aan zal beleven. Hoe de energie van deze bezittingen wordt gebruikt en door wie: geld oppotten voor de rente die jezelf niet nodig hebt, zal geen vreugde brengen en je niet meer vooruit helpen in de wereld. Delen, anderen gebruik laten maken van alles, alles voor iedereen zal het motto worden. Het geluk van de mens zal niet zijn eigen geluk zijn maar het geluk in de ogen van anderen. Deze eenheid en vervulling in liefde is het hoogste goed voor de mens op aarde. Als daaraan gewerkt wordt, het geeft niet of het met vallen en opstaan is, zal duidelijk zijn waarom de mens op aarde is. Werken aan een betere wereld, licht brengen in de duisternis, de goddelijke liefde in en op de aarde brengen, dat is waar het om gaat.

Dat betekent liefde ten opzichte van alles en iedereen, de natuur, planten en dieren en alles waar je mee te maken krijgt. Respect naar alles wat jou helpt je leven invulling te geven in liefde, van mensen die je helpen tot de spullen die je gebruikt. Alles, evenals jijzelf verdient respect omdat het de wereld dichterbij een grote saamhorigheid brengt. Schelden omdat je auto het niet doet past daar niet in, mopperen omdat het niet snel of goed genoeg gaat ook niet, alles zal komen op de juiste tijd die ervoor staat. Laten komen in overgave wat zich voordoet, innerlijk weten wat jouw taak hierin is om het beter te maken. Dat brengt de harmonie in het leven waarin iedereen zijn plaats heeft en mag leven in liefde. Dat zal de toekomstige tijd zijn waarin wij ons verlangen naar vervulling in eenheid kunnen vormgeven in liefde voor onszelf en alles om ons heen.

1.8.

Eerbied voor het leven met alles wat er is en zich voordoet is voor de mens een hele opgave. Zonder ego zou het een gemakkelijke zaak zijn dit na te leven. Het gaat er echter niet om dat de mens zondig is dat er dingen gebeuren die niet in orde zijn. De mens heeft een ego gekregen om in de wereld te zetten wat hij wil en kan en daar horen allerlei gevoelens bij. Een van de eerste was het welgedane, zelfoverschattende gevoel alsof de mens onoverwinnelijk is.

Zich ontwikkelen en trots wild kunnen schieten om in het levensonderhoud te voorzien is een begrijpelijk neerzetten van het ego. Een uitvinding doen en in de wereld zetten ook, evenals prachtige muziek componeren. Maar daar komt al een grens in zicht, hoe zit dat met de vaardigheden die de mens heeft 'verworven'. Wanneer er macht en status bijkomt, waant de mens zich de koning te rijk, zelfreflectie is iets wat niet aangeleerd is. Door aanzien te verwerven of door andere mensen geëerd te worden zou de mens kunnen denken dat hij werkelijk bijzonder is. Het is dan zaak de realiteit onder ogen te blijven zien en de macht als kracht te gebruiken omdat er aanzien is. Dit gebruiken leidt maar al te vaak tot het uitoefenen van de macht van de rijkste, sterkste, slimste of uit hoofde van de functie die wordt bekleed. Of dit nu op microniveau in het gezin, op het werk of als regent is: het blijft altijd zaak de realiteit te blijven zien van de positie die los staat van de persoon. Elk mens is behept met talenten en met vaardigheden die nog moeten worden geleerd door het leven. Ervaringen opdoen kan deze ervaring tot bekwaamheid en vaardigheid brengen. Dit zal niet gebeuren als er een vals ego tussenkomt, het stemmetje in je hoofd dat jij het allemaal toch wel heel geweldig doet allemaal. Nu heeft iedereen een schouderklopje nodig als er een klus moet worden geklaard. Dan is het echte ego nodig om te doen wat gedaan moet worden en dat

voelt als een moeten en willen van binnenuit. Als een ander daarover zijn waardering uitspreekt weet je dat je het goed hebt gedaan. Wanneer je ego hiermee aan de haal gaat en je jezelf fantastisch gaat vinden voel je van binnen zelf wel dat het niet helemaal in orde is. Hetzelfde geldt overigens als je de dingen niet kunt doen die je wilt, dus geen schouderklopje krijgt. Dan betekent dit niet dat je waardeloos bent, niets kunt en je in een draaikolk van miskenning moet gaan storten. Alles wat er gebeurt is betrekkelijk, wat er vandaag gebeurt, is vaak morgen weer vergeten. In beide gevallen heb je ervaringen op kunnen doen die je verrijken voor de rest van je leven. Dit proces is voor iedereen anders, niemand kan het proces van een ander inschatten of veroordelen, iedereen mag leren op zijn eigen manier.

1.9.

De regels en wetten die zijn vastgesteld inde loop der eeuwen dienen de mens niet meer. Waren ze ooit bedoeld om de mens te verzekeren van leefbaarheid en een garantie dat niet iedereen het heft in eigen hand zou nemen naar eigen willekeur, nu is dat niet meer nodig. Elk mens is inmiddels zo ver geciviliseerd dat goed en kwaad duidelijk is. Dit geldt weliswaar niet voor iedereen en handhaving van een aantal wetten en regels is ook zeker nog nodig. Maar de beperkende, betuttelende regels kunnen worden geschrapt en vervangen worden door meer vrijheid.

Elk mens heeft inmiddels een keuzevrijheid die hij kan en/of wil hanteren of niet, dat is een persoonlijke keuze oftewel opdracht. Maar degene die wel kunnen en willen kiezen, die zich beperkt voelen door de wetten en regels, voelen dit als een geen recht doen aan hun menselijk functioneren. In de religie is dit inmiddels volledig duidelijk, geboortebeperkende maatregelen worden verboden, maar vooral hier in Nederland is er eigenlijk niemand die zich hieraan stoort. Nu hoeven dit soort achterhaalde zaken niet met spandoeken onder luid protest te worden veranderd, maar het klopt niet zo als het nu is. Als het blijft zoals het nu is, worden de regels niet aangepast, sterker nog ze zullen worden uitgebreid om weer grip op de niet meer te onderdrukken mensen te krijgen. Dat is de verkeerde gang van zaken, zelfs in de politiek en de verkeersregels worden onzinnige wetten veranderd. Dat de kerkelijke gemeenschap hierover niet duidelijk cq eerlijk wil zijn heeft nog met de oude onderdrukking te maken. In elk mens liggen nog herinneringen aan vroeger tijden dat verzet de dood betekende. Je nek uitsteken betekende letterlijk je hoofd eraf, ophanging of de brandstapel. Alle mensen zijn nog niet bevrijd van deze trauma's en daarom laten ze het zo. Dat doet geen recht aan de mensen die wel voor hun mening uitkomen en zo blijft er verdeeldheid.

Van binnen weet elk mens wat recht en krom is, maar dit uitdragen is een keuze en die wordt vanuit onzekerheid, de angst om verguisd te worden nog steeds niet genomen. Ondanks alle psychotherapeutische hulp die voorhanden en voor iedereen toegankelijk is, kan de mens nog steeds niet zichzelf bevrijden. Daar gaan nog wel een paar eeuwen overheen en tegen die tijd zijn zelfs de beperkende regels en wetten verdwenen. Dan zal de mens werkelijk in vrijheid eigen keuzes maken, niet meer gebonden aan oude, niemand dienende regels en wetten. Als je dan iemand zou hinderen als je door een rood stoplicht rijdt is het jezelf hinderen door wat je de ander aandoet. Of jij stopt of dat een ander door jouw negeren van

het stoplicht moet wachten is dan hetzelfde: iemand in gevaar brengen is iets wat je jezelf niet aandoet en een ander ook niet.

De mens hoeft dan niet meer te leren door fouten, maar dan gaat het alleen maar om wat in het belang van iedereen is.

1.10.

Het leven is niet altijd eenvoudig, wat je wilt en voelt neerzetten in de wereld vergt moed. Deze moed vraagt een kracht in je die kan worden aangesproken om te doen wat je van binnenuit voelt dat gedaan moet worden. Wanneer je niet in je kracht bent of voelt dat je de moed ontbreekt om je sterk te maken, kun je niet doen wat gedaan moet worden. Dat ontmoedigt dan nog meer en zo kom je in een vicieuze cirkel die je moeilijk kunt doorbreken. En dat is dan zo, zo gaan de dingen dan en daar kun je je ook gewoon bij neerleggen. Moed vergaren om deze tegenstand te overwinnen is soms ook gewoon niet aan de orde. Als het niet gaat, dan gaat het even niet. Misschien leer je hierdoor dat het in de tijd niet uitmaakt en je het een volgende keer wel durft en kan wat je zou willen doen. Zachtheid in overgave is dan aan de orde, je kunt immers geen ijzer met handen breken en jijzelf moet ook de energie hiervoor hebben. Als je in je kracht bent doe je immers wel wat gedaan moet worden, soms lukt het en soms niet, nou en. De eisen die de mens aan zichzelf stelt zijn soms ook te hoog, niet te hoog gegrepen maar in het dagelijks leven van alledag niet allemaal uit te werken. Dan kun je denken dat het aan jou ligt, dat je het zou moeten durven en kunnen, maar dat is niet altijd zo. Wanneer je voelt dat de moed je in de schoenen zinkt als er iets gedaan moet worden is dat iets anders dan wanneer je denkt niet te mogen falen. Het lijkt hetzelfde maar is iets anders, wat jij jezelf oplegt en dat waarvan je weet dat je in je kracht komt en kan doen wat je wilt doen. Wanneer je de kracht niet hebt, niet durft is het dus helemaal niet aan de orde dat jij tegen alles en jezelf in dit gaat doen. Als je weet dat er iets te doen is en je in jezelf excuses bedenkt omdat je eigenlijk niet durft, het eng vindt is dat iets anders: dan kun je simpelweg om kracht vragen om je aarzelingen te overwinnen. Als dat nodig is zal de kracht je gegeven worden, dat is iets anders dan tegen wil en dank door moeten zetten. Als je in overgave het laat gebeuren, je willen opzij zet zal de kracht er wel of niet zijn. Dan kun je nog als je niet durft om kracht vragen en dan zal gebeuren wat moet gebeuren.

DEEL 2: BOVEN HET AARDSE UITSTIJGEN.

2.1.

Doordat er in de wereld van alles gebeurt, wordt de mens vaak overspoeld met onoverzichtelijkheid. Een ding uitwerken is daarvan al een hele klus, alles van alle kanten zorgvuldig bekijken en overzien. Wanneer er meerdere tegenstrijdigheden zich voordoen is de keuze voor het ene of het andere standpunt moeilijk te maken. Het meest eenvoudig is dan om terug te grijpen op oude verworvenheden, visies van vroeger om orde te krijgen in de chaos. Hierdoor worden nieuwe inzichten soms terzijde geschoven om te bevatten wat er aan de hand is. De recente oorlog in de Gaza- streek is daar een voorbeeld van: het oude idee dat de Israëlieten recht hebben op hun land is inmiddels al lang genuanceerd. Toch is er bij de berichtgeving van de beschietingen dan zoveel aan de hand dat een heldere visie niet direct voorhanden is. Uiteindelijk mondde dit uit in demonstraties tegen Israël en werd het een veroordeling van het optreden daar. Dit langdurige conflict moet steeds vanuit verschillende standpunten bekeken worden en het is moeilijk een helder beeld voor de eigen mening te krijgen.

Om vanuit het eigen innerlijk dit of een ander beeld helder te krijgen vereist een afwezigheid van vooroordelen: als de ene mens net zoveel waard is dan de andere geeft dit een andere kijk op de zaak. Toch kunnen 'oude' zaken niet worden losgekoppeld, geaccepteerde zaken hebben een soort verworvenheid in zich. In de trant van zo is het altijd geweest tot zo was het goed en moet het blijven. Het gaat er natuurlijk vooral om wiens zaak het is, wat brengt jou ertoe te denken dat hier een oordeel zou moeten worden kunnen geveld? Dit is niet bedoeld als er niet mee bemoeien, maar gewoon dat er nooit een juist oordeel mogelijk is. Vanuit alle gezichtspunten is er een rechtvaardiging mogelijk en het recht van de sterkste zal dan uiteindelijk zegevieren. Het gaat er dan ook niet om een ander, beter, rechtvaardiger gezichtspunt te hanteren, maar van alle gezichtspunten de grootste gemene deler te vinden. Dan is de zaak weer gesust en tot een volgende escalatie rustig. Dat dit niet de oplossing is, is wel duidelijk. Maar er is ook niet een oplossing te vinden OMDAT alles verschillende kanten heeft. Evenals een mens nooit alleen goed of slecht is, maar altijd van alles een beetje is. Slaat het beetje teveel naar de ene kant uit of naar de andere kant, dan is het wel te handhaven. Slaan de stoppen door, dan moeten er vanuit oordelen acties worden ondernomen. Dit kan nooit voor de persoon in kwestie, de familie en de omgeving even goed zijn wat er voor actie noodzakelijk zal zijn. Iedereen heeft hierin al zijn eigen belangen, het gaat er alleen maar om dat iedereen weer verder kan. Fel protesteren tegen een opname, of juist niet heeft het effect dat er breder over nagedacht wordt, maar het euvel zelf kan niet de wereld uit worden geholpen. Net als in een langdurig conflict zal ook onenigheid dicht bij of in huis door de tijd moeten worden opgelost met begrip voor de verschillende standpunten. Als oordelen meningen worden verzacht dit al het conflict. Alle kanten kunnen dan door iedereen in overweging worden genomen en de verschillende gezichtspunten worden bijgeslepen. Uiteindelijk komt het dan wel op zijn pootjes terecht als iedereen wat water bij de wijn doet en de eigen visie niet heilig verklaard.

2.2.

De mens is geneigd teveel hooi op zijn vork te nemen en moet dat later weer bezuren. Overzien van de gebeurtenissen zou alles een stuk gemakkelijker maken. Dan zou wat er gebeuren moet in een ander licht staan, de mogelijkheden in de tijd, de drang om alles in de wereld te zetten zou in afgebakende eenheden opgedeeld kunnen worden. De drang van binnen uit, de passie is een blok aan het been als het de mens teveel opjaagt, gedoseerde inspiratie is veel gemakkelijker om mee om te gaan. Dan zou er een planning gemaakt kunnen worden wanneer wat er aan de orde komt, maar helaas werkt dat met inspiratie en de menselijke geest niet zo.

Als het inzicht er is, is er de drang dat het naar buiten moet en wel meteen of minstens zo snel mogelijk. Het brein kan veel bevatten, maar inspiratie, flitsende inzichten voelen als een kortdurend inzicht wat weer kan oplossen in het niets. Wanneer het zich aandient MOET dit worden opgepakt, uitgewerkt en neergezet voordat het weer vervliegt als een van de vele gedachten die de mens heeft. Alle gedachten uitwerken zou onmogelijk en onnodig zijn, dus als er zich iets van groot belang aandient moet dit in de wereld gezet. Bijna alsof het de tijd van baren is die niet kan worden uitgesteld en volledig moet worden afgemaakt. Het kind ter wereld brengen is een klus, de inspiratie neerzetten idem dito, je weet niet hoe lang het duurt of het wel goed gaat en alle zeilen moeten worden bijgezet om dit tot een goed einde te brengen. Zo is er na een bevalling een duidelijke rustperiode aanbevolen en noodzakelijk, na een inspirerende actie is dat anders. Deze inspiratie als naweeën te zien, kan nog aanhouden en zich verheugen waarbij alle extra mogelijkheden, visies en uitwerkingen voorbij komen en als het ware telkens weer om dezelfde inzet vragen. Te vergelijken met een meerlingen bevalling maar dan verspreid over een langere tijdsuur, de vergelijking met een bevalling is maar bij wijze van spreken en is natuurlijk niet zo zwaar als een echte bevalling.

Maar het in de wereld zetten, het moeten van binnenuit en moeilijk te onderbreken of stoppen is hetzelfde. In het creatieve proces maakt het ook niet meer uit wat een ander ervan vindt, wat gebeuren moet, moet gebeuren, alles is onbelangrijk en moet wijken voor dit neerzetten van de inspiratie die zich dan voordoet. De onafzienbaarheid, het wel moeten willen doorzetten en weten dat van dit moment afhangt of het goed komt en dat er niets anders mogelijk is dan overgave hieraan. Zoals een kleine voorwee voelt het aankondigen ervan, even een klein flitsje een vaag gevoel en door overgave aan wat er is en zich voordoet, komt het weten wat het is wat zich aandient. Leren luisteren naar dit gevoel en dit weten maakt het herkennen gemakkelijker en in die volledige overgave mag er ook worden gevraagd om uitstel. Er is niet altijd de tijd voor alles wat zich aandient, als je op vakantie in heerlijke overgave aan de zon, de natuur met God en alles om je heen in vrede bent, hoeft deze overgave er niet te zijn. Herkennen van de inspiratie maakt het er mee omgaan gemakkelijker, te stoppen, weer op te pakken, maar dat geldt nog niet voor de uitwerking het werkelijk in de wereld zetten ervan. Dat lijkt nog altijd een soort daadkracht te vragen waarvoor de gewone dagelijkse dingen moeten wijken en voorrang vraagt. Daar begint ook de uitputtingsslag, het niet meer in rust overzien en uitvoeren van de inspiratie. Het gaat dus niet om het moment van inspiratie zelf maar om de uitvoering, dat wat de mens ervan maakt bij het in de wereld zetten. Dan komt er een oude drive naar boven dat gebeuren MOET en wel op dit moment wat niet kan wachten, alsof de het voortbestaan van de hele mensheid ervan afhangt. Het voortglidende inzicht van de inspiratie is totaal verdwenen en van de overgave is op dat moment niets meer te bespeuren. Hard werken lijkt er te worden

gevraagd en dat is dus niet zo. De overgang van inspiratie en het in de aarde zetten wordt als moeten ervaren, niet als hemels maar als aards. Aangezien lijden nog niet uit de wereld is, wordt deze inspiratie als het ware met het lijden verbonden bij het uitwerken. Alsof de tijd opeens dringt, het niet kan wachten, deze inzichten op dit moment onontbeerlijk zijn. Dat is ook wel zo, maar zo hoeft het dus niet meer: wat gisteren al had gemoeten, mag ook overmorgen. Onze energievoorraad plunderen door oververhitte uitwerkingen dient niemand. Mag het een onsje meer zijn wordt hier mag het wat minder de helft is ook genoeg. In de eeuwigheid maakt het allemaal niet uit, alles komt toch wel op zijn pootjes terecht, jouw bijdrage is ook zonder dat ego- moeten en verbrandende vuur goed zoals het is. Blijf ook tijdens de uitwerking uit het ego, het verzengende vuur mag dan OOK overgave blijven.

2.3.

Over een aantal jaren is de verandering volledig ingezet, alle oude gevestigde idealen en geloofsovertuigingen gaan op de helling en worden opnieuw, met nieuwe ogen bekeken. Dat is het resultaat van de zogenaamd wetenschappelijk geschoolde mens die alles tot in de puntjes wil uitpluizen en begrijpen. Het is ook de herwaardering van oude normen en waarden die op de schop gaan: dienen ze ons nog of niet? Dit is de voorloper van het nieuwe verlichte denken, want echt verlicht denken is dit nog lang niet. Zoals in de provotijd alles opnieuw werd geherwaardeerd, was dit niet wat de verandering ten goede bracht. Een wit fietsenplan was indertijd een leuk bedenkfel maar het heeft nergens toe geleid. Zo is het ook met wat er nu opnieuw wordt uitgedokterd, het lijkt heel innoverend maar dat is het niet. Het echte denken, verder kijken dan je neus lang is, voorbij de oude denkbeelden zal wel de ruimte voor anders denken introduceren. Als ouderwets denken, vastgeroeste onhoudbare ideeën er niet meer zijn, zijn opgeruimd is de basis er voor het nieuwe Aquariusdenken. De weg is als het ware vrijgemaakt van alle obstakels die dit geavanceerde denken zouden kunnen hinderen. Zoals de voorhoede heeft gemerkt is het een onmogelijke opgave het nieuwe denken vrijuit in de wereld te kunnen neerzetten. Obstakels als voor kwakzalver uitgemaakt te worden heeft de voorhoede geleerd oude patronen en trauma's die hiermee in verband stonden op te lossen. Deze zware klus zal er niet op die manier zijn voor het nieuwe denken, dit is al dan al zoals het vormgeven aan een fietsenplan, door voorwerk uitgeplozen op mogelijkheden en kan simpeler als die oude zaken uit de weg zijn. De ruimte die er door het provoceren was gekomen voor een vrijere, minder benauwender samenleving en praktisch uitgevoerd werd in een plan dat er voor iedereen fietsen beschikbaar moesten kunnen zijn. Nu is er door het op de keper beschouwen van Bijbelwaarheden, vastgeroeste denkbeelden een voorzuivering die het nieuwe denken inluiden. Niet zoals de new age uitwerkingen, die waren teveel overgenomen en onwerkbaar in het gewone aardse leven: dit is wel te zien als de bloemenkinderen van die provotijd met veel drugsgebruik om het aardse te ontstijgen.

Nee, het echte nieuwe denken zal los van de vastgelegde Vissentijdperknormen zijn intrede doen als de bevrijding van het innerlijke zelf, de eigen goddelijkheid zonder ego onder ogen zien en dit in de wereld uitdragen in liefde naar alles en iedereen. Dan kan er verdraagzaamheid ontstaan om alle volken als mensen te zien waarbij het waanzin is om in oorlog te zijn met soortgenoten.

2.4.

Vanuit de Aquariusmystiek is er een link te leggen naar de tijden van voorheen, Lemurius en Atlantis. Doordat er uit deze beschavingen geen concrete overblijfselen zijn wordt de invloed van deze tijdperken over het hoofd gezien. De Maya en Incatijden, de Grieken, Romeinen en Egyptenaren hebben een plaats in de geschiedenis gekregen. Doordat de mysteriën van Egypte nog niet eens ontraadseld zijn, heeft het geen zin de Lemurius en Atlantis mystiek vrij te geven. Simpele zaken van de Romeinen en de Grieken kunnen nog maar amper worden gehanteerd, terwijl de overblijfselen zichtbaar voorhanden zijn. Onzichtbare, ongrijpbare mystieke zaken kunnen nog niet vrijgegeven worden op dit moment. De voorhoede heeft soms een herinnering aan deze voorbijgane tijden en dat is voorlopig genoeg. Wanneer er nieuwe Dode Zee rollen worden ontdekt is hierbij nog zoveel onbegrip, onkunde en afweer dat de ontdekking van een veel diepere mystiek volledig vertekend zou worden uitgelegd door mensen die er niets van begrijpen. In de huidige ontdekkingsontwikkeling kunnen afwijkende meningen uit de Bijbel nog niet normaal worden uitgewerkt. De macht van de oude garde houdt het Vissentijdperk nog in ere en dan kan er geen nieuwe visie komen die gedragen en uitgewerkt kan worden. Halve waarheden zoals bij de Dode Zeerollen helpen de Aquariusmystiek niet vooruit, het gaat namelijk om de dingen achter de ontdekkingen en zover kan nog niet zuiver worden gekeken. De geheimen van Egypte worden nog maar zeer mondjesmaat ontsluit, er is geen ruimte voor de diepere redenen en het ontstaan van de piramiden. Dat is ook goed zo, zo druppelen er zo nu en dan wat meer 'vreemde' toevalligheden de wereld in: de Godsbeleving met de verschillende godenkrachten zijn nu wel geaccepteerd. Isis, de vrouwelijke kracht, het wonderbaarlijke verhaal van Horus beginnen langzaam aan de overeenkomsten met het verhaal uit de Bijbel van Maria en Jezus te completeren. Het gaat nu ook niet om onwaarheden, maar om meerdere mogelijkheden, invullingen die breder zijn dan de Bijbel te ontsluit. Het tempo waarin dit gebeurt, lijkt traag maar raakt heel diep in de gelovige harten die dachten dat de enige waarheid die van het geschreven woord was. De evolutietheorie is nog niet eens geïntegreerd, de rest moet ook zijn tijd hebben. Die tijd is er ook, langzaam mag de omvorming plaatsvinden, pas wanneer het echt begrepen kan worden zal het niet meer meteen verworpen worden door mensen die er niets van begrijpen. Verzet hiertegen leidt toch alleen maar tot verharding van de gehanteerde mening. Eerst zal daar een verandering in moeten komen voordat de nieuwe leer kan worden begrepen en vormgegeven.

Wanneer dit hele nieuwe denken in de wereld vorm gaat krijgen hangt af van de mens zelf, de bereidheid om het nieuwe te integreren in zijn denken en handelen. Dat kan alleen vorm krijgen als er openheid en ruimte is en dat het oude denken is opgeruimd. Zolang de mens denkt dat hij de wijsheid in pacht heeft zal het nieuwe denken geen ruimte krijgen. Waar het hart vol van is, is er geen plaats voor nieuw inzicht: eerst zal er plaats voor moeten komen om dit toe te kunnen laten. Vaak kan dit alleen maar door zeer intensief mediteren en devoot leven zoals vroeger in de kloosters werd beoefend. Nu is dat toegankelijk voor elk mens wanneer de overgave en het inzicht kan worden toegelaten. De huidige mens heeft niet erg veel ruimte voor andere zaken, het leven is zo druk. De carrière heeft altijd voorrang, het werk wordt mee naar huis genomen en zo veel andere dingen vragen de aandacht en eisen alle beschikbare ruimte op. Helaas is het zo dat na een ervaren trauma pas de bakens verzet kunnen worden doordat het dan een tegenstandige acceptatie van het leven betreft. Verlies van een baan, ouder, partner of kind zal het hele leven van de drukdoende mens op de helling zetten: wat is hiervan de bedoeling? Het past totaal niet in het leven er is geen ruimte

voor de verwerking van deze bijna afwijkende gevoelens. Als alles altijd door het denken kan worden bepaald, de loopbaan die stapsgewijs wordt ontwikkeld, tijd en ruimte voor een gezin met kinderen, alles is steeds maar in te vullen uit vrije keuze lijkt het wel. Pas als er zich werkelijk iets aandient wat alleen maar geaccepteerd dient te worden, slaat het leven van de moderne mens op tilt. Met het verwerken van gevoelens is behalve de feel-good houding eigenlijk nooit gepraktiseerd, sterker nog er is meestal eerder een innerlijke veroordeling geweest voor de softe kant van het leven. Pas wanneer er zich nu een slepende ziekte of plotseling verlies aandient zal de andere kant van het innerlijk aangesproken moeten worden. Als het ware over de horizon kijken en daar in eerste instantie niets kunnen ontwaren dat kan helpen dit enorme ingrijpende gevoel een plaats te geven. Daar zijn geen manuals, cursussen voor die direct succes op de te volgen strategie oplevert en de winst, het rendement is er al helemaal niet. Dat is dus de grote misvatting, de directe winst is niet zichtbaar, maar wat de winst op langere termijn is, is dan nog niet in te schatten. Het onontkoombare doet zich voor en de mens staat met lege handen, al het oude dient niet meer en zal om hiermee om te kunnen gaan moeten worden losgelaten; want wat heb je aan een mooie auto als je er niet meer in kunt rijden? Dan is die glamour er af, terwijl het zo'n groots bezit was waar je ooit zo verguld mee was. Langzaam ontstaat er ruimte in het denken, het vasthouden en het loslaten accepteren. In deze ruimte zal er heel langzaam plaats komen voor gedachten die de mens ervoor niet toestond, niet had: want wat betekent het hebben van een mooie auto? Het nieuwe denken dat het in het leven vooral niet om een auto gaat begint door te sijpelen en hiermee alles wat een innerlijke ontwikkeling mogelijk maakt. Deze ontwikkeling tegenhouden door niet te willen accepteren dat de dingen anders zijn dan je altijd had gedacht, kost je veel energie.

Maar voor iedereen is er de eigen tijd zijn geestelijk denken te verruimen om daar de vruchten van te gaan plukken.

2.5.

Velen van ons hebben al zoveel ervaren in dit en in vorige levens dat wat er gebeurt in de wereld hen niet meer raakt. Dat betekent niet dat ze gevoelloos zijn maar murw geworden in de vele levens. Een leven meer of minder maakt niet uit, wel dat er geen liefde in de wereld is. Dat er zo veel mensen sterven van de honger is het probleem niet, wij weten niet wat hun levensopdracht is en hoe dit proces hen helpt bij het invullen van volgende levens. Wat wel aan de orde is dat anderen dit andere mensen aandoen en vaak willens en wetens. Dat geld verdienen de energie is waar alles voor moet wijken, of er nu kinderen in China sterven door aangelengde gifmelkpoeder of dat de voedselvoorziening in Afrika niet op orde is. Machteloos moeten wij toezien hoe deze fouten steeds weer gemaakt worden en wij kunnen ons hier niet meer in lijdend aanzien toe beperken. Er zal daadwerkelijk iets moeten veranderen, een andere kijk op de wereld en de verstrengelde belangen van hebberigheid en kapitalisme. Geld is niet het hoogste goed, dat heeft de mens er van gemaakt. Financiële belangen en machtsposities lijken reuze belangrijk, toch is het de mens die telt. Dat ene leven nu omhangen met veel macht en rijkdom is in de eeuwigheid totaal niet aan de orde. Helaas moeten wij allen behalve honger lijden ook leren hoe macht en misbruik is om te weten, dat dit dus nooit de oplossing is. Maar wij hoeven niet machteloos toe te zien hoe

deze dingen in de wereld plaatsvinden. Wij hoeven ook niet meer af te reizen om hulp te bieden bij een massa- afslachting die volgend jaar weer kan optreden. Het gaat inmiddels om iets hogers, een overzicht waar het allemaal toe leidt en inzicht in de lagere processen van de mens. Wanneer het rijk worden en de graaicultuur voor het eigen belang is overstegen, zal er meer rust en vrede zijn in een wereld waar de liefde voor de mensen naar elkaar een plaats kan krijgen. Als we kijken naar wat er in een eeuw aan acceptatie van zwarte mensen is gebeurd, de rassendiscriminatie niet langer is toegestaan, is er voortgang. Dit is aan het begin van zo'n proces nooit te overzien, alleen vanuit onrecht ervaren kan er iets gebeuren. Zo heeft het ook de tijd nodig dat mensen die nog denken dat het geluk in veel macht en materiële rijkdom ligt, het onrecht onder ogen zien. Door met gedachtekracht te creëren kunnen wij nu de misstanden in de wereld als het ware ombuigen en hoeven we niet werkeloos toe te zien hoe volken elkaar uitmoorden. Wij kunnen in de werkelijke wereld hierop toch niets uitrusten en waar er vroeger werd gebeden doen wij dat nu ook op een andere manier. Nu hoeven we niet meer min of meer willoos te bidden tot God om de problemen en de ellende uit de wereld te helpen. Wij hebben inmiddels het inzicht dat wij mensen zelf veranderen moeten om een betere wereld te krijgen. Door de creaties KUNNEN we de negatieve spiraal in de gedachtekracht ombuigen: de energie bewerken. De mensen kunnen we niet veranderen, de keuzes die gemaakt worden daar zijn zij zelf voor verantwoordelijk en het heeft nu eenmaal tijd nodig eer de in gang gezette energie door iedereen wordt begrepen en vormgegeven. Langzaam maar zeker zal het proces ten goede worden gekeerd, telkens zullen er nieuwe vanuit inzicht ontstane ontwikkelingen in gang worden gezet. Nu wordt er al een bisschop met extreme ideeën niet meer zomaar getolereerd en geëxcommuniceerd, dat was een paar eeuwen geleden ondenkbaar.

Niets staat stil, alle onrecht komt aan het licht, de onderste steen zal boven komen en alles wat niet recht is, gaat in liefde worden rechtgezet.

2.6.

Wat er staat te gebeuren zal door iedereen worden ervaren als iets wat geleidelijk plaatsvindt, het zal voor niemand schokkend zijn of worden. De nieuwe inzichten zullen langzaam aan geïntegreerd worden, iets wat nu nog onmogelijk lijkt. Nu zijn de tegenstellingen tussen hen die weten van binnenuit en hen die niet willen weten erg groot. Een diep gelovige christen zal het godslastering vinden als hem verteld wordt dat de God in hemzelf zit, dat hij zelf die God is. Zo was het hem nooit verteld en vanuit zijn godsbeleving is dat niet aan de orde, sterker nog onacceptabel. Toch zal het voor iedereen duidelijk worden dat de mens verantwoordelijk is voor zichzelf en dat voelen wat hij zelf wel al wist, dat hij zichzelf uniek vindt. In de loop der jaren zal de eigen wijsheid de plaats steeds meer gaan innemen van iemand anders die de waarheid vertelt, de mens wordt steeds bewuster van zichzelf. De stap om dit te erkennen zal steeds gemakkelijker, vloeiender worden, er zal meer begrip tussen de verschillende standpunten gaan komen. Zoals Knevel nu de knuppel in het hoenderhok gooit over de schepping die vastgelegd is in 6 dagen wat een onmogelijke zaak is gebleken, zo zullen er meer mensen komen die hun herziene visie geven op wat vooral geen godslastering is. Nu wordt dat nog wel zo ervaren, maar dat zal geleidelijk aan afslijten, zoals een beetje meegaan met de moderne tijd, want hij bedoelt het niet slecht.

Waar nu de standpunten nog onoverkoombaar uiteen lopen, niet bewezen kan worden dat wat de voorhoede van binnen uit weet, zal gewoon gaan groeien. Dat is waar de dorre grond vruchtbaar wordt en de zaadkorrels kan laten groeien. Het hoeft niet via revoluties, stukje bij beetje wordt de grond omgeploegd en zal er een ander gewas groeien dat slechts een klein beetje anders lijkt, maar dit in wezen niet is. De macht van de kerken is nu al tanende, er hoeven geen wereldschokkende gebeurtenissen meer zijn om dit te laten uitgroeien tot iets wat vroeger was, is geweest. Het woord en begrip liefde zullen langzaamaan de betekenis krijgen waar het om gaat, de mens zal inkeren en weten dat hij zelf debet is aan wat er met hem gebeurt. In de wereld is dat al te zien, onrecht wat gedaan wordt kan nog niet worden opgelost op dit moment, maar alles is in beweging. Het perpetuum mobile is met de omwentelingen ingezet en zal niet stoppen tot alles op orde is en de liefde tussen de mensen een feit is. Dan wordt de aarde liefde en zal de materie omgevormd zijn naar wat bedoeld was, waarvoor de mens in de aarde incarneerde.

Geef de mens waar hij om vraagt, het zal zijn weg wel vinden waar het terecht moet komen. Liefde is er genoeg, als hierom gevraagd wordt is het alleen maar aan de orde dit te geven. Er zijn verschillende vormen van liefde die kunnen worden ingezet om de ander te geven wat hij vraagt. Vaak zal dit liefde zijn in de vorm van de witte roos, allesomvattende liefde die helend en versterkend is. Als dit niet wordt begrepen, gevoeld betekent dat niet dat het niet de juiste vorm van liefde is. Vroeger was als je deed wat je gevraagd werd liefde: "Wees eens lief om dit voor mij te doen." Dit is dus niet de bedoeling van liefde, als er al om gevraagd wordt is het altijd aan jou welke liefde jij schenkt, al is het ook om datgene te doen wat gevraagd wordt. De liefde die voorhanden is, is oneindig, maar liefde is meer dan iets voor de ander te doen. Vaak is het juist dit niet te doen om geen afhankelijkheid van beide partijen te creëren. Een nee van binnen uit zal altijd herkend moeten worden, anders herhaalt de situatie zich tot het nee erkend wordt. Het lijkt onlogisch dat liefde misbruikt kan worden, het kan ook niet want bij misbruik gaat het nooit om liefde. Wat een ander convenieert, is geen liefde, hoogstens gemak, luiheid of hebzucht. De vorm waarin dit verpakt wordt is moeilijk te herkennen, vooral als het als lief, liefde wordt geïntroduceerd. Iets voor een ander doen komt uit het hart, een liefdevol hart dat open staat voor de ander. In liefde iets doen voor elkaar kost geen enkele moeite, het lijkt vanzelf te gaan. Wanneer iets in liefde 'gevraagd' wordt zal dit je nooit zwaar vallen. Wees daarom alert als je met tegenzin een vraag van een ander honoreert zonder er bij na te denken. Je kunt altijd terug, want het is jouw keuze om het wel of niet te doen, jij regelt jouw leven in liefde naar jezelf en de ander.

Als het niet als liefde voelt terwijl het wel zo wordt gebracht, is het geen liefde en hoef je het niet te honoreren zoals het wordt gevraagd. Als jij dan kiest om liefdevol een witte roos te geven dan maak je de energie weer zuiver. Dat is niet wat je door de ander gevraagd wordt, maar is wel het enig juiste, omdat dit vanuit je hart komt en dus echte liefde is. Daarna kan de vraag misschien in liefde worden beantwoord, maar eerst zal er liefde moeten zijn die van beide kanten komt. Dan kan de liefde stromen en zich vermenigvuldigen en blijft de zogenaamde liefde niet steken in tegenzin en weerstand.

Vermeerder de liefde door naar binnen te gaan, liefdevol naar je zelf te zijn en in liefde te doen wat gedaan moet worden om echte liefde te geven of te bewerkstelligen.

2.7.

Gevoelens zijn er om te helpen vat op alles en iedereen te krijgen, met name op jezelf. Als je leert door de emotie te voelen en te herkennen, zal het als een richtingaanwijzer in je leven dienen. Niet om zwaar in die emotie te gaan, maar om te weten wat het met je doet. Waar je geraakt wordt door wat er om je heen en in jezelf gebeurt. De mens is geen machine die regelmatig moet worden doorgesmeerd, maar uitgerust met gevoelens. Niet honoreren van gevoelens is een vorm van autisme en autistisch leven is niet voor iedereen bedoeld. Of het nou verdriet, woede, onmacht is, het maakt niet uit, niets menselijks is ons vreemd. Wanneer gevoelens je overmannen weet je altijd van binnenuit dat als je je even helemaal laat gaan het daarna kan wegebben. Ziezo, als het ware maak je schoon schip door even alles er te laten zijn, te laten stromen. Hierna kun je de draad weer oppakken en bekijken wat je er verder nog mee wilt: hoe erg het nog is zonder de emotie en de gevoelens die er voorheen omheen zaten. Het zijn bijna oppervlakte rimpelingen deze emoties al voelen ze als ze hevig zijn veel sterker. Diep verscheurende pijn is dan ook iets anders dan deze emoties, daarvoor helpt even opruimen niet. Wanneer je door je emoties zicht krijgt op jezelf door het werkelijk te voelen, kun je weer vanuit deze diepte, de beerput waarin het onvermijdelijke, wat je tegenstaat, gedeeltelijk loslaten om verder te gaan.

Elke keer dat je het tegenstandige onder ogen ziet en werkelijk invoelt, kan het een deel van je zelf worden waar je vat op hebt gekregen. Je leert steeds meer dat hoe erg het ook is en dat wat je beslist niet wilt accepteren onvermijdelijk wordt. Dat je je overgeven moet, dat staat te gebeuren en dat verzet ertegen zinloos is. Dan heb je de muren om je heen afgebroken en kan de gestagneerde stroom weer beginnen. Het doet niets af aan de te accepteren realiteit, alles moet verwerkt worden en gevoeld wat het met jou doet en voor jou betekent. Sla je dat over, wil je bijvoorbeeld niet huilen, boos worden of andere emotie tonen, dan doe je je gevoelens tekort. Het tonen heeft dan meestal te maken met andere mensen en nee, die hoeven dit ook niet aan te zien. Dit is het proces dat diep in jou zich afspeelt en een ander kan je afwijzen of liefdevol steunen bij de acceptatie waar jij voor wegdraait. Zelf zul je er vorm aan moeten geven en dat kan op heel veel manieren, gevoelens uitwerken kan door ze in de aarde te zetten. Letterlijk je boosheid op de grond neer te zetten door te stampvoeten of in de tuin te werken en je gedachten, gevoelens te laten gaan. Ze proberen te vangen en vast te leggen door ze op te schrijven, een boze brief aan iemand die je gekwetst heeft schrijven en vervolgens door het vuur te laten reinigen en de brief verbranden. Dan is weg, neergezet wat je dwars zat en is dat niet meer aan de orde. Dan kun je overgaan tot de orde van de dag en kijken wat het volgende is wat zich aandient om gevoeld te worden.

Het beleven van de wereld, jezelf en jezelf in die wereld houdt nooit op, het is altijd een wisselwerking die de men leren moet verder, door te gaan met zich ontwikkelen.

2.8.

Het leed in de wereld is aan het afnemen en zal langzaam verdwijnen, lijden hoeft niet meer: de kruisgang met een doornenkroon is verleden tijd. De opstanding hoeft niet meer bevochten te worden, maar is voor handen voor ieder mens. Veel mensen kiezen nog voor het lijden, leven met een doornenkroon uit gewoonte. Voor niets gaat de zon op en dergelijke spreuken houden dit oude patroon in stand, nieuwe gezegdes mogen in de wereld komen. Als er kennis genomen is van de vreugde, de vrijheid en de vervulling is er een innerlijke blijheid die naar buiten komt en alles en iedereen, alle mensen omvat. Geen tegenstand, maar graag of niet, geen oorlog in het klein om met argumenteren de baas en de slimste te willen zijn hoort daar bij. Dat alles is Vissentijdperkenergie, de nieuwe mens is met hen uitgepraat, het is niet interessant en dit raakt hem niet meer. Want wat valt er nog te zeggen tegen iemand die denkt alles zeker te weten vanuit het ego en daarvan anderen wil overtuigen? Laat maar, het is goed, gegroet in liefde maar de nieuwe mens heeft hier niets bij te zoeken of te bekeren. Het bekeren, de ander van andere zienswijzen proberen te overtuigen is ook niet meer aan de orde, nu komt het alleen nog maar op aan wat de ander wil begrijpen en meevoelen kan. Als dat er niet is, is dat voor die ander goed zo, de nieuwe mens gaat verder het licht en de liefde uitdragen naar wat of wie dit nodig heeft. Door dit liefdevol zijn bij de ander kan deze liefde in de ander instralen, het wordt gevoeld als zich hierbij goed voelen. Geen scherpste of ego, gewoon accepterende liefde en vreugde, de ander mag zijn wie hij wil. Deze houding zal aanvankelijk onbegrip en een zekere tegenstand oproepen, maar omdat er geen bekeringsdrift meer achter zit wordt dit niet meer aangeraakt en zal langzaam verdwijnen.

De nieuwe mens is een stuk verder, te weten dat in het liefdevolle zijn alles als het ware vanzelf oplost, geeft een stuk meer rust. Voorbij is het in de steek en onbegrepen voelen, in het Zijn voelt alles zo betrekkelijk. Uiteindelijk gaat het maar om een ding, de liefde van God in vrijheid op de aarde neer te zetten, wie niet mee wil, gaat hier niet in mee. Niet uit liefdeloosheid de rug toekeren, maar vanuit het eigen vervulde innerlijk de ander te laten zijn wie hij is. Geen bemoeienis over het begrip of de vordering, maar laten in het zijn: er is totaal geen eigen belang meer bij betrokken. Wanneer het niet meer irriteert zal alleen de schoonheid van de liefdevolle vreugde in menselijke contacten overheersen; felle reacties van het ego is binnenkort not done: zo ga je niet meer met elkaar om. Als deze felle reacties geen weerwoord krijgen komen ze bij de spreker terug en zullen daar blijven hangen. Eerst vol onbegrip, maar steeds vaker naar een innerlijk beleven van wat er is gebeurd. Er is geen doel meer omdat dat eenzijdige doel niet wordt opgepakt door de ander, dus verspilde energie is geweest. Als dit vaker gebeurt, zal de ander weten dat het geen zin meer heeft en zijn pogingen staken om te overtuigen van oude Vissentijdperkbelangen. Geen woorden misbruiken en bij de ander of jezelf met felheid een pijnlijke discussie voeren gaat tot het verleden behoren. Met begrip de ander het zijne laten denken en voor je eigen zuiverheid in je gedachtegoed zal worden geleerd. Eerst zal het nog met pijn in het hart zijn om de oude gewoontepatronen los te laten, het gevoel van geen beet te krijgen kan erg frustrerend zijn. Uiteindelijk zal de 'strijd' worden opgegeven en vanuit het eigen innerlijk weten en het godsbesef zal alles gemakkelijker worden. Waarom moeilijk doen als het gemakkelijk kan!

2.9.

Over het geheel genomen gaat alles zoals aanvankelijk gepland en bedoeld was. Het lijkt zijn gangetje te gaan en echt spectaculaire veranderingen en uitvindingen zijn er niet. Wereldschokkende ervaringen zijn niet aan de orde, het is een periode van bezinning.

Alleen in rust kan er worden bezonnen wat iets betekent, welke gevolgen, consequenties alles heeft wat er de afgelopen tijd gebeurd is en hoe het verder zal moeten gaan. Vaak is uit het voorafgaande wel duidelijk welke stappen er gezet moeten worden, maar door overdenkingen is er de ruimte voor een pas op de plaats voordat er weer met volle kracht vooruit kan worden gegaan. Te veel mijmeren, alles willen begrijpen, levert echter weinig op, soms zijn de dingen zoals ze zijn en zich voordoen en heb je toch te roeien met de riemen die voorhanden zijn. Wat je hebt gehad ben je kwijt en wat er dan voorhanden komt is misschien het beste gereedschap dat je op dat moment nodig hebt. Het oude dat weg is kende je, met alle voors en tegens en je was er aan gewend. Dat betekent niet dat andersoortige dingen niet compleet zijn, nieuwe bezems vegen schoon en het is wel eens een beetje wennen, maar dan wil je ze niet meer inruilen. Dus als de periode van bezinning is afgelopen, de nieuwe bezems klaar staan is het zaak om te beginnen; niet om alles in te halen wat was blijven liggen. Rustig aan, welbezonnen steeds een stapje verder aanpakken wat gebeuren moet, met de "oude" kennis de nieuwe situatie vormgeven is een feest van ontdekking. Dingen die vertrouwd waren, zijn er niet meer en het kan een grote ontdekkingsreis worden met mogelijkheden die je zelf kunt bepalen. Eindelijk het heft in eigen handen nemen lijkt een uitdaging die er aan je gesteld wordt, je voelt dat je er steeds meer bij betrokken raakt en het uitvoeren geeft je vleugels. Wanneer je dan achteraf een jaar terug kijkt lijkt het alsof het leven en wat je doet niet veel veranderd is, maar het kan voelen als een wereld van verschil. De oude situatie is er niet meer, door je bezinning heb je er afscheid van genomen en dat wat voor je ligt opgepakt. Daar blijkt dan nieuwe vreugde in te liggen, iets wat je niet voor mogelijk had gehouden en waar je zelf nooit voor had gekozen. Elke verandering is niet per definitie een verbetering, maar dat wordt het wel als de verandering geïntegreerd wordt. Dan kunnen alle kanten van de verandering een verbetering worden zonder dat je er zelf iets tegen hebt. Het is dan goed dat jij die daar niet vrijwillig voor hebt gekozen, dit niet in de hand hebt gehad.

Weet dat alles zijn beloop moet hebben, je kunt niets forceren wat niet zo bedoeld was. Soms kun je de gevolgen van iets niet overzien en als het dan uit de hand loopt kun je het niet meer veranderen. In de politiek is dit vaak duidelijk te zien, het gaat goed zolang er het voordeel van de twijfel is. Maar als dan het tij zich heeft gekeerd, kan niets een neergang meer verhinderen. Dit is dan in de aandacht en de energie bouwt zich steeds verder op, door iedereen gedragen. Dan is er geen houden meer aan, het is alsof er een bom op barsten staat, een luchtballon die te ver is opgeblazen en op knallen staat. Wanneer dit wordt aangevoeld, als de mens voelt dat het buiten zijn kunnen geraakt, buiten het bereik van zijn vermogen het te beheersen, is het zaak ernaar te luisteren en hierop actie te ondernemen. Het ego heeft hier een zware dobber aan, want het is immers nog lang niet afgerond allemaal. Toch is het van belang dat een ander er dan met frisse moed in stapt om het tot klaarheid te brengen, af te ronden.

De overgave die dit vereist is van een immense kwaliteit, boven het zelf, de eigen plannen uitstijgen en het geheel overzien. Erkennen dat de rol is uitgespeeld, althans niet volledig meer kan worden waargemaakt is een knieval van het ego. Dit proces doet zich in alle fasen

van het leven voor, erkennen dat je oud wordt, ziek bent, dood gaat, steeds weer moet het ego die wel verder wil het onderspit delven. Totdat duidelijk is dat er niets behalve overgave aan de Schepper is, dat niets er toe doet, omdat het allemaal past in het grote plan. Het overzicht, inzicht in het grote plan is niet voor de mens weggelegd. Vaak mag hij delen aanschouwen, maar meestal blijft het dat de mens wikt en God beschikt.

2.10.

Over enige tijd is er een gigantische omwenteling waar de honden geen brood van lusten te verwachten. Oude gewoontes en patronen zullen zijn opgeschud en kunnen alleen maar leiden tot herziene meningen. Het oude kan niet meer hetzelfde blijven als voorheen. Alle instituten zullen in waarde dalen, ze devalueren zogauw ze bekeken worden op hun zuiverheid in functioneren. Zoals wij al jaren hebben ervaren blijkt ook hier dat geen koe zo bont is of er zit wel een vlekje aan, oftewel er is altijd wel een stok te vinden om de hond te slaan. Dat laatste MOET worden voorkomen, met iets er uit slaan bereikt de mensheid niets. Het tegendeel, tegenstand, weerstand, weerzin geeft geen goede energie af en zal erna weer veel inzet vragen om de zuivere energie te herstellen. Hier geldt dan weer niet dat zachte heemeesters hun werk mogen doen, maar er is een subtielere manier nodig om de grote omwenteling te bewerkstelligen.

Vanuit een groeiend bewustzijn MAG fouten maken, leerervaringen opdoen, het is toegestaan om tot bezinning te komen. Veel scheefgegroeide zaken zijn niet als zodanig opgezet, maar begonnen vanuit een oprechte actie. De mens heeft de mogelijkheid om zijn ego in alles te laten werken en meestal is dat ten goede om iets van de grond te krijgen. Daarna is deze actie van het ego niet meer nodig en wordt er eigenlijk een terugtrekkend ego gevraagd. Dat is erg moeilijk in te vullen en het ego zal proberen, oftewel de mens die aan het roer staat en hierom geprezen wordt, vast te houden en uit te bouwen wat nog mogelijk is. Wanneer het ten behoeve van het eigen gewin wordt, of wanneer precies andere belangen gaan overheersen is vaak niet te zien door anderen. Het eigen beleven, ego, innerlijk weet dit wel, maar wordt vaak door verstandige overwegingen weggevaagd. Wanneer dit draaien van het ego duidelijk is of wordt gemaakt wanneer alles wordt nageplozen komt het aan het licht. Oprecht bekennen iets niet gezien te hebben, niet te weten dat dat het begin was waar het fout ging is menselijk. Daar zal nooit een veroordeling in welke vorm dan ook op komen. Wel als het ten koste van anderen is gegaan en willens en wetens blijkt dit het voor het eigen gewin is geweest. Zo wordt het kaf van het koren gescheiden en zal in de wereld duidelijk worden dat deze praktijken niet worden geduld. Dat is een enorme vooruitgang, eerlijkheid MOET zegevieren in plaats van slimheid macht of uitbuiting.

Noodzakelijk is dat de mens zichzelf leert vertrouwen en in zelfvertrouwen naar de wereld kijkt, dat geeft een totaal andere blik op de wereld. Zoals de waard is vertrouwt hij zijn gasten mag verdwijnen als het NIET vanuit vertrouwen is waarop gekeken wordt. Wanneer de mens in vertrouwen naar zichzelf is zal hij anderen vanuit deze visie bekijken, elk mens mag er immers zijn. Het slechte, boze in de mens mag worden overwonnen door het goede wat elk mens in principe is. Alle kwaliteiten van de mens hebben twee kanten, iets wat al geleerd is en bekend is dus hem goed af gaat en wat nog ontwikkeld moet worden. Dat ontwikkelen

gaat door vallen en opstaan en hierbij kan het zelfvertrouwen van de mens een deukje oplopen, accepteert hij dat deukje dan is er niets aan de hand. Wanneer hij besluit vanuit ego- zelfvertrouwen het toch wel even te fiksken, is dat het moment dat hij het duveltje in zichzelf toelaat. Dit is niet met zwarte magie het leven en de dingen naar zijn hand zetten, maar over zichzelf heen de wereld willen hanteren. Daar is de mens niet voor gemaakt, hij kan wat hij kan, hij mag leren door ervaringen en zich ontwikkelen, maar als het niet in de ontwikkelingslijn ligt kan het nooit geforceerd. Dan lijkt het even alsof, maar de val om weer bij zichzelf uit te komen zal dan groot zijn. Hoe vaker en meer de mens boven zichzelf uitstijgt in ego, hoe dieper de val. In dit ego is geen plaats voor afstemming, bezinning maar het eigen IK staat in zelfoverschatting vooraan.

Ook hier is de grens weer moeilijk te trekken waar het zelfoverschatting wordt en geen zelfvertrouwen meer is. Simpel goed voelen is de oplossing, maar daar is de zichzelf overschattende mens dan voorbij en ja, dan wordt het diep vallen eer het weer wordt gezien. Dat is op zich niet erg, de mens kan wel tegen een stootje, hij is niet van suiker gemaakt en de geest is lenig genoeg om te leren. Dit leren wordt vaak als hardhandig terug naar de realiteit ervaren en de mens hoopt de volgende keer dit te voorkomen. Wanneer hij dan in het voelen blijft en niet verzandt in slimme gedachtetrucjes om zijn doel via een omweg te bereiken is het ook goed. Het enige waar het hier om gaat is overgave aan het zelf, de dingen in en om hem heen: het leven en zichzelf nemen zoals het is. Sommige dingen zijn gewoon zoals ze zijn, elk mens kan qua intelligentie geen professor worden. De wereld zou niet gediend zijn bij alleen maar vanuit het ego bekeken wensen, dat zou de mens zelf tekort doen.

De mens is zoals hij is prima, er hoeft niets veranderd te worden, hij mag in vertrouwen zijn leven leiden en ervaringen opdoen om zich te ontwikkelen in de richting zoals die bedoeld is.

TOT SLOT

Over enige tijd zal de wereld in een stroomversnelling komen, alsof horen en zien vergaat: iedereen zal van de ene verbazing in de andere vallen.

Na de diverse crises zal het een wonder lijken dat alles op een andere manier kan, alles vorm krijgt en werkbaar is. De zaken die weer op de oude manier vorm krijgen lukken niet meer, zeker niet meer zoals voorheen, nieuwe aspecten toevoegen zal de enige manier zijn om te overleven.

De nieuwe wereld krijgt vorm door een nieuwe kijk op de dingen, de andere kant die nu belangrijker is geworden. Het gaat niet meer om de belangen van de een of de ander, maar om het gemeenschappelijk belang. Het gemeenschappelijk belang wordt ons aller belang, niets nieuws of afwijkends wordt terzijde gelegd. Alles wordt op bruikbaarheid getoetst en de dingen die nog niet worden begrepen worden erbij voor lief genomen. Alsof er een voorweten is van niet vatten op dat moment, het begrijpen dat nog komen moet. Er is geen afzetten meer tegen vernieuwingen, het oude werkte immers niet goed dus moet er geïnnoveerd worden om de oude valkuil te vermijden. Waar nu de meesten die de crises hebben veroorzaakt de dans zijn ontsprongen, blijkt hun visie en mening totaal onbelangrijk en overbodig. Op zich is dit al duidelijk dat wat er gebeurd is beter kan worden uitgevoerd door anderen die een bredere visie hebben en minder ter eigen verrijking willen. De eigen verrijking zal langzamerhand verdwijnen, een peperdure auto hebben zal dan geen reden meer voor jaloezie zijn, maar eer een van achterdocht: waar doet ie dit van?

De modus zal worden die iedereen kan bereiken, van de dingen genieten zal voor iedereen beschikbaar moeten komen. Honger en oorlog zullen verdwijnen, zwervers en daklozen zullen begripvol worden gesteund. Als in een soort Utopia leert de mens omgaan met deze vernieuwde inzichten en ze hanteren in liefde naar zichzelf en alle andere mensen, ongeacht ras of sociale status. Het gaat om de liefdevolheid naar alles en iedereen, discriminatie van wat dan ook is uit den boze en zal uit de geest van de mensen verdwijnen. Iedereen heeft evenveel recht om te leven en zijn bestaan op aarde te volbrengen, hierop is geen kritiek meer of een beter weten van anderen.

Zoals de bloemen mogen groeien, soms een beetje scheef, wat korter of langer: het maakt niet uit de bloem is wat hij is en dat is goed.

DEEL 3 : THEMA'S BIJ DE VERVULLING.

3.1 DE MAGIE VAN HET LEVEN.

Leven in de wereld van nu is geen gemakkelijke opgave. Veel van wat zich aan ons voordoet is moeilijk te duiden, te begrijpen. De alledaagse dingen zijn al verwarrend, want bij wie doe je je boodschappen, welke energieleverancier is de beste en vooral de goedkoopste. Je bent al gauw een dief van je eigen portemonnee als je niet alles uitpluist en onderzoekt. Een mens kan daar de hele dag mee bezig zijn en misschien veel geld uitsparen, maar wijzer wordt hij er niet van.

Waar het wel om gaat is amper zichtbaar en wordt vaak als onbelangrijk gezien. Je druk maken om je eigen of het zielenheil van de ander is iets ongrijpbaars en dus niet belangrijk, eigenlijk navelstaren wat niets oplevert. Emoties en gevoelens worden nu opgepakt als iets wat er uit moet, vooral laten gaan en niet opsparen, alsof dat het leerproces is wat de mens aangeboden krijgt door te voelen. Emoties laten de mens zijn gevoel zien, wat hem raakt en als hij er dieper op in gaat, zich alleen maar afvraagt wat dit betekent, wordt hij zijn gevoel gewaar. Maar dat is niet de bedoeling, bij tranen van ontroering voelt een mens zich wat overdreven en weet niet wat er met hem aan de hand is. Vaak wordt er dan teruggegrepen op iets verdrietigs, wat de grondslag voor deze tranen zou kunnen zijn. Maar op dat moment, de timing wanneer het zich voordoet is alleen bedoeld om heel bewust te worden van gevoelens. Als je naar de foto van een dierbare kijkt die gestorven is en de tranen wellen in je op, ligt het voor de hand dat het tranen van verdriet zijn. Als alles zich jaren geleden heeft afgespeeld, zijn het echter hele andere tranen, want wat raakt je zo bij het zien van de foto: wat wordt er in jou hierdoor aangesproken, in je bewustzijn gebracht? Snel je tranen drogen en jezelf voor een malloot en overgevoelig verslijten helpt niet bij het proces van bewustwording en wat je ervan mag leren. Meestal is het bij zoiets dat je je een kwaliteit van de gestorvene bewust wordt die je mist, juist heel erg gewaardeerd hebt of in jezelf zou willen ontwikkelen. Dan zijn die tranen heel functioneel en als je ze laat stromen en je afvraagt wat dit voor jou betekent: naar je eigen innerlijke stem, jouw beter weten van binnen uit luistert. Die innerlijke stem vertelt je vaker wat er aan de hand is, waarschuwt je voor gevaar en wat het leven voor jou betekent: je innerlijk weten, WEET. Als de mens naar zijn innerlijke stem geluisterd heeft is dat nu een soort gok, zoals ik wist dat het goed of niet goed was. Maar luisteren ho maar, de tijd nemen om die innerlijke stem waar te nemen zonder de uiterste noodzaak van waarschuwingen is nog maar weinig aan de orde. Het zou prachtig zijn als elk mens per dag eens een kwartiertje tijd voor zichzelf nam, zoals je ook voor de buurvrouw een kwartiertje de tijd kan nemen. Wat je innerlijk weten, je eigen innerlijke stem je duidelijk maakt wanneer je in je eigen innerlijke stilte komt, helpt tegen alle kwalen omdat je dan WEET waar alles over gaat. Wat belangrijk is komt in de stilte naar voren en dat is in het begin erg veel: de meest onzinnige gedachten komen in je op waar je nu totaal niet op zit te wachten. Maar al deze gedachtes, zo'n dertigduizend per dag houden je brein bezig; geen wonder dat je amper aan je zelf toekomt. Het varieert van boodschappenlijstjes tot wat een ander gezegd heeft en vooral wat een ander bedoeld zou kunnen hebben: alsof je daarop zit te wachten als je tijd neemt voor jezelf! Maar ja, dat geeft wel aan wat je zo denkt de hele dag, je halve leven en deze gedachten mogen er blijkbaar zijn. Tot jij besluit dit alles achter

je te laten, dit gedoe los te laten en je 'mind', je geest vrij te laten van het aardse gekeutel. Pas daarna kan er een werkelijk beleven van je innerlijk naar bovenkomen, dit gedoe is de schil die om je ware zelf heen is komen te liggen. In de loop van je leven heb je je dit zo aangeleerd, je aangepast aan de wereld en hoe hierin te leven.

Als kind wist je wat IKKE wilde, je mag terug naar waar het voor jou omgaat wat jij belangrijk vindt en wilt in en van dit leven. De ontroering kan direct toeslaan als je duidelijk wordt wat jij wilt en kunt: als een kind kun je al je mogelijkheden de revue laten passeren. Ook je onmogelijkheden, je verdriet mag voorbij komen, ook deze tranen mogen opwellen in het weten dat dit in het verleden was, dus achter je ligt. Jij bent nu zoals je bent en mag kiezen of je de werkelijkheid kunt leven zoals jij dat wilt, waar jij zin in hebt en waar je warm voor loopt. In je gedachten vanuit je innerlijk is alles mogelijk, de magie is voorhanden om je leven ook zo in te vullen. Het leven is zo mooi en spannend als we het onszelf toelaten te leven, als het in overeenstemming met ons diepste willen is, is het altijd goed. Bij dit diepste willen komen en blijven vereist aandacht voor jezelf, luisteren naar je gevoel en je intuïtie laten spreken.

3.2 DE WERELD VAN NU 1.

Wat er in de wereld gebeurt, heeft effect op alles, de vlinderslag aan de andere kant van de wereld beïnvloedt wat er verder gebeurt. Dit is gelukkig niet altijd zo dramatisch dat er een orkaan ontstaat, maar alles heeft effect op elkaar, is met elkaar verbonden. Wanneer je dit weet, is het bijna onmenselijk om onaardig, boos of teleurgesteld te zijn als je voor een nieuwe wereld in liefde hebt gekozen. Niet te denken aan gevangenen waarin moordenaars, verkrachters en andere geweldplegers: de misdrijven die gepleegd zijn door hen, hun gedachten en de invloed en uitwerking van hun daden op slachtoffers is dan niet te overzien.

Hoe kunnen we nu dan toch die nieuwe wereld vorm geven? Dit alles, dit leed, deze wrok begrijpen we maar wat hiermee aan te vangen; de gevangenisdeuren open te gooien en iedereen een nieuwe kans te geven lijkt vooral niet zinvol. Hoe kunnen mensen van hun ervaringen leren en het Godszijn in zichzelf weer ontdekken en wat kunnen wij daaraan bijdragen? Het antwoord is heel simpel, door alleen maar te Zijn, in eerste instantie voor jezelf. Wanneer je jezelf accepteert wie je bent, in liefde naar je eigen onhebbelijkheden en gemaakte fouten kijkt ben je al een end op de goede weg en heb je de eerste stap gezet. Dan gaat er van jou al een positieve vleugelslag uit de wereld in, want zo moet de nieuwe wereld vorm krijgen. Niet door een enorme oerknal van vernieuwd bewustzijn waarbij alle mensen opeens met hun hoofd in de wolken bewust zijn geworden en zich 'verlicht' gaan gedragen. Dat zou de wereld op zijn kop zetten en meteen alle gevangenisdeuren open zetten waar er niet door ervaring geleerd is hoe te Zijn. In liefde, vrede en respect naar elkaar leven leer je niet zomaar, er zijn eeuwen aan vooraf gegaan waarin dit niet bestond. De mens heeft leren overleven en leven, maar hoe vanuit liefde, vrede en respect dit vorm te geven is het proces wat nu geleerd mag worden. Alles wordt gezuiverd, alles wordt met de nieuwe maten gemeten van rechtvaardigheid en dat is een uitstekend uitgangspunt. Het ego kan nog niet uit de wereld worden weggenomen want dan werd er niet meer gewerkt, geen grootse dingen meer gedaan die andere mensen kunnen zien.

Eerst zal het egoïsme moeten verdwijnen voordat het ego in liefde, vrede en respect kan zegevieren en langzaam gaat verdwijnen. Het ego gaat dan plaats maken voor een bewust werken aan gemeenschappelijke doelen, waar geen plaats is voor eigenbelang maar aan gezamenlijke belangen wordt gewerkt. Dat corrigeert zichzelf op den duur, niemand steekt er dan gemeenschapsgeld in eigen zak, of laat anderen voor zich werken voor eigen profijt. De nieuwe wereld vormt zich geleidelijk aan uit het oude, de onnodige, overbodige egobelangen gaan verdwijnen. Maar dan moet er wel een gedragenheid zijn, een bedding waarin deze liefde gevormd is, body krijgt om te worden uitgewerkt. Eerst zal de liefde, het diepere weten waar het om gaat, het Godsbesef een plaats moeten hebben veroverd. Niet iedereen hoeft dit op deze speciale manier in de wereld te zetten, maar de liefdestrilling zonder egobelangen moeten wel via veel vleugelslagen in de wereld zijn. Dat vergt nog wat tijd en veel inzet, maar vermeerderen gaat snel, het piramide effect wordt hier ten goede vormgegeven en kan echt NIET mislukken. De verdeling over velen heeft dan het enorme effect en dat is wat er te doen is. Zo moeilijk is het immers niet in plaats van haatdragend vergevend te zijn, je moet er alleen wel even voor in de stemming zijn en weten dat je de dingen ook anders kan aanpakken. Deze vleugelslagen moeten worden vormgegeven, voorgeleefd en door vallen en opstaan, door ervaringen worden geleerd. Wanneer iedereen opeens alles perfect zou doen, kan er nooit de vreugde van het leren zijn waaruit de diepe vervulling komt.

Als de mens leert door liefde naar zichzelf en anderen te kijken kan er dat diepe gevoel van blijdschap en vreugde zijn naar zichzelf en elkaar. Dat weten van binnenuit waar het allemaal om gaat, de diepe verbondenheid ervaren waar geen plaats is voor iets anders dan liefde, vrede en respect.

3.3 DE WERELD VAN NU 2.

In de wereld van nu heerst de opvatting dat alles met veel inzet, bloed, zweet en tranen vorm moet krijgen. Dat standpunt mag worden verlaten, want niets is of gebeurt wat niet zo bedoeld is. Dat betekent niet dat er een controlemechanisme is zoals 'Killroy is watching you', maar een groter overzichtelijk inzicht dat een mens te boven gaat. Zoals mensen de wereld en het leven ervaren is een ander facet van het leven dan het bedoeld is, het is geworden tot dit facet van het totaal.

Het totaal van een leven kan al niet in een bepaalde fase worden overzien, een puber kan echt niet inschatten wat het beleven van de bejaarde inhoudt. Dat is ook niet nodig, een kind weet niet wat hem te wachten staat en gaat speels zijn leven invullen, alles voor waarheid aannemend wat op zijn levenspad komt. Zo te leven is ook weer niet de bedoeling, een mens heeft verstand gekregen dat zich mag ontwikkelen met zijn innerlijk weten. Helaas verwordt het verstand gebruiken teveel naar beter weten en speelt het innerlijk beleven amper meer een rol. Sinds de religie is teruggetreden zijn er voor veel kinderen en pubers geen mogelijkheden meer om zich te bezinnen, leren in zichzelf te keren. De buitenwereld met alle oppervlakkigheden heeft een desastreuze werking op het innerlijk, onverklaarbare gevoelens en emoties leiden tot veel suïcide. Niet dat de kerken weer terug moeten komen zoals ze waren, maar het pluspunt voor bezinning op het hogere dan de mens zelf kan rust geven in het innerlijk en troost bij verdriet. Hoewel de puber de kerk de rug toekeerde, waar

het kind devoot het godsbeleven als een aspect van zijn leven accepteerde, blijft zoals het nu is een farce. Waar moeten de jongeren hun idealen aan toetsen, het materiële idealisme verrijkt de keuze mogelijkheid niet: integendeel als je veel geld verdient en hard werkt heb je status verworven. In tijden van recessie wordt dit ideaal door velen niet meer waargemaakt en zal er een enorme steun nodig zijn voor het innerlijk beleven. Het zelfrespect zal opnieuw vormgegeven moeten worden, met vernieuwde idealen, zonder verlies- of winstgedachten. Dat is een gigantische ommekeer, maar goed dat het kind hier geen weet van heeft, hij zou het niet aankunnen. Maar goed dat de puber niet weet dat het totale levensdoel kan verdwijnen in tijden van ontslag, scheiding of verlies van dierbaren, dan konden ze niet hun waarden in het leven toetsen. Volwassenen moeten wel dealen met idealen en kunnen niet overzien wat de ouder wordende mens wel weer kan relativeren. Alles gaat voorbij, wat nu verschrikkelijk is, is over een paar jaar gewoon weer in een ander vorm gekomen. Dat te weten als er iets zich voordoet verzacht misschien de pijn van het nu, maar is niet in te leven op dat moment. De soep wordt nooit zo heet gegeten als hij wordt opgediend, aan het einde van het leven, als de mens bejaard is kan hij overzien en inzien dat het is gegaan zoals het is gegaan. Deze innerlijke vrede kan van een kind, puber, of volwassene niet worden verwacht het heeft immers een soort gelatenheid die de maatschappij zou verstarren. Niets doen alles zijn gang laten gaan is iets anders dan het innerlijk conflict uitwerken, gevoelens en het eigen beleven een plaats te geven. Inkeren en bedenken wat een ziekte voor maatschappelijk consequenties heeft, maar vooral ook wat het met jou doet, wat je erbij voelt. Hetzelfde geldt voor scheidingen, ontslag en verlies van dierbaren, het doet altijd iets met jou al wil je dat ook niet aangaan.

Het leven leven betekent ook de keerzijdes van de medaille accepteren, alleen in vreugde is het leven slechts voor de helft leven. Ook, met name van tegenslag kan de mens veel leren, al zou het alleen maar zijn dat hij denken gaat waarom hem dit nu weer moet overkomen. Wanneer de tegenstand is opgeruimd, kan er anders tegen de dingen aangekeken worden en geleerd dat alles zijn lichte en donkere kant heeft. De tranen die gevloeid zijn hebben een doel gehad om de ziel te zuiveren: er hoeft geen bloed bij te vloeien of in het zweet voor worden gewerkt tot men tot dit inzicht komt.

3.4 DE WEDEROPSTANDING VAN DE MENS.

In oude geschriften wordt steeds gewag gemaakt van de wederopstanding van de mens, deze lijkt altijd voorhanden te zijn geweest. Dat de mens in het dagelijks leven een wederopstanding vooral niet bij zichzelf mogelijk achtte, geeft aan dat het een gigantische gebeurtenis zou zijn die gevreesd werd zich te voltrekken. In zijn kleinheid, los van het ego wist de mens niet wat met deze opstanding aan te vangen en liet het met de wetenschap van dit te weten verder los. De vorm waarin de opstanding plaats zou vinden wordt omschreven met veel donder en geweld, het laatste oordeel wat dat dan ook moge zijn. Niet iets voor de mens om zich voor in te zetten en naar uit te kijken. Het laatste oordeel geldt ook al bij het overgaan, ook dan wordt er een rekening vereffend over het voorbije leven. De dreigende straf die ooit is bedacht hemel of hel en ertussen in het vagevuur is de vorm waarin de mens dit kon overzien in die tijd. Vuur reinigt en daarom was dit ertussen, gelukkig maar anders was de mens helemaal overgeleverd aan zijn eigen weten niet onfeilbaar te zijn. Hoe groot

de zonden waren en hoe deze beoordeeld werden was onduidelijk, bovendien was het nooit mogelijk om met een schone lei te beginnen vanwege de erfzonde. Bij de geboorte was er al die zware last die moest worden meegetorst en waaraan de mens niets kon doen om dit te verhelpen. Het aangeleerde weten zondig te zijn overschaduwde veel in het leven maar gelukkig kon door de doop dit worden weggewassen. Jammer voor de onkerkelijken, zij waren nog steeds geen kind van God omdat ze niet waren gedoopt. Dit was voor deze mensen geen zwaar probleem waar ze onder gebukt gingen en hun leven niet konden leven.

Tot zover de stand van zaken door de eeuwen heen voor de onbewuste mens. De bewuste mens WEET van binnen uit wat er aan schort en waar het anders, beter en vollediger kan wat er in de wereld gezet moet worden. De wederopstanding heeft niet meer de lading van onvolkomenheid, maar overzien wat er dan en waar gaat gebeuren is eigenlijk geen kwestie. Het lijkt opleven zonder perspectief, leven om te werken, te incarneren en verder geen duidelijke strategie. Tot nu toe is nog nooit bekeken hoe de ze wederopstanding te vervroegen uit nieuwsgierigheid, het fenomeen is onaangeraakt zoals het ooit is neergezet. Dat maakt ook dat een geleidelijke wederopstanding geen enkel punt van aandacht krijgt, daar gaat het immers niet over. Devote mensen die in zich de opstanding, het hogere weten toelaten, worden gewoon geduld. Niemand vraagt zich af waar het uitkomt of wat er veranderd is in de loop der eeuwen, geen enkel onderzoek houdt zich met dit ongrijpbare gegeven bezig. Het is alsof de mens weigert zijn hogere afstemming onder ogen te zien en blijft hangen in wat als onderdrukking werd gezien: het verleden. De kruisgang, het leven zoals het moest worden geleefd, al vanaf Adam en Eva een lijdensweg, wordt nog braaf gevolgd en aangehaald door mensen die volgens de Heilige Schrift leven. Nieuwe vormen van denken, de evolutietheorie kunnen in het brein geen cohesie vinden en allerlei uitvluchten strijden om voorrang. Dit is een vorm van ego vasthouden aan tradities, wat goed en juist was is goed en juist en daar mag niet aan getwijfeld of getornd worden. Terwijl het hele leven een veranderende groeiende bewustzijnsvorm is, met technische ontwikkelingen die zijn weerga niet kent, blijft dit starre dogma voor een aantal mensen wat het is. Om van wederopstanding maar niet te spreken, daar is de mens, weliswaar geschapen naar Gods gelijkenis, niet aan toe. Nee, als bewustzijnsverruiming met het innerlijk besef van goddelijkheid, kind van God zijn, wordt neergehaald of sterker nog niet wordt uitgedragen kan dat ook niet. Dat de mens het goddelijke in zich zelf herkent en erkent en zijn bewustzijn naar opstanding uitstrekt kan nog niet iedereen aan. Pas als dat kan, de mens zichzelf toestaat te gloriëren in zijn goddelijkheid en de opstanding zijn vorm heeft gekregen is er daadwerkelijk een wederopstanding.

Een staan in het leven, vanuit de goddelijkheid gericht op alle leven, het leven thuisbrengen in licht en liefde, dan is vanuit het hogere in de mens alles vormgeven, de wederopstanding een feit.

3.5 OVER DE EINDER KIJKEN.

Het is voor de mens moeilijk zijn blik in de toekomst te richten, er ligt een sluier van onbekendheid over. Dat is bedoeld om te leren zonder de uitkomst te kennen, want dan zou je alleen maar doen om tot deze uitkomst te komen. Het leren, ervaringen opdoen is juist bedoeld om wijzer te worden, het innerlijk proces op gang te houden van leren door

ervaringen. Klakkeloos doen wat er in de toekomst als uitkomst is gegeven verstoort dit proces. In het proces van ontdekken en leren zijn, geeft veel onzekerheid over de uitkomst: zal het wel of niet lukken. Zonder deze twijfel kan de mens niet kiezen waar hij voor wil gaan, waar hij zich voor inzet en met werkelijke passie zijn eigen belevingen vorm wil geven. Krachtige sterke mensen hebben het nodig uitdagingen aan te gaan om zich te verwerkelijken, daar groeien ze van. Het is dan wel ego-groeien, dit kan ik allemaal, maar er zit ook de kracht van het ego in, dat de mens neer kan zetten wat hij wil. Overal zijn voors en tegens bij te bedenken, of je nu boodschappen wilt doen en de regen moet trotseren, de mens heeft altijd de vrije keuze. Elke nieuwe keuze geeft groei, of het nu in positieve of in negatieve zin is. Nat worden kan plezierig zijn of juist als een zware tegenslag: kies je toch de boodschappen ondanks de regen te gaan doen, dan kun je je heel behaaglijk onder je parapluutje voelen en voldaan thuiskomen met de boodschappen. Wanneer je snel naar huis wilt en dan een regenbui op je pad treft, kun je een uitglijder maken, te laat komen omdat je je gewenste snelheid niet kan behalen: de hele wereld lijkt dan tegen je en een regenbuitje wordt dan een totaal andere ervaring. Als er dan door deze twee mensen over deze ervaringen gepraat wordt is er bijna een onbegrijpelijke kloof die moet worden overbrugd: het wezen van de regenbui ligt dus in het midden, soms wel en soms niet. Zo is er veel in het leven, het ligt er maar aan hoe jij de ervaring hebt beleefd: voor een ander kan dit heel anders liggen. Ook dit is een leerervaring om te weten dat de belevingen van de ander nooit dezelfde als de jouwe zijn, niemand kan er dus van uitgaan dat hij weet wat de ander beleeft. De verschillende gezichtspunten die er zijn, kunnen er ook gewoon zijn. Daar hoeft helemaal niemand over te oordelen of vinden dat de ander zijn eigen visie op de regenbui moet hebben. Helaas is dit met het ego, dat krachtige ego, wel het geval en dit verwordt vaak tot een liefdeloos gebeuren van onenigheid, ruzie, oorlog en elkaar het leven benemen. Als de mens vertrouwen zou hebben in over de einder te kunnen kijken zou juist daar blijken dat al dat gedoe om gelijk te krijgen totaal onbelangrijk is. Terugkijken naar alle eerdere ervaringen, de strijd die gestreden wordt over van alles en nog wat, blijkt het vaak al niet de moeite waard. In de geschiedenis zijn al die oorlogen, al ver voor de kruisvaarders, nu al niet meer van enig belang.

Dat is dus niet waar het leven om gaat, wel om in jezelf te ervaren waar het voor jou om gaat en door leren, ook door schade en schande, kun je van binnen uit de draai geven wat je verstandelijk al weet. Jouw gelijk over een regenbui of wat dan ook is in de wereld, in je leven niet belangrijk om als punt te scoren. Je ego wil scoren, daardoor kun je ook de grote werken van binnenuit vorm geven. Maar het gelijk willen krijgen tegen beter weten in over onzin dingen als hoe een regenbui te ervaren, is niet waar het in het leven om gaat. Gelukkig gaan deze egobelevingen hun eigen weg en verdwijnen ze gaandeweg het leven in een andere wijzere visie. Een inkeer die past bij wat er achter die einder zou zijn, een innerlijk weten van de oneindigheid waar het allemaal voor bedoeld is, waar deze verschilpunten niet van belang zijn.

3.6 LEVE DE MENS.

De mens is geschapen naar Gods gelijkenis en kan zich in zijn goddelijk-zijn ontwikkelen. Wanneer hij weet heeft van zijn unieke, goddelijke Zijn mag hij zich hier eerst even aan

warmen. Koesteren van de gedachte dat hij goed is zoals hij is en zijn unieke Zijn inbedden in zijn leven. Het leven leven is nog een enorme klus, jezelf waarmaken en tevreden zijn over wat je gedaan hebt is niet voor iedereen zomaar vanzelf weggelegd. Behalve bevochten eigenheid en ontwikkelen van zijn mogelijkheden is het een hele opgave goed terecht te komen en in tevredenheid kunnen overzien wat er is bereikt. Behalve dat het ego meespeelt dat het eigenlijk nooit genoeg is en vaak niet goed genoeg, is er ook nog de innerlijke stem die weet. Leven in pure harmonie met de wereld in en buiten jezelf is zo goed als onmogelijk, want dan zou je je niet ontwikkelen: alleen maar de glijbaan af hoeven gaan. Alsof het bedje gespreid is en je daar alleen maar in hoeft te stappen zou een verloren leven zijn tenzij... Wanneer de mens alles in liefde vorm kan geven en heeft ontdekt dat het wezen van de mens liefde is, kan dit wel. Dit is slechts een enkeling gegeven en meestal worden deze mensen door de maatschappij dan weer niet voor vol aangezien, want er is geen ego! Alle andere ego's weten daar wel raad mee en in een mum van tijd wordt de liefdevolle mens ondergeschoffeld. Dit hoeft voor deze mens geen probleem te zijn, zijn levensopdracht kan wel al zijn een leven in liefde te leven, anderen en zichzelf als liefde te accepteren. In het gewone leven gaat het anders, dan is het toch een leven met het nodige ellebogenwerk zoals het nu is. Om hierin een liefdevol leven te kunnen neerzetten vereist veel behendigheid en vertrouwen in alles en iedereen. Dat is er meestal niet zomaar, als het inzicht er is dat het leven liefde is, is dit gaan vormgeven niet eenvoudig. Je leeft in de wereld niet alleen, je hebt altijd met anderen te maken en dat houdt in dat je nooit alleen maar je eigen leven vorm kan geven. Het hele leven is geven en nemen, dat begint al als klein kind met gehoorzaam zijn. Alleen boven op de berg mediteren en de liefde laten stromen is dan ook eigenlijk geen alternatief: het gaat erom in het gewone leven vormgeven aan de hogere waarden van het leven, dat is waar het om gaat. Liefde zijn in het gewone leven straalt uit naar de ander, dat is ook leven in liefde. Kloosters en andere gemeenschappen, zelfs de eens opgerichte communes hebben hetzelfde doel nagestreefd. Maar dat was toch te ver buiten de wereld en de werkelijkheid van alledag, mensen zijn nu eenmaal nog niet allemaal klaar om dit aan te kunnen. Jaloezie, wedijver, trots en hoogmoed zijn nog aanwezig in het onderling communiceren en hieraan kun je niet voorbij gaan.

Waar het leven naar toe moet, weet iedereen in zijn eigen hart, elk hart is weleens gekwetst en dat gun je niemand. De mens heeft alle tijd van leven, als het nu niet lukt, kan het worden geleerd, of in een volgend leven worden bereikt. Het leven zal liefde worden, in oorlogen zonder liefde en eerbied voor een mensenleven kan geen mens dat ontwikkelen. De ommekeer dat niet het eigen gewin voorop staat maar de winst voor iedereen begint langzaam vorm te krijgen. Dat gaat van binnenuit naar buiten en is niet meer te stoppen, omdat het de enige manier is om werkelijk gelukkig te worden. Gelukkig in de maatschappij ben je niet als er onrecht is, zolang er oorlog en honger in de wereld is, is het doel niet bereikt om in liefde te leven.

3.7 DE DAG NA MORGEN

Over een dag is alles wat vandaag is verleden tijd en afgesloten als heden. De gevolgen kunnen wel doorsijpelen in het heden, maar die keuze is altijd aan de mens zelf. Wil hij blijven hangen in het verleden, zijn heden laten beheersen door het verleden of niet. Dan is

het wel noodzakelijk om die keuze te maken, wat door blijft zingen, niet is afgesloten blijft het heden beheersen. Dat geeft verwarring in je hoofd, want wat is nu belangrijker het heden of het verleden. Te denken dat wat in het verleden is gebeurd veranderd moet worden is niet aan de orde, herstellen van de gevolgen wel. Dat maakt dan tevens dat de mens toekomstgericht wordt bij de gedachte dat het niet weer op deze manier moet plaatsvinden. Als je een huis bouwt zonder fundering en dat door de storm omwaait, dan zou je gek zijn de volgende keer weer een huis zonder fundering te bouwen. Zo is het ook met het verleden, gedane zaken nemen geen keer, wie zich brandt moet op de blaren zitten. Maar het koesteren van de blaren, zielig omwentelen in het leed heeft geen enkele zin. Neem de les ter harte die je door de pijn kan voelen en kies bewust dit nooit weer zo te doen! Probeer de schade te herstellen in het heden en neem je voor dat de toekomst er zal zijn zonder deze misser. Alles kan heel erg lijken wat er gebeurt, alles wat in het verleden heeft plaatsgehad is al verleden tijd en de toekomst wacht om te worden ingevuld. Bij de pakken neerzitten en jezelf de schuld geven schiet niet op, integendeel het heeft een verlamme werking op jezelf en je omgeving. Dit betekent ook weer niet dat je niet stil mag staan bij wat er gebeurd is, het doorleven van hetgeen gebeurd is, geeft zicht op al facetten die ermee te maken hebben gehad. Los van in de situatie zijn kun je dan bekijken welke factoren hebben meegespeeld en welke rol jij daarin hebt gespeeld. Eerst zal dat nog heel veel dezelfde emoties opwekken, maar nu je buiten de situatie staat is het toch heel anders. Daar kun jij kiezen wat je een volgende keer wel en niet wilt, waar je geen herhaling van deze situatie wilt. Dat is dus wat je geleerd hebt door deze situatie, leren door te ervaren en de consequenties te trekken die voor jou van belang zijn.

Elke nieuwe dag, elke morgen, middag of avond kun je kiezen wat JIJ wilt, je keuzes herzien en veranderen: elk moment is er een om te beleven en bewust te zijn van wat JIJ wilt. Dan stel je jezelf verantwoordelijk, neem je het heft van JOUW leven in handen en kies jij voor de weg die je gaat, ook door te kiezen wat je niet wilt. Je leven kun je veranderen op elk moment dat je wilt, je hoeft nooit te wachten op dingen die je ervoor zet. Soms moet je iets even uitstellen of een beetje aanpassen, maar de keuze is gemaakt en JIJ moet het uitvoeren. Wanneer je merkt dat het daar een beetje bij blijft, het je niet echt goed lukt, komt er vanzelf een nieuwe leerervaring op je pad. Dat is dan weer geen echte ramp, maar elke keer zal je er iets steviger aan herinnerd worden waar het voor jou in het leven om gaat. Dus kun je het net zo goed vandaag doen, dat spaart je veel tijd die je morgen en dag erna voor het daadwerkelijk uitvoeren kunt gebruiken.

TENSLLOTTE

Leven is een ding dat niet gekend kan worden, het wordt geleefd. Steeds zullen er nieuwe ontwikkelingen zijn. Het Aquariustijdperk vraagt flexibiliteit om mee te wiegen met hoe het leven en de omstandigheden zich voordoen. Zijn in liefde, de ander laten en geleid worden vraagt geen moeilijk doen, forceren of hard werken. Anderen doen het zoals het zich voordoet en daarop is geen commentaar noodzakelijk, maar terughouden van de eigen mening, het ego. Menselijk zijn betekent ook dat dat niet altijd zo kan, de hele dag in liefde Zijn. Daarom is het menselijk eens uit dat Zijn te schieten, als je er dan erna maar weer inkomt. Ook als het allemaal niet meezit, je voelt en weet dat dit niet je echte Zijn is, ga er door heen, leer en ervaar. Wanneer je eenmaal weet wat in je Zijn zijn is, zul je hier altijd naar terugverlangen en eraan werken weer in deze staat te zijn. Gun je zelf het voordeel van de twijfel, soms lukt het niet zo en voel je van binnen dat het anders moet en kan; weet dan van binnen dat je het altijd goed doet. Wie leert maakt fouten en daarvan leer je dan weer. Het proces houdt nooit op, het is een doorgaande lijn, soms voelt het weer alsof je bij af bent en weer opnieuw beginnen moet. Dat is dan ook zo, alleen inmiddels wel op een ander niveau en elk level geeft weer dezelfde leringen om uiteindelijk volleerd te worden.

DEEL 4: STATEMENTS.

4.1. De achterhaalde waarden van de mens.

Doordat alles altijd in beweging is en nooit stil staat, zowel in de natuur als in de groei van de mens, is iedereen verbaasd als de dingen veranderen. Niets blijft zoals het was, maar dat er dan teruggegrepen wordt naar vroeger is ridicuul te noemen. Vroeger was alles beter, was er nog gezag, luisterden de kinderen naar hun ouders, was iedereen spaarzaam etc. etc. Dit is iets anders dan herinneringen ophalen en koesteren van vervlogen tijden waarin je jong was, alles nog voor je open lag en je verwachtingsvol de wereld tegemoet kon treden.

De onzekerheid van een wereld in beweging geeft vasthouden aan de dingen die goed zijn uitgedacht en goed functioneren. Dijken om ons te beschermen, regels om alles in goede banen te leiden en waarden die iedereen respecteert en beschermt. Hier verandering in brengen lijkt alsof het niet goed meer is, maar evenals dijken moeten worden onderhouden omdat ze anders het water gaan doorlaten, moet alles altijd op zijn merites worden bekeken. Zoals in een huwelijk de partners zo nu en dan de klokken gelijk moeten zetten en bijsturen wat hun in de relatie niet meer dient. De hoogte van de dijk is te vergelijken met het gezinspatroon, als het water hoger komt moet de dijk verzwakt: als de kinderen komen moet het gezinsleven hieraan aangepast worden. Dat heeft niets tegenstrijdigs in zich, het moet alleen wel worden uitgevoerd, anders gaat het mis.

De nieuwigheden vereisen een constante aanpassing en een flexibele instelling in het hele leven, zelfs als bejaarde staat de omringende wereld niet stil. Dit is heel plezierig als het gaat om ouderen die leren chatten en met de computer omgaan, maar heel vervelend voor anderen die hun hakken in het zand zetten en niets hiermee van doen willen. Toch is dit de vrije keuze van de mens, kiest hij voor meegaan met de beweging van de nieuwe tijd waarin hij leeft of niet. Elke persoonlijkheid is van jongsaf aan gevormd met de mogelijkheden die de mens in zich heeft, maar deze mogelijkheden zijn steeds meer hoe ouder de mens wordt. Was vroeger rond de zestig het levensdoel bereikt, de kinderen groot die alles konden overnemen, dit is al lang niet meer zo. Werkzaamheden en taken veranderen, tegenwoordig passen ouderen weer op hun kleinkinderen. Het leven houdt niet op als je ouder wordt, het hoofd blijft helder en elk mens voelt zelf waar zijn verlangen naar uit gaat, ook op oudere leeftijd. Bijblijven met de ontwikkelingen van de jeugd is dan eenvoudiger, de rol van terugtrekken uit de opvoeding van kleinkinderen is een aparte ervaring: kortom alles blijft in beweging zolang de mens kiest voor beweging. Letterlijk en figuurlijk zal zowel het verstand als het lichaam actief moeten blijven om te volwaardig te functioneren. Als de benen dan niet zo goed meer willen maar het verstand de wijsheid kan toelaten die beperkingen geven, is er veel gewonnen om voor te leven. En natuurlijk wordt er teruggegrepen op hoe het vroeger was, herinneringen zijn er niet voor niets! Foto's en films kunnen het geheugen ondersteunen om de oude tijden te laten herleven. Maar met waarden heeft dit niets te maken, de oude tijd waarderen is iets anders. Alles is immers vernieuwd en veranderd ten goede, want ja dat is altijd het uitgangspunt bij verandering. De minder goede dingen worden wel uitgeselecteerd, zoals de zwart- wit TV werd vervangen door kleur en zoveel andere technische ontwikkelingen hun vorm moeten blijven krijgen. Toch is er voor veel mensen

over hemelse zaken een soort starheid van niet willen cq durven mee te gaan met de nieuwe tijd. Altijd wordt er nog lacherig gedaan over zweverige zaken, terwijl ze door iedereen wel worden gebruikt. Iedereen heeft een mening over toevalligheden, maar in wonderen geloven, nee dat kan niet. Als mensen komen te overlijden mogen de diepste ervaringen er zijn, kaarsjes en bloemen: maar een leven na de dood, nee dat is er niet en heeft hier niets mee te maken.

Iedereen zou eigenlijk de ervaring van een dijkdoorbraak, een overlijden van een dierbare van dichtbij mee moeten maken om te weten dat er onderhoud nodig is. De dijk moet worden opgehoogd aan de veranderde waterstand, de mens moet zijn EIGEN waarden en normen onder ogen zien. Het geloof is niet meer zoals het vroeger was, waarom blijft er die halsstarrigheid alsof er geen leven na de dood is? Deze berichten zou ik toch niet kunnen geven als ik er niet meer zou zijn om ze te geven!

4.2 Het diepere weten van de mens.

Wat niet geschreven staat valt moeilijk uit te leggen, wat niet gezegd is, is nog niet in de wereld gezet. Elke gedachte heeft bestaansrecht om te worden tot waar het voor is bedoeld, maar de mens beschikt hierover. Laat hij de gedachte voor wat het is en besteedt hij er verder geen aandacht aan dan verdwijnt het gedachte idee. Vanwege allerlei oorzaken kan dit plaatsvinden, te druk of te eng, het maakt niet uit waarom het idee niet wordt toegelaten. Wanneer er weer een flitsje boven komt wordt het genegeerd, het komt gewoon niet uit iets er mee te doen. Dat staat de mens vrij, hij kan niet elk idee gaan uitwerken en vormgeven.

Vervelend wordt het wanneer het iets betreft waar een probleem zit dat moet worden opgelost. Weet je niet gelijk wat bij een kruiswoordraadsel in te vullen, morgen weet je het misschien wel: zo gaat dat na een nachtje slapen. Maar een probleem dat wordt genegeerd, gaat van binnen zich steeds meer roeren. Als het ook nog een levensles is waar je niet aan wilt, is het snel een wegstoppen, omdat het je niet uitkomt. Dit is iets anders dan een kruiswoordraadsel of een technisch probleempje dat je een nachtje weg kunt leggen. Als je er bij herhaling aan wordt herinnerd iets te doen met je probleem, dat wat je zorgen baart of tegenstaat. Het getuigt wel van dapperheid om de koe bij de hoorns te vatten en er eens rustig voor te gaan zitten met zelfonderzoek, waarom je zo hiermee omgaat op deze manier. Waarschijnlijk kom je er niet zomaar een, twee, drie uit, maar de tijd geven om die gedachtes, het idee en het probleem te ontrafelen is inmiddels begonnen. Dan kan dit proces OOK door een nachtje erover te slapen tot klaarheid komen, de volgende dag kijk je er anders tegenaan en als deze andere kijk, deze groei door mag merk je misschien niet eens dat je je probleem hebt opgelost. Ontkennen van je diepere weten, dat wat jou diepste zelf wil en weet geeft veel onrust in het dagelijks leven. Wanneer je iets gewoon niet kunt is het handig om te weten en hoef je niet meer je uiterste best te doen wel te bereiken wat je eigenlijk niet kunt: voordat dit een probleem wordt erkennen dat het niet jouw ding is. Blijf je wel doorgaan op de weg met je kop in het zand, zullen er steeds pijnlijker struikelblokken op je levenspad komen om je eraan te herinneren dat het echt niet jouw ding is, maar dat van een ander.

Blijf je dit eigenlijk wel weten van binnen ontkennen en verzet je je ertegen om welke reden dan ook, weet dan dat dit je ego is dat niet kan opgeven. Je persoonlijkheid heeft dit soort sturen van het ego niet meer nodig en zal moeten inzien dat het niet gaat om de knikkers. Jouw levenspel mag gespeeld worden met alle mogelijkheden en kwaliteiten die je hebt, ga je het spel van een ander (na)spelen, dan wil jouw eigen innerlijk weten dit niet accepteren. Je diepste zelf weet wel waar het om gaat en zal je op allerlei manieren laten weten dat jij niet struikelend over jezelf in het leven moet staan. Je mag naar JOUW eigen glorie reiken, met de middelen en mogelijkheden die JOU speciaal maken.

Een ander doet wat hij doet vanuit zijn hart, gedreven door zijn ziel en bevestigt door zijn ziel: elke persoonlijkheid zet neer wat er gebeuren moet. Zo krijgt de wereld vorm en zal ieder zijn steentje bijdragen om samen de voortgang te bewerkstelligen, wanneer dit vanuit het diepste zelf van iedereen gebeurt, kan het leven op aarde alleen maar groeien. Dat is wat de Schepper wil, elk het zijne om het geheel te vervolmaken.

4.3.Het achterhaalde weten.

In het leven van de mens is het moeilijk te achterhalen waar bepaalde denkbeelden vandaan komen, gemakshalve worden de meeste toegeschreven aan de opvoeding. In die opvoeding zijn er zeker een aantal dilemma's aan te wijzen die op die manier in die tijd werden opgelost zoals het in deze tijd niet meer zou kunnen. Een kind kreeg regelmatig een flink pak rammel, omdat dat nu eenmaal de strafmaat van alle dingen was: verstoten was er ook zo een. Het effect van dat pak rammel was meer het afreageren van de ouder, onderwijzer van zijn eigen tekortkomingen, maar dat was toen nog niet bekend. Het verstoten worden uit het gezin of uit de kerk was iets anders, dat was een geestelijke straf die erg moeilijk in te passen, te voorkomen en los te laten is. Hoe kun je als je groot bent omgaan met deze angst om verstoten te worden? Verdwijnen zal dit nooit vanzelf en bovendien is het een angst van vele levens her, niet alleen van dit leven. Zonder in de eigen goedheid, perfectie en liefde voor zichzelf en alles om hem heen te geloven zal dit nooit lukken. Behalve dat je als kind bang gemaakt bent is nog wel te relativiseren en los te laten als volwassene, zit er die diepe wortel van die oerangst. Zolang je het iedereen maar naar de zin maakt, je hoofd niet boven het maaiveld uitsteekt door op te vallen of rigoureuze uitspraken te doen, houd je die angst diep in jezelf verborgen. Het weten dat dappere mannen en vrouwen dit niet deden vervult je met huiver, want allen moesten het met de dood bekopen. Zij wisten waarvoor ze stierven en hadden amper angst omdat ze een dieper vertrouwen hadden dan verraad aan hun innerlijk weten en geloof zou betekenen. Om dit vertrouwen in jezelf en je eigen innerlijk weten gaat het, jezelf opofferen en wegcijferen om niet gestraft te worden is daarmee te vergelijken. Het vraagt moed om uit te spreken en te doen wat gedaan moet worden, maar vooral bij vrouwen is de moed om dit te doen er niet meer. Wel als oerkracht, dat het onrechtvaardig is, maar er is tegelijkertijd een onderdrukte wijsheid voor overleving. Zelf heb ik vaak door deze angst heen moeten gaan om mijn werk te doen, het werk dat belangrijker was dan al mijn kleine angstjes. Doordat ik ondersteund werd, de kracht kreeg om te overzien wat er gebeuren moest en hoe het eigenlijk allemaal in elkaar stak, heb ik me overgegeven om te doen wat moest gebeuren. De Aquariusbystiek ontrafelen, het grote goddelijke plan ontvouwen en werkbaar maken voor de mensheid was een klus die me nu nog met dankbaarheid vervult. Daarbij werd ik op een onnoemelijke manier gesteund door mensen die het ook begrepen, de diepe waarheid mee konden invoelen en met mij mee konden gaan om mijn werk neer te

zetten. Daarvoor voel ik zo'n intense dankbaarheid en mijn overtuiging is nu dat dit alles voortgang kan vinden als de hindernissen van de angst wordt overwonnen. De voorhoede kan niet meer aan de zijlijn blijven staan, alle krachten moeten gebundeld om mijn werk voort te zetten. Ieder op zijn eigen manier, maar nooit met een ontkenning van wat ik door Elia heb mogen onderwijzen. Dat ik deze berichten weer kan geven bewijst dat de leer correct is en verder moet worden verspreid. Allemaal kanalen in de voorhoede kunnen de Aquariummystiek vorm geven, ieder op zijn eigen wijze. Maar nooit met een ontkenning naar de ander, iedereen wordt op zijn manier geroepen en zal met de eigen beperkingen en kwaliteiten om moeten gaan.

4.4 De nieuwe menswording.

Door allerlei ontwikkelingen heen is de mens geworden, geëvolueerd tot wat hij nu is. Alle kenmerken die zich langzaam hebben gemaakt tot 'mens' zijn geïntegreerd. Het onderscheid tussen de mensen onderling is nog steeds aanwezig, niet iedereen heeft zich precies hetzelfde eigen gemaakt. De mens komt in zielegroepen om zich te ontwikkelen en elke keer komt daar een laagje bij, deze ontwikkeling verschilt per zielegroep. Het feit dat Ethiopiërs zo hard kunnen rennen is een voorbeeld van een andere ontwikkeling dan de onze in het Westen. Hier zou deze hardloopscore bij lange na niet gehaald kunnen worden ondanks veelvuldig en hard trainen. Het zit in de genen is het antwoord op deze verschillen en zo is het ook. De families geven het genenpatroon door en of dit nu zo is of anders, dat maakt niet uit. De mensen zijn geschapen naar Gods gelijkenis en zoals dat huis vele kamers heeft, hebben de mensen vele gezichten. Niemand is hetzelfde, met hetzelfde genenpatroon en dezelfde ervaringen die als levenslessen geleerd worden. Wij zijn geen onbeschreven blad als we in het leven komen, de tabula rasa theorie die zou gelden voor pasgeborenen als we ze als onschuldig en niet wetend aanduiden. Wanneer de ontwikkeling is gestart, het bewustzijn vordert en de mens zichzelf als mens erkent en ontwikkelt, is er een uniekheid juist door de onbevangenheid in het leven: het is dan een nog onbeschreven, niet door het leven getekend maar leergierig openstaan voor alles. Een kind verwacht nog alles en ziet de beperkingen nog niet die het leven hem oplegt, de aanpassingen die hij zichzelf moet opleggen. Die zwaarte komt pas met het klimmen der jaren als het leven zich heeft afgetekend in mogelijkheden en beperkingen, het levenspad zijn vorm heeft gevonden.

Dit levenspad slaafs volgen en aflopen is echter niet wat de mens is, het ontwaken van het weten van gemiste kansen, wensen en verlangens bepaalt de stappen die de mens gaat maken. Kiest hij voor zijn levenspad te laten vullen met wensen en verlangens dan zie je mensen van de ene dag op de ander dag een totaal andere keuze in hun leven te maken. Dat kan zowel zakelijk zijn, godsdienstig of in de relatie: de keuze wordt gemaakt omdat het moet gebeuren. De mens neemt het heft in eigen handen, geeft gehoor aan zijn innerlijke stem, geweten of zielsdrang en wil wat hij zelf kan bepalen vormgeven. Dit kan zelfs vrij onbewust gaan, wat er precies gebeurt of ervoor gebeurd is speelt geen rol, het roer wordt omgedraaid. Dit is de kans om het leven te leven en vorm te geven zoals het bedoeld is en dat valt vaak niet mee. Als het uit godsdienstige motieven een verandering is, zullen de beperkingen van wat er op volgt zich laten zien. Een andere relatie krijgt vaak ook weer de vorm van een eerdere afhankelijkheid en een andere baan of werk zal ook wennen en niet

alleen een uitdaging zijn. Wat wel een winstpunt is dat de mens zichzelf in staat acht en kan uitvoeren wat hij wil: in de eigen kracht bepalen wat het leven gaat worden.

Dit is iets wat de mens verworven heeft, een eigen wil om het leven in te vullen als mens. Los van alle oude verworvenheden de vrije keuze te maken, nieuwe keuzes te maken die meer voldoening schenken. Niet meer vast in een patroon het leven uitleven, zo is het nu eenmaal voor mij en zo zal het wel blijven, nee zelf de keuze te maken. Ja, dat is voor mij wat het leven is, daar kies ik voor, dat ga ik doen, van mijn leven maken: dit is wat de mens gegeven is om te kunnen uitvoeren. Daar is veel moed voor nodig, achterlaten van zekerheden, te durven kiezen en de consequenties willen dragen die deze keuzes tot gevolg hebben.

Kiezen voor een nieuw leven of een nieuw aspect geeft het leven meer inhoud, het oude dat mag achterblijven is geleefd en mag verdwijnen.

4.5. De mogelijkheden van de mens.

Als niets of niemand anders is de mens in staat het leven en de wereld om hem heen te beïnvloeden en te veranderen. Van nature is hij nieuwsgierig en onderzoekend, de mogelijkheden die hem geboden worden, de wereld om hem heen te beschouwen. Zijn verstand stelt hem in staat zijn mogelijkheden over de beperking van wat zich aandient uit te pluizen. Wanneer dan het moment komt dat iets anders, beter, mooier of wat dan ook kan voelt hij een tevredenheid die soms in zelfgenoegzaamheid kan uitmonden. Daar is dan het ego om de hoek komen kijken, de mens denkt dan dat hij het zelf allemaal doet en bepaalt. Het verschil is nauwelijks in te voelen, het plezier om uit te zoeken en het overschatten van de mogelijkheden van het zelf als mens. Natuurlijk mag er bij elke actie tevredenheid zijn voor het zelf, maar het moet liefde voor het zelf blijven.

Dit alles staat in schril contrast tot het ervaren van de beperkingen, in plaats van het overschatten het onderschatten van de mogelijkheden. Eigenlijk is het te vergelijken met een weegschaal die in evenwicht moet zijn. Soms een onsje meer overschatting en soms een grammetje minder onderschatting: als het ego maar in evenwicht blijft. Dit is te zien dat de mens de realiteit niet uit het oog verliest, hij is niet minderwaardig maar ook niet almachtig. Deze kwaliteiten zijn niet duidelijk voor de mens, soms hoort hij bij de ene groep en soms bij de andere. De selfmade man in Amerika leek alles te veranderen, alles was mogelijk en iedereen kon alles bereiken. Dat heeft veel goeds en ondernemingsvermogen aangewakkerd, maar zoals alles heeft het ook een keerzijde. Ieder mens mag uit zichzelf halen wat er in zit, benutten van zijn kwaliteiten en mogelijkheden, maar waarom zijn er dan de beperkingen opgelegd van wat wel mag en niet? Geld verdienen, het ego neerzetten zijn hooggewaardeerde talenten die tot uitwas zijn gekomen in het bijeen graaien van ongelooflijke sommen geld en oneerlijke praktijken als de maffia waar speciale regels golden. Daar hoeft je weinig menselijk inzicht voor te hebben om te weten dat dit niet klopt, dat het zo niet de bedoeling is. Maar maatschappelijk wordt het nog steeds gewaardeerd als er veel geld wordt verdiend, dit heeft niets met de oude rijkdom te maken die trouwens ook over de rug van andere mensen is vergaard. Het probleem waar we nu mee zitten is hoe we de normen en waarden weer helder krijgen. De macht van het geld heeft zich zo duidelijk

gemanifesteerd, iedereen heeft zo zijn rechten die voor andere mensen duidelijk onrecht zijn. Dit weer onder controle krijgen, de weegschaal weer in balans brengen en ALLE mogelijkheden van de mensen te benutten is een zware opdracht. Wanneer elk mens in zich zelf kijkt weet hij wat wel en niet benutten van zijn mogelijkheden is en waar hij over de schreef gaat. Als de weegschaal een beetje uit balans is kan het gemakkelijk worden bijgesteld. Maar als de mens denkt de macht in handen te hebben laat zijn ego, zijn hebberigheid dit niet zomaar gaan. Dan krijg je ruzie, oorlog en onderdrukking en kunnen de mogelijkheden van de mens niet meer worden benut. Zo simpel zit dat!

4.6. De eerste stappen om te nemen.

Voordat er iets van vernieuwing of verandering aan de orde is, zal de keuze gemaakt moeten worden om dit te gaan doen. Een sprong in het diepe is niet nodig want de mens kan bedenken vooraf wat te gaan ondernemen. De keus voor het een betekent daarbij ook nog dat er dan tevens een keus voor het andere gemaakt wordt. Wat je wel wilt heeft vaak als consequentie dat dit betekent dat iets anders moet wachten of dan niet door kan gaan. Daar kun je behoorlijk in verzanden, want er is veel wat uitgedacht moet voordat de keuze helder is. Alle mitsen en maren kunnen je behoorlijk van je pad afbrengen waarvoor je de keuze al bijna rond had. Zet jezelf niet onder druk, het hoeft so wie so nu niet opeens in een dag, als je er niet uitkomt, laat het even rusten. Wanneer het zich dan weer voordoet probeer dan te achterhalen wat de diepere betekenis is dat je de keuze niet maakt. Ga in je innerlijke stilte in plaats van druk de voor en nadelen te bekijken of luchtkastelen te fantaseren waarvan je weet dat je ze toch niet uitvoert. Maar neem jezelf serieus, neem je verlangen en wensen serieus en laat je ego niet met je sollen. Wil je iets, ga er voor, zet er geen verborgen angsten om heen, zodat je niet kunt kiezen! Vraag je diepste zelf: "Is dit wat ik werkelijk wil?" en vertrouw er dan op dat je met dit weten aan de slag gaat. Schrijf het desnoods op als eerbetoon aan je diepste innerlijke weten en leg het daarna weer weg. Het komt wel weer op je pad en eigenlijk ben je dan al met de tweede stap bezig. De eerste stap is de keuze die gemaakt moet worden maar waar zoveel lading om heen zit of gezet wordt dat hij bijna niet te nemen is. Laat je leiden, kijk maar wanneer je het briefje met wat je werkelijk wilt weer tegenkomt oftewel wanneer het weer op je pad komt. Wanneer je het zo goed hebt weggestopt zal het toch vanzelf opduiken, je zult steeds weer op je pad worden gebracht er aan worden herinnerd wat je werkelijk vanuit je diepste zelf wilt. Laat je meevoeren en verrassen, bekijk als het ware vanaf een afstandje wat er gebeurt, neem het waar en verheug je. De wonderlijke wereld van het innerlijk beleven heeft een speciale manier om naar buiten te komen, soms zal je door een vreemd iemand opeens haarfijn verteld worden waar het voor jou allemaal om gaat. Laat het toeval je toevallen, geef je keuze de tijd en de kans om zich te vormen, zodat jij alleen maar mee hoeft te gaan. Zonder hard werken, alle keuzes te verantwoorden en plannen je mee laten voeren met wat zich op jouw pad voordoet. Soms kun je er even omheen gaan en je realiseren dat wat er gebeurt voor jou bestemd is, draai je om en bekijk het nog eens van deze kant. Een advertentie in een krant kan je de weg wijzen, een weg die je niet zou hebben gevonden als je alle advertenties op jouw condities had doorgespit. Kijk wat er gebeurt, houdt al je zintuigen open, vraag het universum je te helpen en houdt geduld.

Alles wat je vraagt moet eerst gehoord worden, drie keer vragen is het beste:

1-de eerste keer moet je vraag weggestuurd worden,

2-de tweede keer moet je vraag aankomen, gehoord en gehonoreerd worden

3-de derde keer kan de vraag beantwoordt worden op een voor jou passende manier.

Laat het gebeuren, geef jouw nieuwe zijn de mogelijkheden te ontplooiën!

4.7. Alle mogelijkheden benutten.

Om in het leven neer te zetten wat je wilt kun je alles uit de kast halen wat je hebt aan vaardigheden en kennis. Niets hoeft te veel te zijn om te doen wat je wilt neerzetten, je investeert je hele hebben en houden en wat je doet heeft je volledige aandacht. Zelf weet je dan dat er iets anders minder belangrijk is op dat moment, waar je dan even niet zoveel tijd aan besteedt. Een uitgebreide wandeling, of een exclusief diner in elkaar steken zal dan even niet zo belangrijk zijn. Je kunt tenslotte niet alles tegelijk en dat hoeft ook niet, als je dat doet wat goed is.

Waar je dan niet aan denkt, omdat je alles bedenkt, is dat je maar een onderdeel van het grotere geheel bent, waar jij zo druk mee bent kan misschien veel eenvoudiger. Leren delegeren heet dat, een ander deel laten zijn van jouw werkzaamheden. Dat heb ik vroeger moeilijk gekund, het zat al in mijn hoofd en ik wist precies hoe het moest: uitleggen was dan al extra werk dat ik net zo goed zelf kon doen. Daarmee doe je de kracht en de talenten van een ander tekort, zij kunnen iets toevoegen wat jezelf over het hoofd ziet of wat onbelangrijk lijkt voor jou op dat moment. Eigenlijk is dit al wat eerder genoemd is als almachtig voelen, het eerste begin is dat je denkt alles beter te kunnen. Dat betekent niet dat je het niet goed doet, integendeel jouw inzet is op dat moment perfect: je bent geïnspireerd bezig.

In het grotere geheel van de wereld is wat iedereen doet belangrijk op een bepaald moment, voor ons mensen moeilijk in te schatten dat allerlei dingen samen een geheel vormen. In Amerika zijn ze bezig om ontwerpen te maken die wij in Nederland kunnen gebruiken en van hen kunnen kopen. Dit geldt niet alleen maar zo in het technische maar kan in de energie, dus zonder geld, ook in het geestelijke. Wanneer je druk met iets bezig bent realiseer je je vaak niet dat elk probleem dat je tegenkomt een ander ook al heeft moeten oplossen. Waar ter wereld ook dit plaatsvindt, er is in de energie genoeg mogelijkheid om te benutten en niet vast te lopen in welk ontwerp dan ook. Wanneer alle knappe koppen de koppen bijeen zouden steken zou alles veel gemakkelijker zijn opgelost. Waarschijnlijk zit er dan in de aardse uitwerking weer eigenbelang bij en ego om de beste deal te maken, wat weer niet voor het geestelijke geldt. De grens is daar ook moeilijk te trekken wanneer je je kleine zelf overstijgt ten dienste van het grotere geheel, waar jij je trots opzij zet.

Vele handen maken licht werk geldt op alle vlakken in de samenlevingen, ieder kan zijn unieke talenten inzetten ten dienste van het grotere geheel, het Al, het Hogere. Dit vraagt wel loslaten van het kleine, benepen ego dat alleen zijn eigen werk kan overzien. In het totaal van de ontwikkeling van de mensheid is dat een druppeltje op een gloeiende plaat, wat bijdraagt tot waar het om begonnen is. Alle mogelijkheden benutten, alle zeilen bijzetten, de kwaliteiten van iedereen zijn noodzakelijk om de wereld te verbeteren tot een groot geheel zonder eigenbelang. Dan zal er geen oorlog meer zijn maar vrede en elkaar waarderen om wat de mens is, een kind van God die opgroeit en het goddelijke in zichzelf ontwikkelt.

4.8. Waar het voor de mens om draait.

Niets is voor de mens onmogelijk, eigenlijk kan hij alles wat hij wil. Toch is er een huiver om te doen wat gedaan moet worden, die nauwelijks te verklaren is. Het is geen valse bescheidenheid of inzien dat hij beperkingen heeft. Daar heeft het niet mee te maken, wel met het vertrouwen in zichzelf. Niet in het eigen kunnen, de kennis of intelligentie, maar in het durven aanpakken wat er te doen is. In de fantasie of dromen, zelfs in meditatie lijken de dingen zo gemakkelijk neer te zetten. Het is dan een vanzelfsprekend weten wat er gebeuren moet en hoe, maar in de praktijk komt er vaak niets van. Dan lijken de dromen zelfs bedrog, niet te verwezenlijken in de alledaagse besognes. Kan de dag dan de nachtelijke lichtheid van de dromen dan niet aan? Als je wakker wordt vervliegen dromen, kun je ze nauwelijks herinneren, laat staan waarmaken. Wat is het toch wat de mens weerhoudt zijn dromen waar te maken, wat zich in dromen zo concreet voordoet vorm te geven? Het zit hem dus wel in de lichtheid, de vormeloosheid van de lichteheid, het gemak, het vanzelfsprekende wat 'gedroomde werkelijkheid' is. De werkelijke werkelijkheid is een andere, met bezwaren van de mens, aardse beperkingen die zich in de echte wereld voordoen. De droom van vliegen in een vliegtuig heeft zich veelvuldig voorgedaan bij verschillende mensen, elke keer dat het gedroomde in de vorm moest komen kwam het een beetje dichtbij. Eerst als een flard van een gedroomde situatie, een fantasie en langzaam kan de energie zich hieruit vrij maken. Meestal gebeurt dat in onderdelen, een stuk hout of metaal dat een vleugel zou kunnen zijn. Papieren vliegtuigjes zijn hier een voorbeeld van en het is maar goed dat niet alle vliegtuigontwerpers zijn geworden. Juist de details, het gemeengoed van de droom of fantasie moet vorm krijgen bij diegene die dit kunnen neerzetten. Je kunt ook zeggen wie hiertoe geroepen worden om dit te mogen doen. Voor iedereen is dit niet weggelegd, maar een enkeling kan dit, heeft de juiste kwaliteiten om dit te ontwikkelen. Soms lukt het dan alles wat er mee te maken heeft in de wereld te zetten, maar meestal verloopt dit in fasen en sommigen hebben de uitvoering met de dood moeten bekopen. Dat is ook wat mensen weerhoudt de gedroomde fantasie in de wereld te zetten, alle bijkomende zaken zijn zo immens, er zijn zoveel bijkomstigheden die niet te overzien zijn dat het als het ware uit de geest wordt weggeblazen. Niet toegelaten omdat het niet in de werkelijkheid past, maar een droombeeld, een niet uit te voeren fantasie blijft. Totdat de droom zich vaker voordoet, elke keer wordt de uitvoerbaarheid dan groter en kan het een flitsje meer in het bewustzijn van alledag komen. Leonardo da Vinci kon al zijn ideeën uittekenen en een aantal vormgeven, hij was ook maar een mens met beperkingen die iedereen heeft. Wanneer elk mens zijn dromen, in zijn gedachten durft toe te laten of zijn fantasieën aan het papier toevertrouwd, worden ze al in de wereld gezet. De vervulling zal

dan nog even op zich laten wachten tot de tijd rijp is. Wanneer de mens zich klein houdt en zijn denkbbeelden niet de moeite waard vindt om naar buiten te komen, zal er niets met al deze fantastische mogelijkheden gebeuren. Wanneer dromen als bedrog worden gezien, fantasie als een 'fantast' wordt bestempeld, doet de mens zich zelf tekort. Alles, maar dan ook alles kan alleen in de wereld worden gezet als de mens zich hieraan overgeeft om dit te doen. Niets doen leidt ook tot niets, je eigen dromen waarmaken vergt wel inzet en vertrouwen in jezelf! Ja, ook jij kunt en mag neerzetten wat jij kan, dit kan en mag echt zonder het gevaar te lopen aan grootheidswaan te lijden. Laat het een troost zijn dat alles in het grote geheel van alledaagsheid, zich wel weer uitselecteert in wat bruikbaar is. Soms is wat jij neerzet een opstap voor een ander, dan gaat hij niet met jouw ideeën aan de haal, maar ben je een dienaar van het grotere wat vorm kan krijgen mede doordat jij je taak hebt vervuld.

4.9. De mens wordt gedragen.

Vaak denkt de mens dat hij er alleen voor staat, dat wat hij doen moet alleen op zijn schouders rust om er wat van te maken. Dat is ook wel zo als het iets is wat de persoonlijkheid heeft besloten te gaan doen. Dit is iets anders dan wanneer wat er gebeuren moet een goddelijke opdracht, ingeving oftewel een afgestemde actie is. Voor elke actie hoeft er geen inspirerende gedachte te zijn, als je besluit een kopje thee te nemen of boodschappen te gaan doen hoeft daarbij geen hemels inmenging te zijn. Wel is er weer de mogelijkheid dat wanneer een mens zich niet lekker voelt, er een lichte sturing is van het soort kruidenthee dat hem zou kunnen helpen zijn. Maar dit is een lichte aanraking die alleen naar voren kan komen als de mens zich iets gaat afvragen of een duidelijke vraag stelt zoals: "Welke thee is voor mij het beste?" Dan kan de hand als het ware vanzelf naar verkoelende pepermuntthee of opbeurende St. Janskruidthee gaan. Zo verweven is het hemelse, de andere wereld met het gewone aardse leven: je merkt het amper en het komt dan uit het diepste zelf.

Maar als er wel duidelijke vragen zijn, problemen of hulp nodig is, kan er niet zomaar worden ingegrepen van bovenaf. Wanneer de mens zich realiseert dat hij hulp kan gebruiken, nodig heeft is er al de inwerking aanwezig van de hulptroepen. Komt er een echte vraag, een noodkreet naar boven dan kunnen de gebeurtenissen zich in een vlag gaan voltrekken. Altijd is er ondersteuning aanwezig die het zielewezen dat de mens is ondersteunen, bij goed of kwaad is dat het geweten wat spreekt. Wanneer het ego, de persoonlijkheid aan het roer staat en er geen vragen over ondersteuning zijn, zal de mens het ook zelf moeten doen. Veel dingen gaan dan als het ware op de automaat, voor de mens voelt dat als ervaring waarbij niet meer nagedacht hoeft te worden. Ingegripen wordt er meestal door kleine signalen, in de auto zonder aandacht voor het verkeer wordt er vaak iets dat met schrik de aandacht opeist, zonder dat er consequenties als ongelukken uit voortkomen. Dat is wel aan de orde als de mens besluit er niets mee te doen, of geen rekening houdt met de andere weggebruikers. De signalen worden genegeerd en dus zijn er andere waarschuwingen of hemelse acties noodzakelijk om de mens bewust te maken waar hij mee bezig is. De onbewuste mens zal deze ingrepen niet als zodanig zien en waarderen: het wordt als pech ervaren en toevalligheden die niet te begrijpen zijn.

Wanneer de mens denkt het alleen te moeten doen, zich door zorgen, verdriet of eenzaamheid in de steek gelaten voelt door alles en iedereen is het vaak moeilijk hem van dit idee te verlossen. De mens IS nooit alleen, als hij zich alleen voelt is dat omdat hij zich afsluit in zijn verdriet, eenzaamheid en niet meer te bereiken is. Signalen worden niet begrepen, omarmende ondersteuning wordt nauwelijks herkend en dan sluit het steeds meer af. Pas op de bodem van dit verdriet kan de hulpkreet van binnenuit komen, pas als de mens het zelf niet meer weet. Dat is het moment dat wij weer kunnen ondersteunen, weer in actie kunnen komen, omdat er om gevraagd is. Als de mens denkt het zelf te moeten doen, dat er niemand is die hem helpt of helpen kan is dit een afwijzing waarop er niet mag worden ingegrepen. Dit komt omdat het als het ware beter weten van het ego is, weliswaar in hulpeloosheid, waar dit ego dan ook zelf maar de oplossing voor moet vinden. Pas na overgave van dit beter weten mag er verzachting en verlossing worden gegeven. Dan kan de mens hierna zijn wonden likken en de littekens van zijn eigen handelen inzien: alleen als de mens gedragen wil worden kunnen wij dit doen om hem te helpen zijn leven weer in te vullen.

4.10. De mens wikt en de God in hem beschikt.

Het valt niet mee voor de mens om te beschikken, jarenlang werd er voor hem beschikt en had hij zich te schikken. De laatste decennia met steeds meer moeite, maar er was altijd een Hogere Macht beschikbaar die verantwoordelijk was. Dat is en was een gegeven dat nu langzamerhand steeds meer gaat omdraaien: de mens is immers zelf verantwoordelijk voor zijn daden en gedrag? Hoe zit dat dan met de verantwoordelijkheid, een God die over alles heen lijkt te stralen en alle daden ziet en beoordeelt. Dit is ingewikkelde materie, waar stopt de mens zelf verantwoordelijk te zijn en verantwoording af te moeten leggen aan wat groter is dan hij. Dan gaat het al over geweten, het weten dat er grenzen zijn, normen en waarden die gehanteerd moeten worden. Als God hier niet langer verantwoordelijk voor gehouden kan worden, er groeien zovelen op zonder God en gebod, wie dan wel? De mens zelf zult u zeggen, JA DE MENS ZELF! Maar kan elk mens dan zijn eigen verantwoordelijkheid dragen, is de functie van het geweten wel sterk genoeg dat alles in het gareel blijft? Daar hebben we de maatschappij voor met de dienders die dit in de hand moeten houden: maar hoe zit dit dan? Waar kun je iemand op aanspreken als de waarden niet geïntegreerd zijn, het geweten niet functioneert zodat de normen gesteld kunnen worden en nageleefd? Dat geweten dat moet weten waar de grenzen liggen functioneert immers ook niet goed als er al overtredingen zijn gepleegd. Hoe kan een diender of het gerechtsapparaat nu recht spreken als er toch niets mee gedaan KAN worden. Ja, straffen in de gevangenis, opsluiting al dan niet gedwongen behandelingen zouden moeten werken: nee dus. In dit alles is er een factor die ontbreekt, de mens heeft het gezag in zichzelf niet herkend, dat komt immers van boven en van buiten hem. Hij zou niet weten wat goed en kwaad is, luistert naar wat hem gezegd is en heeft dit voor waarheid aan moeten nemen. Vraag hem dus niet als het misgelopen is, dit opeens wel te kunnen en zijn daden op eigen instigatie te kunnen invullen.

Pas wanneer de mens de rechter, het geweten, de waarheid, de zuiverheid in zijn eigen weten heeft ingepast, kan hij van daaruit zijn leven vorm geven. Elke ouder veroordelen die het geweten niet voldoende bij zijn kind heeft ontwikkeld, elke priester die de mens heeft

geleerd dat hij het hogere voor hem bedacht, elk voorschrift in de uitleg van een religie die moet worden nageleefd zijn niet de schuldigen.

Het is de tijd waarin geleefd wordt, alles is veranderd, de mens KAN nu zelf bedenken wat voor hem goed en zuiver is houden we de mens klein dan komt hij in verzet. De mens kan en moet van binnen uit zijn ding doen, het liefst vanuit een motiverende vreugde die alles en iedereen omvat. Lukt dat niet, dan zal er een slaafs volgen van een ander zijn, het gezag, de wet of de kerk en dat is niet wat de mens is. De mens is vreugde, liefde en te motiveren voor het goede als hij het goede in zich tot uiting MAG laten komen. Kiezen voor een vreugdevol bestaan betekent meestal van God los, maar dat is helemaal niet zo. Zelf bepalen, de God in zichzelf ontdekken, weten wat recht en krom is, durven te zijn wie je bent en dat je goed bent zoals je bent is waar het om gaat. De mens is niet verdorven en slecht, geneigd tot het kwade, ja hij moet wel lessen leren en soms is dat voor anderen nadelig. Het geloven in jezelf, door vallen en opstaan is ook geloven in het vallen en opstaan van de ander en dat het goede mag worden geleerd en geleefd in vreugde en liefde.

De God in jezelf leven, altijd dit laten zegevieren is een Utopia dat werkelijkheid mag worden als de mens het zichzelf toestaat te leven vanuit zijn diepste zelf, zijn eigen rechter zijn door te voelen en te weten van binnenuit wat goed is en wat niet.

4.11.Leren leven vanuit je diepste zelf.

De wereld om je heen is een heerlijk speelveld waar je al je liefde en je ego gemakkelijk in kwijt kunt. Het is er altijd, je kunt er nooit omheen want alles moet in de vorm gezet, of je nu een boterham smeert of je thee inschenkt. Jouw gedachten gaan door en keuren de wereld, kleuren je mening over alles: het brood is oud of vers, een kopje wat vuil is of de thee die te heet is. Alles is altijd aan de orde, als de theepot omvalt, is het moeilijk in je liefdevolle zijn naar jezelf, de theepot en je gedachten over wat er gebeurt, te blijven. Je kunt wel met een glimlach jezelf vergoelijken, maar bij alles en iedereen lukt dat niet de hele dag door.

Dat vraagt veel inzet en discipline en zo is de mens niet gemaakt, de mens moet leven, in liefde uitbundig kunnen zijn en tegelijkertijd ook kunnen reflecteren op wat zich voordoet. Het gevoel een plaats geven betekent ook de gevoelens te leven en dat is soms tegenstrijdig. Even boos worden lucht op, je kunt er nieuwe kracht en helderheid van krijgen, in het geval van de theepot die gevallen is bewust kiezen altijd een ovenwant te gebruiken bij het opschenken. Dan is het ook klaar, duidelijk met een nieuwe structuur, je hebt je lesje geleerd en kan verder met dit nieuwe inzicht. De emoties zijn hierbij dan ook niet echt aan de orde, wel jezelf een oen vinden in een gemoedelijk vergevend gevoel. Toch begint het daar al: hoe kom je erbij te bedenken dat je een oen bent, hoe vriendelijk bedacht ook? Het is een oordeel, een veroordeling van je eigen handelen dat dit niet verdient, je weet toch dat je alles zo goed mogelijk wilt doen!

Waar begint het liefdevolle naar ego en beter weten over te hellen, in je Zijn deert immers niets je. Dan hoeft er niet geoordeeld te worden over jezelf de theepot of iets anders: het is dan gewoon zo als het is ZONDER jouw oordeel over wat dan ook. Iets doet zich voor, gebeurt en zo is het, meer niet. De scherven moeten wel opgeruimd, maar zelfs het jammer

vinden van de gebroken theepot gaat al te ver: daar ligt al de grens. Een mens hoeft niet altijd en overal een mening over te hebben waar het er totaal niet toe doet. Of je nou in woede je theepot stuk gooit of per ongeluk laat vallen is totaal niet belangrijk om je mee bezig te houden. Wel om jezelf een nieuwe theepot te gunnen waar je blij van wordt, want dan ben je in je mooie stuk van je Zijn. Vergeet bij alles wat zich voordoet in het leven wat het zou kunnen betekenen, maar accepteer wat zich voordoet als een gegeven hoe het is.

Jij hoeft al dit soort dingen helemaal niet te overzien, ze zijn in jouw leven niet belangrijk. Je hoeft je ook niet met alles en iedereen te bemoeien, dingen goed of af te keuren, laat iedereen zijn eigen leven leiden. Een ander taalt niet naar jouw commentaar en doen wat jij vindt wat moet gebeuren is ook niet aan de orde. Oordelen, veroordelen daar wordt de wereld niet beter van en een oefening om dat af te leren leert je hoe hardnekkig het is. Het is allemaal verloren energie, oordelen over jezelf, jezelf of een ander veroordelen, roddelen of beter weten, niemand wordt er daar van binnen blij van. Gebruik de energie om te genieten, van een lekker kopje thee, kijk wat je kunt doen om het jezelf en anderen nog meer naar de zin te maken en laat de andere dingen die er niet toe doen los. Jij kunt gewoon lekkere thee maken en als je besluit dat je nog lekkerder thee wilt maken dan doe je dat, als jij daar van geniet, blij van wordt.

4.12. Wat de nieuwe mens is.

Elk mens krijgt bij de geboorte alle mogelijkheden aangereikt waardoor hij zijn opdracht in het leven kan volbrengen. Soms zijn dit zware opdrachten, zoals als gehandicapte het leven in te vullen en leren wat geleerd moet worden. Soms zijn dit te hoge opdrachten die amper vervuld kunnen worden, waarbij de hulp van alle geestverwanten, de zielengroep noodzakelijk is. Dan is het een zware taak te volbrengen wat moet groeien in het mens-zijn, de ontwikkelingen te stimuleren die bij elk mens de opdracht gestalte moet geven. Dat dit een bijna immense taak is heb ik ervaren, de kracht die erbij gegeven wordt kan uiteindelijk niet op tegen de kracht die het vraagt. Dat is ook goed, taken mogen ten einde komen, de mens hoeft niet al zijn gestelde doelen te bereiken, andere mensen mogen dit overnemen en volbrengen. Alles is tenslotte eindig en ook weer gedoemd om te sterven en op te staan, juist in die opstanding kan alles zich opnieuw verwerkelijken. Een plant kan doorgroeien in het plantenleven, elk jaar opnieuw na zijn kleine dood in de winter, tot ongekeerde hoogtes of laagtes. Het is aan de plant, aan de aangereikte mogelijkheden, de omstandigheden of dit kan worden uitgevoerd. Wanneer de mens na de geboorte voldoende te eten en te drinken krijgt is de eerste stap in de ontwikkeling gezet, zo moeten er nog vele volgen om tot complete vervulling van zijn opdracht te komen. Het is daarbij niet eens zo belangrijk of de opdracht wordt vervuld, tot een goed einde wordt afgerond, want het leven is meer dan die ene opdracht van die ene mens. Het doel van het leven is dat elke opdracht wordt ingevuld en dat is in een menselijke maatschappij niet eenvoudig. Een geloofshervormer moet opboksen tegen alle gelovigen en zijn opdracht is al ten dele vervuld als de ideeën worden herkend die hij uitdraagt. Wat de mens wil volbrengen wordt door het leven ingeperkt en in andere vormen uitgewerkt.

Het uiteindelijke grote doel, liefde voor alles en iedereen in een volmaakte wereld is een opdracht waaraan iedereen, elk mens zijn eigen steentje bijdraagt vaak zonder te weten

waarom of waar het toe moet leiden. Het is als in Egypte de piramides die tot een enorm bouwwerk dat met veel steentjes moet worden tot het een tempel van liefde wordt. Als elk mens zijn steentje bijdraagt, de een heeft gekozen een zwaardere last te dragen dan de ander, kan dit vorm krijgen. Het gaat om het verwezenlijken van het gezamenlijke doel, de tempel van God op de aarde te bouwen, voor en door elk mens in liefde voor het geheel. Dit kan alleen als er een onvoorwaardelijke overgave is, een opstanding in het Zelf is bereikt door de bewustwordingsweg. Een onbewust mens doet maar wat, beslist vanuit zijn ego wat hem het beste lijkt. Wanneer er een diepe bezinning is geweest en het ego niet meer meespeelt, kan de mens bouwen aan de wereld. Het is dan immers niet wat hij voor zichzelf WIL, maar ten dienste is van het geheel. De wereld hervormen in liefde is een zware klus, geen mens kan dat alleen. Hij zal altijd door anderen gevoed moeten worden, soms gecorrigeerd wanneer liefde toch weer ego is geworden. Die grens is heel moeilijk te trekken, elk mens heeft tenslotte zijn eigen gedachten en legt dit uit hoe het hem uitkomt. Dat kan strijdig zijn met andere gedachten, andere vormen van liefde die als liefde zijn bedoeld. Elk mens is wel van oorsprong liefde, in de sferen is dit vanzelfsprekend en daar is er geen ruis van het ego of van aardse zaken.

Om in onbaatzuchtige liefde te gaan staan, te durven staan en te blijven staan uit naam van liefde voor alles en iedereen vereist een enorm doorzettingsvermogen en overgave. Dan is het niet meer de bewustwordingsweg die gevolgd wordt, het bewustzijn is immers alleen nog maar liefde. Het eigen ik, het IKKE is al verdwenen, er is een belangeloze overgave in het drijven op de zee van liefde die de mens voert naar waar het kan dienen in liefde.

De verbinding met het geestelijke is gelegd, de inwijdingsweg is volbracht en het voegen, in een sluiten van de hemelse krachten met het aardse zijn heeft plaatsgevonden.

Alles wat er dan gebeurt, is in afstemming, een opstaan in de hemelvaartsenergie, maar het vraagt wel daadkracht, doen wat gedaan moet worden ten behoeve van alles en iedereen.

TENSLLOTTE

De aarde is er om de mens te dienen, te gebruiken voor de ontwikkeling van alles OOK voor de aarde die zich vervuld in het aarde- zijn. Alleen in harmonie, het accepteren van de mens die de aarde nodig heeft om neer te zetten in het aardse, het aardse te vergeestelijken kan dit tot stand brengen. Wanneer de mens de aarde minacht en het aardse afwijst kan dit niet tot stand komen. De karmavelden die zijn opgelost dragen niet meer het niet willen, niet kunnen van de mens, er wordt niet meer in de aarde opgeslagen. De aarde wordt lichter, de mens mag dansen en genieten en vieren dat het eeuwige zich gaat vervullen. De aarde gaat hierin mee, verzacht en draagt de mens naar het oneindige tot alles liefde is geworden. Als de mens liefde is geworden, zichzelf, alles en iedereen in liefde kan laten zijn, wordt alles liefde en is wat geen liefde is niet meer op aarde. Dan is de hemel over de aarde gedaald.

DEEL 5: LERINGEN

5.1. De nieuwe mens.

De Aquariusleringen die eerder zijn gegeven behouden hun waarde en zullen in de wereld vorm moeten krijgen. Niet alleen door het kennis nemen ervan en het verspreiden van de leringen, maar vooral door het in de praktijk brengen van waar het om gaat.

Het is als voorleven te zien van alles wat naar de aarde is gebracht, als zwaan kleef aan het 'nieuwe' Zijn voorleven. Om in deze afstemming te komen en te leven is er veel aansporing en bemoediging nodig die de voorhoede kan geven. Zij weten als geen ander wat voor een enorm proces het is om het leven vorm te geven vanuit het Zijn. Bovendien is er de rijke ervaring opgedaan van het leren ZIJN en telkens weer in het Zijn proberen te komen nadat het weer eens een keertje mis is gegaan.

De nieuwe mens kan alleen tot stand komen als er meerdere lotgenoten via vallen en opstaan meegaan in dit proces. Een mens heeft steun en begrip nodig van andere mensen om deze keuze te Zijn; alleen dit proces in te gaan en vast te houden is ondoenlijk. Dan wordt het vergelijkbaar met wat ik naar de aarde moest halen, dat zware proces hoeft niet door iedereen meer te worden volbracht. De leringen zijn er, de kennis is er, maar nu nog de inbedding moet worden uitgevoerd. Dit kan niet zonder zogenaamde ervaringsdeskundige, tenzij weer het hele jarenlange proces wordt doorlopen. Alle valkuilen en hobbels zijn al voorgewerkt en besproken, alleen de laatste eindjes moesten nog worden ingevuld.

Het Aquariuswerk is al begonnen in de harten van de mensen, de lijnen zijn uitgezet, de voorhoede moet hard aan het werk om dit te verspreiden en de wereld in te brengen. Voorleven en uitdragen van deze richtlijnen kan niet alleen als een leesclubje, maar juist door weten hoe het zit en dan de praktijk invullen.

In afstemming leven is een keuze die telkens, minimaal elke dag gemaakt moet worden. Door de dingen die in de loop van de dag gebeuren raakt de mens snel uit zijn goddelijke afstemming. Wanneer er gewerkt wordt en beslissingen genomen moeten worden, kan er niet steeds een diepe afstemming zijn en blijven. Dat heeft alles en niets met het ego te maken, maar de keuze om in het leven te staan ligt dan op een ander vlak. Als er een trein gehaald moet worden is het ook niet nodig om steeds in die hogere afstemming te zijn: het kaartje moet gekocht en op de bestemming moet worden uitgestapt. Hierbij is het hoofd erbij houden, vanuit het ego het leven vormgeven een andere dan wanneer er in afstemming het Zijn wordt ingevuld. Wel kan er tijdens de rit weer gekozen worden om in de afstemming te komen en daarna het leven weer met hernieuwde rust worden ingevuld. Steeds weer zal de mens op aarde tot inkeer moeten komen, want het aardse leven is nog geen sfeer in afstemming met het een Zijn van alles en iedereen. Dat is immers het Utopia, de nieuwe wereld waar naar toe geleefd moet worden!

Hoe meer mensen steeds weer in hun Zijn leven, hoe rustiger het op aarde wordt en hoe sneller de nieuwe wereld vorm krijgt. Hoe vaker en meer de mens in zijn Zijn is, hoe gemakkelijker de afstemming er is, dus oefening baart wel degelijk kunst! Leer andere

mensen in hun Zijn te zijn, geef alle mensen de mogelijkheid kennis te nemen van deze afstemming. De nieuwe mens is werkelijk gelukkiger door los van het ego het leven te brengen naar innerlijke vreugde, vervulling, in verbondenheid met elkaar en in eenheid.

5.2. Vervolmaking van de mens.

Om tot vervolmaking te komen zal er hard gewerkt moeten worden door de Aquariusmens, er is in de wereld van nu nog weinig begrip voor alles wat met verlicht denken te maken heeft. Het is zelfs een afzetten tegen verlichte denkers, een ego afwijzing, want wie denkt het beter te weten, meer te weten, beter te kunnen dan het eigen ego? Deze zelfoverschatting beheerst volop het denken in de wereld van nu en blokkeert zelfs zuivere mensen om verder te gaan. Het denken alles te weten is zo moeilijk te doorbreken dat zelfs als de wil om te begrijpen er wel is, het ego volledige overgave tegenhoudt en de mens blijft denken dat hij het allemaal al weet.

Wanneer de mens tot overgave komt, werkelijke overgave aan Al wat is, zichzelf als deel van het grote zuivere geheel voelt, is er nog ruis op te ruimen. Dat zijn de restjes van het eigen willen, de sores, het verdriet, het ervaren van armoede, kortom alles wat van belang is voor de mens wat geen allesomvattende liefde is. Om alles te overwinnen wat er in het dagelijks leven speelt, de mens raakt en waar hij mee bezig is, is een tijdrovend en vaak pijnlijk proces. Loslaten van datgene waar hij denkt en dacht goed mee te doen kan zijn functie allang verloren hebben: dan is het geworden tot ego, vasthouden aan oude dingen ten behoeve van de zelfrealisatie. Toch staat dit de werkelijke zelfrealisatie, het Zijn in overgave in de weg, maar afbreken is niet mogelijk binnen het bestaande gedachtepatroon. Het is hetzelfde als altijd goed voor een ander te zijn, zorgen dat hij niets te kort komt wat als ego gaat functioneren. Het is heel vanzelfsprekend dat de mens trots mag zijn op wat hij in de wereld zet, zich voor inzet, maar er is altijd die grens van het ego wanneer het teveel is en dus niet meer voldoet. Elk mens kan dit zelf aanvoelen, maar in goede bedoelingen wordt de grens overschreden en terug gaan of loslaten is dan iets waar totaal niet aan gedacht wordt. Vaak zijn het de reacties van een ander mens die dit proces op gang zetten en die eerst volledig worden afgewezen, die de mens aan het denken zet.

Het gaat hier allang niet meer om tot zelfrealisatie te komen, maar om tot vervolmaking te komen. Dat is het grote verschil, wat wil de Schepper en wat is het eigen willen is aan de orde. In zuiverheid met zichzelf komen is het proces dat doorlopen moet worden, het eigenbelang wat aanvankelijk er niet is, moet worden onderscheiden.

Het is een zuiveringsproces dat de laatste eindjes zuivert om tot vervolmaking te komen. Dit is een continu proces, de mens zal altijd tot vervolmaking komen en nooit in de volledige vervolmaking zijn, altijd zal er iets blijven te ontwikkelen te vervolmaken. De spiegels die andere mensen de mens voorhouden zullen op den duur vanuit een glimlachend herkennen worden uitgewerkt. Dan gaat het allang niet meer om niet deugen, het verkeerd doen of het niet bij het rechte eind hebben: integendeel vanuit de liefdevolheid mag er steeds worden bijgeschaafd in de richting van de vervolmaking.

Als de bijna volmaakte mens de aarde verlaat is er nog weer verdere vervolmaking mogelijk in de sferen, daar zijn weer heel andere invalshoeken. Op aarde is het voldoende om te Zijn in

de innerlijke rust en liefdevolle vreugde van het mens zijn: anderen te eren die ook hun deel invullen in het grote geheel, om vanuit zichzelf het Universum te vervolmaken. Wat goed is voor de mens is goed voor andere mensen, deze zuiverheid mag naar alle andere mensen worden uitgesproken en in de wereld worden gebracht. Het is niet meer ieder voor zich God voor ons allen, maar allen voor het Ene, de volmaaktheid in liefde, geluk en vervulling van Al, dat is.

5.3. De diepere vervulling voor de mens.

In de loop van de komende eeuwen zal de mens steeds meer de vervulling van het leven ervaren. Door het steeds meer in het Zijn te leven wordt er een andere invulling ervaren van diepe tevredenheid en een afstemming in vreugde. Dat werkt bijna als een verslaving, het hemelse gevoel in afstemming, verbonden met alles en iedereen, dat is wat er dan is en wordt nagestreefd. Dan zal het niet gemakkelijk zijn iemand met een flinke roddel proberen te verleiden uit zijn Zijn te halen, niets weegt immers op tegen dat gelukzalige gevoel. Op het gevaar af dat nu wordt voorgespiegeld alsof de hele mensheid leert zwijmelen in overgave, is het weergeven van het leven in vredige gelukzaligheid een must om te beseffen waar het over gaat. Wanneer de hemelen neerdalen over de aarde zal er een klimaat heersen dat doet denken aan de sferen, waar alles goed, vredig en rustig is. In de sferen is geen onenigheid en ruzie en zonder dat is het leven op aarde ook al bijna hemels.

Maar de werkelijke verandering waar het om gaat is dat op aarde deze vervullende energie de overhand gaat krijgen. Als de voorhoede veelvuldig in het Zijn is, zal van hen geen negatieve energie als ruzie meer uitgaan, wanneer zij de mensheid teachen in dit Zijn, het voorleven ervan praktiseren zal steeds meer deze vredigheid op aarde komen. Als het niet meer de gewoonte is om elkaar in de haren te vliegen, het ego zijn gelijk te laten halen, wordt het hele leefklimaat anders. Hoe dit gaat zal voorgeleefd en uitgelegd moeten worden, zonder kennis is het ondoenlijk te begrijpen waar het over gaat en wat er moet veranderen. De kennis is voorhanden, maar nog lang niet door iedereen te begrijpen en te leven: het blijft boekenwijsheid oftewel luisterwijsheid van Cd's.

De voorhoede die erbij was dat alle ontwikkelingen van de Aquariusmystiek vorm konden krijgen weet nog hoe dit was, deze ervaring is alleen door onderricht overdraagbaar. Alle mensen kunnen leren voelen wat er gebeurde, meevoelen maar dit moet wel worden uitgedragen, uitgelegd en meer in de praktijk van alledag worden toegepast.

Geen enkele kennisoverdracht is compleet zonder leraren die weten wat het over gaat en wat er bereikt moet worden. De Aquariusmystiek is als een leerplan dat uitgevoerd moet worden in onderdelen en in behapbare porties door Aquariuswerkers uitgelegd. Het is geen doel op zich om een school voor Aquariuswerkers op te richten, maar het is wel zaak dat de kennis doeltreffend wordt verspreid. Om iemand die nog nooit van het Aquariuswerk gehoord heeft een aantal Cd's te geven lijkt een optie, maar het zal veel vragen oproepen. Al is het alleen maar om het gekraak van het podium uit te leggen en dat er eerst wel en daarna geen muziek gedraaid mocht worden. Veel voorhoedewerkers zijn nu nog voorhanden die allemaal de schouders eronder kunnen zetten om de Aquariusmystiek doeltreffend te verspreiden en te begeleiden. Hierbij roep ik vanuit de sferen de Aquariuswerkers op zich

van hun taak te kwijten, er is kennis genoeg voorhanden, jullie weten wat er te doen staat. Ook is het altijd mogelijk met mij in contact te zijn, zeg in gedachten een paar keer mijn naam en stel je vraag; ik kan de vraag beantwoorden of dit je duidelijk maken. De communicatie kan wat langzamer of sneller zijn maar is altijd mogelijk. Vanuit de sferen willen wij graag jullie ondersteunen, helpen en begeleiden, je hoeft het enkel maar te vragen. Zonder vraag kunnen wij niet veel anders als toevalligheden bewerkstelligen, met een vraag staan wij voor je klaar en gaan wij met je aan het werk.

5.4.De gevoelige mens.

Soms is het leven hard en valt alles tegen, wat er ondernomen wordt mislukt en niets en niemand lijkt er te deugen. Dat is de donkere kant van de mens die er ook is en die dan het roer in handen heeft en dat is prima. In deze situatie is het goed toeven om te bezinnen en weer de draad op te pakken waar het werkelijk om gaat in het leven. Niets op aarde is eeuwigdurend en dus de momenten van duisternis, somberheid ook niet. Bezint eer gij begint heeft hiermee te maken maar dekt niet de lading, het ego gaat er soms vandoor ondanks een bezinning vooraf. Het gaat hier niet om een speciaal ding, maar om het totaalbeeld van het leven. Zo nu en dan mag er balans worden opgemaakt van wat er zoal gebeurt en helaas is dat vaak alleen als er somberheid, duisternis en tegenvallers zijn die moeten worden verwerkt.

Daarbij is het zeer belangrijk in zuiverheid te kunnen kijken en het ego als het ware te overstijgen. Dan is niet van belang wat er gepresteerd is of moet worden, maar hoe het er in zijn totaal voorstaat qua geluk en vervulling van het leven. Het ego is dan even niet aan het woord maar het voelen van binnenuit wordt dan beleefd, de innerlijke stem, het geweten of het hogere zelf mag zich laten horen. Deze momenten van bezinning zijn het kostbaarste wat de mens heeft, hier kan hij volledig gelouterd weer de zin van zijn leven door begrijpen. Een betere motivatie is er niet, iemand anders die wil helpen zal nooit deze innerlijke stem kunnen vervangen. Een ander kan wel de weg wijzen, de mens bewust maken van het eigen innerlijk en de weg naar innerlijke rust duidelijk maken.

In vroeger tijden hadden de kerken patent op de zielenrust en het innerlijk beleven van de mens, alle twijfels konden worden besproken en zonodig de zonden worden vergeven. Dat was pas zekerheid om door donkere tijden heen te komen, bovendien was er het voorbeeld van Jezus die door het lijden heen was gegaan. Geen wonder dat eeuwenlang het voorbeeld gevolgd werd voor de verwerving van het eigen zielenheil. Maar nu is de mens inmiddels bewust geworden en kan zich niet meer verschuilen voor zijn eigen daden en verantwoordelijkheden, niets kan meer worden afgekocht. De bewust geworden mens is zelf verantwoordelijk en kiest zijn eigen levenspad, het liefst los van orde en gezag. Dan is de enige leidraad het eigen innerlijk gezag en dat is een enorme keuze om te maken. Zo simpel is het, bezinning van binnenuit leert de mens ALLES wat hij nodig heeft om zijn leven op aarde te vervullen. Het gedragen voelen in eenheid met het AI, het zelf van binnenuit weten wat het juiste is en leven in zuiverheid.

Zover is het nog niet dat alle mensen dit zo kunnen ervaren en leven, er zal nog veel water naar de zee gaan voor het zover is. Maar aan anderen uitleggen dat dit de enige weg is tot

zelfrealisatie, deze weg durven gaan is aan de orde. Niemand hoeft deze weg alleen te gaan, de verbondenheid om tot eenheid en vervulling te komen mag door anderen worden aangereikt en uitgelegd. De vrijheid om voor deze weg te kiezen vanuit het innerlijk zelf kan alleen in bezinning gemaakt worden en dan is het een vreugdevol kiezen voor zelfverwerkelijking. Alle gedoe in het leven is dan arbitrair, zorgen, verdriet, pijn wordt onbelangrijk, het ego regeert niet meer het leven maar het eigen zelf van binnenuit bepaalt wat er in zuiverheid met alles en iedereen gedaan wordt en tot stand komt. Dit houdt in dat er vrede en liefde in het eigen hart is voor het zelf, de ander en de wereld. Het geluk van elk mens kan dan uitstralen naar de ander en zich vermenigvuldigen in verbondenheid.

5.5. De overgevoelige mens.

Door de eeuwen heen heeft de mens veel lijden ervaren en is door het meest enge heengegaan om te overleven. Gevaren moesten worden getrotseerd en allerlei onrechtvaardigheden moesten voor lief worden genomen, zoals overheersing en uitbuiting.

Dit heeft de mens gevormd tot wat hij nu is, voorzichtig, bedachtzaam en vooral niet bereid om zijn nek uit te steken die er ooit al eens is afgehakt. Langzaam kwamen de krachten terug en werd het leven een leven dat waard was om te leven. Steeds meer gevoelens zoals liefde kregen een inbedding en het leven werd steeds meer de moeite waard om te leven. Daar zat weer aan vast dat er gehechtheid ontstond bij alles wat werd verworven: de vrouw als bezit werd slechts een slaafs eigendom als bestaan gegund, echte werkslaven werden uitgebuit alsof ze bezit van hun eigenaar waren. De wereld op zijn kop zouden we nu denken, maar zo groeide het bewustzijn en konden er andere vormen van bewustzijn ontstaan en groeien tot wasdom. De werkslaven waren zo goed als verleden tijd, de koloniale overheersingen verdwenen grotendeels en de mens moest zijn plaats leren innemen in het leven en de wereld. Klein en onderdrukt zijn is een gevoeligheid dat de mens van nu nog maar moeilijk helemaal kan loslaten. Vaak wordt dit zelfs omgekeerd uitgeleefd als zelfoverschatting wat het ego allemaal wel niet kan: bijna als een aap die zich op de borst slaat. Waar de mens werkelijk toe in staat is bleek ook vaak een lelijke kant te hebben die moest worden afgestraft. Lijfstraffen en gevangenschappen zouden dit eruit moeten slaan en door eenzame opsluiting zou de mens tot inkeer moeten komen.

Gelukkig zijn dit inmiddels achterhaalde gedachtepatronen, het een leidt niet automatisch tot het ander en de ene mens kan niet bepalen wat de ander denkt of doet. Wat dan overblijft, is een mens die zelf verantwoordelijk is voor wat hij wel of niet doet, niet meer met de vinger kan wijzen naar de ander die hem iets aandoet of verwacht. Zelf de verantwoordelijkheid nemen is een grootse taak, want dan komt de werkelijke inkeer van wie ben ik nu en wat kan ik nu eigenlijk? De motivatie voor het invullen van het leven moet dan van binnenuit komen en daar schort het nog al eens aan. Allerlei zaken worden dan als tegengas gebruikt om werkelijk zelf de touwtjes in handen te nemen voor waar in wordt geloofd of waar de mens voor staat. Alles een beetje vaag filosoferen is iets heel anders dan wat Franciscus van Assisi deed om werkelijk de armoede te delen, of moeder Theresa om haar leven te wijden aan de armen. De gewone bijna bewuste mens hoeft deze keuzes ook niet te maken, maar mag er wel van doordrongen worden dat hij een taak in dit leven heeft. Iedereen hoeft niet als zendeling naar Afrika, maar elk mens heeft wel de verantwoordelijkheid om iets van het

leven te maken en niet alleen zichzelf belangrijk te vinden. Dit is een draai in de ontwikkeling van het bewustzijn van de mens, eerst moest hij bewust worden van zichzelf en nu juist dit bewustzijn weer naar buiten brengen. Een ommekeer, na de inkeer en het zelf leren kennen, naastenliefde betrachten en ieder mens in mededogen beoordelen en niet veroordelen met de eigen hoge maatstaven voor een ander.

Zelf kent de mens zijn eigen zwakheden vaak niet, soms alleen weerspiegeld in het gedrag van de ander. De eigen angsten en verdriet lijken het belangrijkste, maar zijn dezelfde als die van andere mensen. De mens is sterk geworden door al zijn ervaringen, hij kan echt het leven aan en hoeft niet meer te lijden, daar kiest hij veelal zelf voor. De zelfbewuste mens weet van binnen dat hij het leven aankan en door bewust Zijn kan hij dit verdiepen en in hem de Godmens laten groeien.

5.6. De altijd beschermde mens.

Veel mensen voelen zich vaak alleen, alsof er niemand is die er voor hen is en die hen begrijpt. Alsof ze alles alleen moeten doen en alles altijd zelf moeten oplossen, zonder hulp van anderen of worden bijgestaan. Dat gevoel is een oud gevoel dat uit vroeger tijden komt en waar op teruggevallen kan worden. Soms was de mens dan ook in al zijn ellende er zo slecht aan toe dat er van honger, dorst of pijn aan het lijden een einde kwam dat de verlossing van de aardse zorgen betekende. Dan was er de wens die nu ook nog vaak wordt uitgesproken, was ik maar dood. De wanhoop die hieruit spreekt, het totale opgeven van het leven, omdat er niets meer voorhanden is wat nog vreugde kan geven. Hier gaat het dan om een diepgeworteld leed dat zo'n schrijnende pijn heeft gegeven dat het over levens heen herinnerd kan worden. Het lijkt in de genen ingebakken te zijn en de mens zal alles doen om deze pijn te vermijden in dit leven. Wanneer er maar een grens van dit lijden wordt genaderd zal de mens alles doen om dit weer te voelen te vermijden, soms door zelf dan maar het levenseinde te kiezen. Dit is iets anders dan kiezen voor doodgaan zonder lijden, de zachte dood die euthanasie genoemd wordt. Dan valt er niets meer van het leven te verwachten omdat er een ziekteproces is dat geen enkele kans op verbetering geeft. Hier gaat het niet om de oude oerpijn, het van God en alles verlaten zijn, een uitgestoten paria die het niet waard was in de maatschappij te leven en langzaam zijn levensverwachtingen heeft zien verdwijnen. Wanneer de mens in zijn geest geen uitzicht meer weet, soms door hetgeen is voorgevallen, soms door uitputting van zijn krachten lijkt het levenseinde wenselijk. Daarbij kan de mens kiezen voor leven en dood, daar is hij vrij in. Al hebben kerken dit jarenlang als doodzonde gezien, er bleven veel zelfdodingen door de eeuwen heen. Devoot het leven leven zoals het zich voordoet vereist veel godsvruchtigheid en weinig eigen initiatief. Als de mens al in somberheid verviel dan werd er door iedereen met man en macht gewerkt om het leven te behouden. Niet voor niets mocht er na de daad niet op gewijde grond begraven worden. Eenzaamheid, alleen staan, verstoten zijn, het zijn allemaal voorbeelden van de oude pijn die weer opduikt als de mens denkt dat hij alleen is en in de steek gelaten is. Zich verbonden voelen met anderen, in vrede en vreugde samen zijn is iets wat een mens nodig heeft om mens te zijn. Maar het eigen ego speelt hierin een grote rol, alleen zijn betekent niet dat er niets of niemand meer is, dat de levensvervulling ophoudt. Juist in het alleen zijn kan het andere, het eigen zelf tot ontplooiing komen, vanuit de diepste innerlijke kern kan de

grotere verbinding van het eigen ik weer worden hersteld. Door alle beslommeringen van het dagelijkse leven is er weinig ruimte en tijd om weer bij het zelf te komen, in het eigen zijn Zijn. Dat is wat vroeger ook met veel hardheid in de kloosters werd onderwezen, met tucht en gebed tot de Hoogste komen. Nu hoeft dat niet meer, de eenzaamheid is er niet meer, het alleen zijn ook niet: het alleen voelen wel en dat is als de mens zelf zich afsluit voor de wereld om hem heen. In een stad is dat vaak onmogelijk, met muziek, radio en TV hoeft het nooit meer stil te zijn en is er altijd de mogelijkheid tot verbinding met de buitenwereld. Maar dat is niet waar het om gaat als het stil wordt, dan kan de mens in de rust naar binnenkeren en als dat onmogelijk is voelt hij zich afgesloten. Dit afgesloten voelen, uit de goddelijke verbinding te zijn voelt de mens als eenzaamheid, verlatenheid. Dat is weer die oude oerpijn waaraan herinnerd wordt die bijna ondraaglijk is. Als de mensen leren weer in de verbinding met het eigen ik te komen en van daaruit weer de verbinding met alles en iedereen kunnen toestaan, is eenzaamheid verleden tijd. Dan kan weer de warme bescherming, bijna koestering van het opgenomen zijn in het grote geheel als een warme deken worden gevoeld.

5.7. De groeiende mens.

Vanaf het begin is de mens groeiende naar volmaaktheid, alle begin is moeilijk en zeker zoals de mens naakt op aarde zijn invulling moest vinden. Los van de goddelijke omhulling het leven op aarde vormgeven is niet zonder kleerscheuren verlopen. Alle kwaliteiten, goede eigenschappen mochten zich door vele levens heen ontwikkelen. De kleine mens heeft daarbij veel schrammen opgelopen, is van geloof naar ongeloof weer naar geloof teruggekeerd in geloven in de goddelijke afstemming. Een harde weg is er gegaan om de aarde te verwarmen, de duisternis te verdrijven en zichzelf te vervolmaken. Nooit is er een keuze gemaakt met zoveel consequenties en risico's of het gestelde doel bereikt kon worden. Nu worden er op aarde mensen naar de ruimte gestuurd met vooraf berekende banen en afgestemde apparatuur. Dit is wat er ongeveer ook is gebeurd toen de eerste mensen op de aarde kwamen. Los van de hemel moest de mens leren leven en in vrede met alles en iedereen zien te komen. Alleen het overleven al was een hele klus die niet zonder kleerscheuren verliep. Erna waren het de mensen onderling die elkaar probeerden een kopje kleiner te maken wat een hevige strijd was. Liefde was in de oertijden niet eens denkbaar, terwijl de mens toch van oorsprong liefde was. Maar in de onbewustheid was er nog geen plaats voor liefde en vervulling, eerst moest de aarde leefbaar worden gemaakt. Nog steeds is dit proces niet voltooid, er woeden nog steeds oorlogen en veel mensen denken nog ten koste van anderen hun leven in te moeten vullen.

Weer is het te vergelijken met de ruimte verkennen, er zijn dappere helden die zich los van de aarde de ruimte in lieten schieten en de consequenties voor lief namen. Na de ontdekking van de maan en andere mogelijkheden van satellieten plaatsen en onderhouden is het nog steeds een groot avontuur. Dat geldt ook voor de mens op aarde, daar is ook nog veel te ontdekken en alle mogelijkheden zijn nog lang niet ontdekt. Het proces om in de ruimte in leven te blijven is overleven met een groter doel de wetenschap dienen. Overleven op aarde is inmiddels leven geworden waarin geen concessies meer worden gedaan aan basale voorwaarden. Is het urineren in een ruimtecapsule een heel gedoe, op aarde is dit in een

sanitair voorzieningssysteem ondergebracht, tenminste in de ontwikkelde landen. Alles vormt zich, de mens mag groeien en ontwikkelen en zijn bevindingen verder uitwerken. Dat geeft hem vreugde en motivatie om te leven, zijn leven zinvol te leven. Vanuit de heilheid de aarde veroveren en bedwingen tot een beschaving heeft veel tijd, energie, tranen en verdriet gekost. Al enkele decennia probeert de mens de ruimte te bedwingen en daar vordert het gestaag mee.

De groeiende mens op aarde is inmiddels een heel eind gevorderd in zijn mogelijkheden, hij weet hoe het is door de vele levenservaringen om zijn leven leefbaar te maken. Dus kunnen de hogere doelen van het leven een plaats krijgen, los van de basale levensbehoeften. De mens wil immers doorgroeien, zich ontwikkelen en nu is het tijd om pas op de plaats te maken. Naar de ruimte gaan of de ruimte in zichzelf herontdekken is vergelijkbaar, het eerste is nog meer in de lijn van het oude ontwikkelingswerk gedacht. De mens wordt er niet echt gelukkiger van om steeds verder van zichzelf verwijderd te zijn. Het proces in hem verdient te worden onderzocht, uitgewerkt en verdiept. Waar de mens nu nog zijn bevrediging buiten zichzelf zoekt, mag dit steeds meer groeien naar het proces binnenin, het zelf. Daar ver vanaf staan geeft nooit echte voldoening, maar de vragen waar word ik blij van, wat is mijn eigen passie, wat doet het leven met mij, waar leef ik voor mogen van binnenuit beantwoord worden. Dat kan niet worden berekend zoals een baan om de aarde en vraagt totaal andere kwaliteiten die uitgewerkt mogen worden.

5.8. Het wezenlijke van de mens.

Waar het bij de mens om gaat is dat hij weet wat er om hem heen en in hem gebeurt en of hij er aandacht aan schenkt. Veel dingen gebeuren bijna ongemerkt, het is als op de automaat fietsen en niet meer bewust zijn wat er gebeurt. Alleen met de fietsbel werken is wel een bewuste actie, de rest gaat vanzelf, zelfs hoe de wind waait en of het regent kan onbewust, worden geaccepteerd als iets dat er is. Zonder er bewust bij te staan worden veel boterhammen verorberd en veel plassen gedaan. Tijdens het autorijden is er soms opeens het bewustzijn verkeerd te zijn gereden of verder te zijn dan gedacht.

Dit onbewuste zijn maakt het voor de mens gemakkelijker in het leven, wat hij eens heeft uitgeknobbeld hoeft niet telkens weer zorgvuldig worden uitgedacht. Toch gaat op deze manier het leven met de mens aan de loop, op den duur maakt het hem ook niet meer uit wat er gebeurt als hij het alleen vanuit een ooghoek half ziet. Wakker zijn, anticiperen in het levensverkeer is een vereiste die elk bewust mens zich eigen moet maken, er kunnen veel ongelukken door worden voorkomen.

De mens is niet een wezen dat zich half bewust, half slapend door het leven heenwringt, integendeel het ego heeft wel andere dingen met de mens voor. Dat is het bijzondere, het onbewuste en het ego zijn helemaal tegengesteld en dat is nergens voor nodig. Wanneer een automobilist half op de automaat een bijna verkeersovertreding maakt en hierop door een andere weggebruiker gewezen wordt reageert hij furieus vanuit het ego. Het is als een klik weer het heldere bewuste zijn, maar dan wel te ver doorgeschoten.

Halve dagen verdromen is dan ook geen optie, een mens is hier niet voor op de aarde gezet. De boog kan niet altijd gespannen zijn, maar het wezen van de mens vraagt meer aandacht voor het zijn, het werkelijk in de wereld Zijn. Alles langs zich heen laten glijden en opeens als een steekvlam de energie gebruiken is geen goede zaak. Een leven met regelmaat is een eerste begin om de orde in de geest te verkrijgen, dan is er voor alles tijd en kan er tijd worden gemaakt voor iets omdat het overzichtelijk is. Eten kopen en maken als je honger hebt heeft voordelen, maar het maakt het leven onnodig ingewikkeld. Anticiperen op en bedenken van tevoren wat te eten en dit te maken, geeft minder stress om de klus te klaren.

Een mens heeft niet voor niets hersens gekregen om te denken en te bedenken wat hem kan dienen en hoe hij dit kan gaan uitvoeren. Afwachten tot een ander iets bijdraagt aan wat zelf gedaan kan worden doet ook geen recht aan de ander. Alert in het leven staan, weten wat het leven vraagt en hier mee om gaan, rekening houdend met andere mensen is een eerste vereiste voor de samenleving.

Elk mens is verantwoordelijk voor hoe hij zelf zijn leven vormt geeft, consequent, gedisciplineerd of vol liefde. Iedereen heeft eigen kwaliteiten die kunnen worden ingezet, ze niet gebruiken doet het zelf en de ander tekort. Anderen schade berokkenen door onbewust of bewust gedrag vanuit onvrede of andere gevoelens is niet wat de mens in wezen is. Bewust worden van waar de mens voor staat, de ander behandelen zoals hij zelf behandeld zou willen worden is een begin om het mens-zijn te leven. Er zijn nu eenmaal regels om na te leven in een samenleving, iedereen kan niet zomaar doen wat hem het beste uitkomt. Dit aanpassen heeft niets met het eigen wezen te maken, het wezenlijke zit immers van binnen in elk mens, elk mens probeert het zo goed mogelijk te doen. Soms is de liefde voor zichzelf er niet en soms de liefde voor anderen onzichtbaar, maar het is er wel en er kan altijd een beroep op worden gedaan.

5.9. Achter de horizon.

Ver van het dagelijkse leven ligt het land waar de zon altijd schijnt, een soort fantasiewereld die in elk mens een herinnering is. Soms worden er zomaar overdag beelden duidelijk, een soort herkenning van iets van lang geleden, of kan een mens ontroerd worden door iets vaags dat niet te verklaren is. Als een soort heimwee naar vervlogen tijden, ligt er iets te sluimeren wat weer gewekt wil worden. Het is ook het verlangen van binnenuit om werkelijk gelukkig te zijn, niet tevreden zijn met het aftreksel ervan wat het dagelijks leven vaak is. In harmonie met andere mensen te zijn, niet alles uit hoeven te leggen maar gewoon begrepen worden. Eigenlijk gaat het hier om deel van het geheel te zijn in liefde voor alles en iedereen. Maar helaas op aarde liggen de zaken anders. In de sferen is er deze gelukzaligheid, dit begrip, vertrouwen maar op aarde moet dit nog op elkaar veroverd worden.

Dat is wat er nog ontbreekt, wat nog niet voorhanden is, vanzelfsprekend is. Steeds is het nog mogelijk om door een ander mens te worden, afgebekt, afgebrand, gebruikt, misbruikt, uitgelachen en erger. Zolang dit voelen er nog is, is het eigen ik nog niet volgroeid, dan is er nog een kwetsbaarheid die overwonnen mag worden. Want elk mens is in wezen volmaakt, een ander kan het daar niet mee eens zijn, maar dat ligt dan aan de zienswijze van de ander. Als de mens niet langer zich van een ander iets aantrekt, gelooft tegen het eigen

weten in dat er van alles aan hem mankeert, dan is er nog geen geloof in de eigen perfectie. Deze eigen perfectie is niet van dien aard dat alles volmaakt, volgroeid is, maar dat het goed is zoals het is voor deze mens. Wat een ander oordeelt, veroordeelt is niet aan de orde, het vertrouwen in de goedheid van het zelf is het enige dat telt. Dat maakt de mens onkwetsbaar, weten dat alles nog niet volledig perfect is uitgewerkt en dat hier naar toe gegroeid wordt. Dit betekent dus dat er nooit met wanhoop op een oordeel van de ander hoeft te worden gereageerd en de mens zich klein maakt in het eigen voelen. Juist niet, door de ander weet de mens dan wat er NOG beter kan, maar van binnen weet hij dat hij als mens goed is en op weg is naar volmaaktheid.

Een groot verschil maakt het wanneer de mens zelf denkt dat hij niet volmaakt genoeg is en in anderen grootsheid ziet die hijzelf ontbeert. Dan is het zaak eerst een afstemming te maken, een inkeer in het eigen innerlijk weten om weer te weten wie en wat hij is en waar zijn horizon ligt. Kijken tot het menselijk oog reikt is slechts een klein gedeelte van alles wat er is, is geweest en nog zal komen: geen mens kan alles overzien en dit hoeft ook niet. Denkt hij klein over zichzelf zal hij de grootsheid van het geheel kunnen ervaren om zich weer hiermee een te voelen en dus in de grootsheid te gaan. Iedereen ervaart grootsheid verschillend, de een zal vanuit ego denken dat hij de beste is en een ander zal denken vanuit ego dat hij de kleinste is. Dat mag allemaal verdwijnen want elk mens is uniek en heeft zijn plek op aarde in te vullen om in zijn eigen lessen en een spiegel voor anderen te zijn. Als het niet donker wordt, is het licht niet te ervaren, het slachtoffer kan niet zonder dader zijn les leren en alles heeft een andere kant. Alle kanten overzien, over en achter de horizon kijken is niet aan de orde, want dit verandert toch.

De mens is op aarde om zijn eigen leven te leven, te groeien in ervaringen en de eigen levenslessen te leren. Achter de horizon ligt weliswaar die pot met goud, maar daar gaat het niet om in het leven. Goud is de mens zelf die vanuit zijn hart in overgave zijn leven leeft in afstemming met Al wat is, zich inzet voor een betere wereld waarin iedereen krijgt wat hem toekomt in liefde naar elkaar.

5.10. De eervolle mens.

De mens ziet zichzelf vaak als groot of klein wat dan al of niet terecht is en kan wisselen naar gelang de situatie in het leven. Dat mag veranderen, de mens is eervol, niet altijd eerlijk maar dat is het ego dat de eervolheid van de mens wil overtreffen.

Vanaf het begin der tijden was de mens zuiver, eerlijk, rechtschapen en liefdevol, de beelden over het paradijs waarin de mens mocht leven geven dit duidelijk aan. Erna komt de verwarring, door een appel, als de kennis van goed en kwaad en werd de mens via de slang verdreven. De slang, de appel of de vrouw er was een schuldige die veroorzaakt had dat de mens verdreven werd uit de gelukzaligheid van het paradijs. Welk normaal mens kan hiermee omgaan en in moeilijke tijden komt juist de kracht van het ego de mens te hulp om dit te fiksen. Zo is het gegaan, de mens moest van onbewust, dit is onwetend, zijn kruistocht over de aarde maken terug naar het weten, het innerlijk weten en zo de aarde verlichten. Door onwetend op en in het aardse te zijn mocht de mens alles proberen om dit te bewerkstelligen en soms was dit een beetje teveel van het een en soms wat te veel van het

ander. Leren dat planten verbouwd, geplukt en gegeten konden worden was totaal verschillend van het omgaan met dieren en andere mensen. Langzaam leerde mens zich in te passen, te overleven en te leven op aarde. Zijn ego waardoor hij kon overleven, alles in de aarde kon zetten was een grote hulp om tot grote daden te komen en mag langzaamaan verminderen tot een hulpmiddel. Nooit is de mens slecht geweest, wel werd in alle levens uitgetoetst wat de juiste manier was om te leven: in het overleven was er al geen goed of slecht alleen maar lijfsbehoud aan de orde. Dat dit later niet meer nodig was kan pas langzaamaan wegevolueren, de adrenaline stroomt ook bij de huidige mens nog volop, dus het is nog niet verdwenen dat er volop actie kan komen bij gevaar.

Het leven in het algemeen kreeg zijn vorm en daar hoorden wetten en regels bij, iedereen moest zich daaraan overgeven om gezamenlijk te kunnen leven. Er waren bazen en knechten, koningen en lijfeigenen en zo kreeg het aardse bestaan vorm. De religie was altijd een hoofdstuk apart, want dat was van een andere dimensie en niet voor alle onbewuste mensen te begrijpen. Door overleveringen werd de geheime kennis voor een select aantal mensen beschikbaar, gebruikt en misbruikt. Ook deze uitwas macht uitoefenen is volop door elk mens gepraktiseerd, van vaderlijke tirannen tot slavendrijvers. Alles maar dan ook alles is menselijk, de mens heeft zich hier vrijwillig aan overgegeven en is steeds weer in zijn mens afgedaald om te leren en de aarde te bevruchten. Vanuit pure liefde voor de aarde deed hij elk leven wat hij in zijn goddelijke opdracht zich had voorgenomen, al was dat voor aardse begrippen het verkeerde, als slecht te zien. Geen enkel mens is oneervol, elk mens mag geëerd vanwege zijn inzet, telkens weer.

Nu het einde van de oude tijd nabij is en het liefdestijdperk van Aquarius zijn intrede doet, mag iedereen weten dat de vrede, vreugde en liefde in elk mensenhart zit: dat elk mens zijn goddelijke oorsprong mag ontwikkelen. Dit mag de wereld in, verspreid worden als vreugdevolle boodschap, niet als belerend vingertje, maar aansluiten wat de mens van binnen wel weet. Elk mens is van waarde voor het geheel, iedereen mag kennis nemen van de geheime kennis die er is over de goddelijke oorsprong en het ontwikkelen van het bewustzijn. Leven op aarde in afstemming met alles en iedereen in liefde, respect, vreugde en vervulling is een eer die iedereen toekomt.

5.11. De liefdevolle mens.

Elk mens is van nature liefde, in liefde geschapen om te dienen tot het geluk van anderen. Bij baby's is dit duidelijk te zien, iedereen wordt vertederd bij de aanblik van een onschuldig kind. Ouders kunnen bergen verzetten om hun kroost te laten opgroeien, ten koste van zich zelf ten behoeve van dit mensenkind. Een kind dat van honger omkomt, is voor elk mens een afschuwelijke aanblik, leed in de ogen van een kind is het ergste dat er is.

Dit geeft wel heel duidelijk aan dat een mens van nature liefde is, als baby en als ouder is liefde wat de mens drijft. Alle zeilen worden bijgezet om een kind gelukkig te maken, kinderen en ouders zouden dus alleen maar geluk en liefde moeten ervaren. Dat dit niet zo is en niet zo kan zijn is uit het voorafgaande wel duidelijk, om alleen gelukkig te zijn en dit naar

anderen uit te stralen is slechts weinigen als levensopdracht gegeven. Dat betekent niet dat de mens dan dus geen liefde is, al is het aardig verstopt onder allerlei aangeleerde gedragingen of ervaren kwetsuren. De liefde wordt er niet zozeer uitgetimmerd door de samenleving maar eerder door de gevoelige mens zelf verstopt tot het onvindbaar is geworden. Aanpassen aan alles vergt een negeren van de liefde, het ego een plaats geven in het leven eveneens. Ego en liefde gaan nooit samen, de mens is van nature liefde maar het ego schuift dat opzij. Soms is er een middenweg van goedmoedigheid, zoals geven aan de arme kindertjes in Afrika, maar liefde is dat niet. Werkelijke diepe liefde hoeft niet met de portemonnee te worden beleden, maar komt gewoon vanuit het hart.

In de normale gang van zaken is het niet gebruikelijk om het hart open te zetten voor alles en iedereen, veel mensen zijn hier al door op hun hart getrapt. Behalve deze pijnlijke ervaringen is ook de liefde voor het zelf, de eigenheid er niet meer. Een mens krijgt te vaak te horen dat hij iets niet goed kan, beter moet doen, nalatig is geweest: dan kan hij immers niet deugen, maar moet er verbeterd worden. Alles waar maar iets op aan te merken is moet verdwijnen en vaak wordt dan het kind met het badwater weggegooid. Een grote mond hebben en met humor de dingen kunnen zeggen, wordt tot een stilzwijgen opdat hem niet weer de mond wordt gesnoerd. Dan verdwijnen daarmee ook de kwaliteiten die deze mens waardevol als mens maken en de vreugde hierbij. Dit simpele voorbeeld geeft aan dat de mens huiverig is geworden, onzeker en vooral niet dapper wat uit zijn hart komt te uiten.

Dat is waar het nu juist om gaat, vanuit liefde en mededogen in de wereld staan. Een liefdevolle blik doet meer dan een pleister, een kus geneest en maakt de ander blij. Deze simpele handelingen vanuit het hart helen de wereld en als de mens ze verborgen houdt doet hij de wereld tekort. Wanneer de mens weer durft te zijn als een kind, uitgaan van liefde om hem heen wat hij kan ontvangen en geven, dan komt de nieuwe wereld nabij. Iedereen kan dit zonder dat het iets hoeft te kosten geven, de wereld in sturen: Afrika is ver weg, als we eens begonnen met om ons heen de liefdevolheid weer in de wereld te zetten. Vanuit een liefdevolle uitstraling kan dat verder stralen en de geldbezitters beroeren om in rechtvaardigheid en liefde te helpen op de wereld waar dat nodig is.

5.12. De overactieve mens.

De mens is geneigd te doen wat voorhanden is en van binnenuit enthousiast te reageren. Door allerlei oorzaken is dit soms anders, maar in principe staat de mens open voor alles. Behoedzaamheid, wantrouwen en angst weerhouden hem tegenwoordig van wat vanuit het hart gedaan wil worden. Hij heeft geleerd eerst te bezinnen alvorens te beginnen, maar dit bezinnen, is geworden tot een weigering om tot actie over te gaan.

In de wereld is het niet eenvoudig om de plaats in te nemen die de mens toekomt door allerlei oorzaken. Als baby is die er wel en staat de wereld open, alles is mogelijk en het lijkt alsof er voor een mensenkind geen beperkingen zijn. Elk mens heeft zijn beperkingen en kwaliteiten, niemand is eender, elk mens is uniek. Toch worden er aan een aantal bepaalde eigenschappen hogere waarden toegekend dan aan andere, met het belang van de kwaliteit voor de mensheid heeft dit niets te maken. Dit is min of meer cultuurgebonden en aan

verandering onderhevig, zo is slank zijn een ideaal wat wisselend per eeuw werd gewaardeerd.

De mens die met zijn eigenheid aan kwaliteiten en beperkingen in de wereld komt te staan, ervaart dat er eisen gesteld worden waaraan hij niet kan voldoen. In eerste instantie is dat onvermogen zoals intellectuele begaafdheden waaraan tegenwoordig een te hoge waardering wordt toegekend. Alsof diploma's een mens gelukkig maken, het geluk in een voltooide schoolopleiding zit! Het doel is de middelen gaan heiligen dat op zijn minst een universitaire opleiding noodzakelijk is om over iets mee te praten. Het erge hierbij is dat dat dan niet eens het eigen vakgebied betreft waarover totaal geen kennis voorhanden is. De deskundige is altijd nog de mens zelf die weet wat goed is, wat er aan de hand is als hij vanuit zijn hart leeft. Dan komt de mens weer terug bij het sprookje van: "De nieuwe kleren van de keizer.", waarbij een kind de waarheid spreekt. De waarheid spreken is veelal een verhullen van de eigen mening geworden, naar meer een politiek correct antwoord.

Wanneer de mens bewust wordt leert hij zichzelf weer kennen en vanuit zijn eigen hart de wereld om hem heen zien. Als er uit het hart gesproken wordt is het altijd liefdevol zonder slinkse bijbedoelingen. Dit voelt voor onbewuste mensen als naïef en raar, ongrijpbaar en onbegrijpelijk, want hoe kan iemand niet vanuit zijn eigen belang denken? Het ego heeft zozeer de boventoon gevoerd dat het hart uit de samenleving is verdwenen: het is een hebben en houden van de macht geworden waarbij alles om geld en prestige lijkt te gaan. Gewone liefdevolle acties die de mens van zichzelf uit voelt worden niet meer uitgevoerd, door bang zijn voor slijmerig of gek te worden versleten. Een ander iets gunnen en steunen zonder eigenbelang wordt wantrouwig bekeken, want hier moet iets anders achter zitten.

De mens durft vanuit zijn eigen gevoel nog weinig daden te stellen waar zijn eigen hart vol van is. Toch is dit het waar het om draait in de wereld en de samenleving om weer tot in plaats van tegen elkaar te komen staan. Vertrouwen dat de ander vanuit zijn hart het beste doet is er nog weinig als het vertrouwen er in het eigen handelen nog niet is. Als alle handelen vanuit onvoorwaardelijk vertrouwen in de goedheid van alle mensen is, dan is het doel bereikt van eenheid en vervulling op aarde. Tot zo lang mag de mens oefenen in waar het voor hem werkelijk omgaat. Kiest hij voor het ego, met achterdocht, wantrouwen en angst om gekwetst te worden, of laat hij zijn hart regeren met liefde in onkwetsbaarheid, omdat de liefde iedereen die liefde is onkwetsbaar maakt.

5.13. Geef de nieuwe mens de kans.

Meestal is het met andere gedragingen zo, dat andere mensen dit afkeuren, glimlachend over straat gaan wekt een vreemde indruk. Toch is het aan de orde dat de mens leert het leven glimlachend te bezien, zich vanuit openheid en vriendelijkheid opstelt.

In het dagelijks leven is er veel aan de hand waardoor de mens gestrest wordt en zorgelijk door het leven gaat, het ego geeft de mens een zware blik. Het is allemaal niet gemakkelijk en dan zorgeloos rondkijken is helemaal tegenstrijdig met de huidige maatschappij. Wat als we ons er allemaal met een Jantje van Leiden af gaan maken en een beetje lachend door het leven gaan? Daar zou de wereld echter echt van opknappen, al die zware blikken en

zorgen dienen de mens niet, al denkt hij dat hij er meer serieus door genomen wordt. Goed over de dingen nadenken, te beschouwen vereist geen zorgelijke blik: hoe moet er dan OVER- heen gekeken worden. Alles wat door inkeer van de mens bekeken wordt mag in zachtheid jegens zichzelf, de ander en dat waar het om gaat. Verharden door een strakke blik geeft geen oplossing, het gemak zit hem in het loslaten van dingen die het zwaar maken. Loslaten kan daarbij een moeilijk proces zijn, maar heeft een vrijheid in zich waarbij de dingen in de eigen relevantie op zijn plaats vallen.

De kunst die altijd in het leven geleerd moet worden is om alles in een breder perspectief te zien, te weten dat dit een momentopname is waar de dingen zich nu zo voordoen. Over een jaar is het wellicht vergeten of zoals het nieuws in de krant de volgende dag gebruikt wordt om vis in te verpakken. Deze betrekkelijkheid van zorgen, visies, verantwoordelijkheden wordt op dit moment nauwelijks onderkend. Alles lijkt zo reuze belangrijk waar we ons erg druk over moeten maken, maar dit is een waardebeoordeling die slechts voor een kleine groep mensen geldt. Het grote gros van de mensheid is echt niet met deze problematiek bezig en al helemaal niet met waar de mens zich zo druk om maakt. Zorgen zijn betrekkelijk, je kunt ervoor kiezen je zorgen te maken of alles op zijn beloop te laten, de dingen zelf hun weg laten vinden. Het is het ego van de mens wat wordt opgeblazen alsof het zonder zijn zorgen allemaal helemaal mis gaat in de wereld. Zorgelijk is wel dat mensen wat er mis gaat in de wereld niet als eigen probleem oppakken en de verantwoordelijkheid hiervoor door het ego niet nemen. Commentaar leveren op transacties die worden opgesteld ten nadele van andere mensen duidt op instemming met het gevoerde beleid. Dat is wat tegengesteld is aan wat mensen vanuit hun hart voorstaan, andere mensen ook gunnen wat hemzelf toekomt.

In het leven gaat het vooral niet om de dagelijkse zorgen, natuurlijk moet de bakker zorgen dat zijn brood niet verbrand, maar daar kan hij heel goed voor zorgen. De meeste mensen zijn bekwaam en vaardig genoeg om alles niet in het honderd te laten lopen, te veel zorgen hierbij dienen hem niet. Beter is het toch als hij fluitend, zingend en lachend zijn werk doet, dat weet iedereen dat hij het aankan en er plezier in heeft. Wanneer iedereen met vreugde zijn werk kan doen, wordt er al gewerkt aan een betere wereld. Deze levensvreugde mag naar anderen uitstralen en als de bakker over straat gaat wordt dit lachende gezicht een normale maatstaf. Het gaat dan als een besmettelijke vreugde rond en hij steekt iedereen aan met zijn vreugdevolle kijk op het leven. Wat zou de wereld er een stuk plezieriger uitzien als alle mensen opgewekt naar de wereld kijken, vanuit hun hart doen, zeggen wat gedaan en gezegd moet worden. Fluitende bouwvakkers verhogen ook de levensvreugde, elk mens wordt door vreugde een beetje opgetild in zijn aardse voelen: meezingen hoeft niet maar waarden is een toelaten, overgeven aan wat er gebeurt zonder oordeel.

5.14. Leef het leven vanuit het hart.

Het enige wat de mens hoeft te doen is zelf in liefde vanuit het eigen hart te leven, dan is de mens liefde en wordt de wereld liefde. Liefde overwint alles, begrip en vertrouwen zijn dan de kwaliteiten die over de wereld gaan. Angst, afgunst, wantrouwen zijn dan niet eens meer aan de orde, de mens zal deze gevoelens verliezen als ze niet meer gevoed worden.

Zolang niet alle mensen liefde zijn is het wel noodzakelijk om nog even de kat uit de boom te kijken en niet te naïef alleen liefde rondstrooien. Het belangrijkste om mee te beginnen is zelf liefde te zijn, in liefde te Zijn, dit proces is waar het eigenlijk om gaat. De ander doet in principe niet mee als het eigen proces liefde gaat worden en er gekozen is om alleen maar in liefde te zijn en uit liefde te handelen naar anderen. Wat de ander daar mee doet, deze liefde afwijst, veronachtzaamt of zelfs wil misbruiken is niet aan de orde. Wanneer vanuit liefde wordt geleefd en de eigen gevoelens liefde zijn, past misbruik daar niet meer in. De energie is dan niet van dezelfde kwaliteit en de eigenliefde is immers groter, het is alleen zaak de liefde voor het zelf te respecteren. Daaruit voort komt dan afwenden van de ander die deze liefde niet kan beantwoorden, niet in dezelfde energiestroom zit. Het gaat niet om het afwijzen van de ander, elk mens doet zijn best en leert zijn levenslessen op de eigen manier. Sommige mensen zijn nog in een andere fase van het proces dat niet aansluit bij het Zijn in liefde naar alles en iedereen. Ook dit is liefde, respect naar de ander die in deze andere groeifase is.

Als er liefde voor het zelf is, gekozen is om op de frequentie van liefde te leven wordt alles wat disharmonie is langzaam weggefilterd. Het komt zelfs zover dat er geen aandacht meer besteedt wordt aan gedrag dat niet liefdevol is, een afwenden en er niet op ingaan doen het gedrag vanzelf verdwijnen. Als dat niet zo is, dan maakt het ook niet uit omdat dit het proces van de ander is en niets te maken heeft met het eigen proces van liefde Zijn.

Wanneer dit verder over de wereld wordt gebracht en de voorhoede weet waar het over gaat en hoe het moet, dan wordt de wereld liefde. Zelf heb ik talloze valkuilen, onzekerheden en faalmomenten uitgebreid aan de orde gebracht, deze mogen altijd als lering voor iedereen dienen. Alle mensen zijn op aarde om te leren liefde te worden en in hun Zijn afgestemd te zijn in verbondenheid met elkaar en op het hogere, het Al, dat is. Zo wordt vervuld dat de hemelen over de aarde zullen neerdalen en de mensen in universele eenheid en vervulling leven. Dan is het weet hebben, deelnemen aan en het overgeven aan het grotere geheel wat in liefde vorm krijgt iets vanzelfsprekends geworden. De mens wordt weer goedheid in liefde voor zichzelf en weet weer van zijn goddelijke afstemming die er altijd is geweest. De versluiering mag weer verdwijnen, alle kennis over hemel en aarde is dan voor iedereen. Elk mens weet dat alleen de liefde voor zichzelf, de ander, alles en iedereen de essentie is van zijn bestaan. Uw wil geschiedde heeft dan in de breedste zin betekenis gekregen in het leven van elk mens.

5.15. De volwassen mens.

Door het leven gepokt en gemazeld weet de mens inmiddels wel wat hij allemaal te duchten heeft in het leven. Het is te vergelijken met door schade en schande wijs worden, maar daar ontbreekt het nogal eens aan. De mens weet wel, maar gaat desondanks vaak weer in de fout, op herhaling om te leren wat hij moet leren. Dat in de fout gaan is dus totaal niet aan de orde, een mens die steelt overtreedt de wet, een gebod, de heersende normen, Maar wie weet wat er achter dit stelen verborgen zit, misschien het verlangen om gehoord te worden, aandacht te krijgen en is dit strafbaar. De ene kant van iets zegt niets over de andere of meerdere kanten van een actie. Het kan heel goed alleen maar het leerproces zijn dat wat van een ander niet aan hem toebehoort: dat dit is wat geleerd moet worden, soms met veel

schande en soms sneller. Het ligt aan de les en wat ervan geleerd moet worden, alle mensen hebben hun eigen leerervaringen opgedaan en niemand kan beweren zelf nooit iets verkeerd te hebben gedaan. Dat maakt een veroordeling al moeilijker en vooral als het motief onduidelijk is, is een oordeel vellen al aanmatigend.

Wanneer vanuit de toegeeflijke liefde uit het hart de mens meer kansen zou krijgen, in liefde gelaten zou worden zijn fouten in te zien, zou er een andere wereld zijn. De rest van de wereld zou zich afvragen of ze helemaal gek zijn omdat de mens niet vertrouwen is. Dat is waar het om gaat, geen mens durft zich uit te leven, omdat hij weet dat dit niet begrepen en dus bestraft gaat worden. Dit remt de eigenheid van de mens want met de nog aanwezige oerangsten om uitgestoten te worden, zal hij zijn natuurlijke driften bedwingen om te pakken wat hij nodig heeft.

In een geordende maatschappij zijn er regels opgesteld om dit allemaal binnen de perken te houden en eerlijk en zonder vooroordeel een oordeel te vellen over begane misdaden. Of dit op deze manier met volwaardig bewuste mensen nog op deze manier zo moet gebeuren is maar de vraag. Een mens mag zelf nauwelijks uitleggen wat het motief van de daad was en dan is daarbij het oordeel en de strafmaat al bepaald voor dit vergrijp. Ook zonder een strafbaar feit zit de mens geketend aan regels en wetten, er zijn duizenden ongeschreven wetten waaraan voldaan moet worden om geaccepteerd te zijn: als volwaardig lid van de maatschappij met stemrecht te worden gezien. Met deze façade in stand houden heeft de mens het erg druk, alles in en om het huis moet netjes zijn, want het gezin moet geen aanstoot geven. Met burens en omwonenden moet ernstig rekening gehouden worden in verband met kookluchtjes en geluidshinder om over geloofsovertuigingen nog maar niet te spreken. Dat is een wereld op zich van geschreven en ongeschreven regels, vanaf de geboorte tot en met de partnerkeuze is het niet vrij te doen wat de mens denkt vanuit zichzelf te doen. Vanuit zijn eigenheid beslissen voor een kind wat het beste is, de kleding, de voeding overal liggen taboes op. Een kind groeit op met alles wat er maar te bedenken is aan beperkingen van zijn eigen wijsheid en wensen. Als volwassene is de mens geïndoctrineerd om te doen wat mag, gangbaar, gewoon is en geen problemen geeft. Zijn onbewuste verlangens heeft hij geleerd in te perken tot gangbare zaken en hiervan is hij zich niet eens meer bewust, want zo is het leven nu eenmaal. Gebeurt er dan iets in zijn leven waardoor alles even lijkt stil te staan dan moet hij een beroep doen op iets wat hij nooit heeft ontwikkeld: het eigen denken voor zichzelf. Dat is een vraagstuk dat veel mensen hoofdbrekens oplevert, want de mens is afgericht op het er zijn ten dienste van anderen. Wanneer het eigen ik opeens de aandacht vraagt en gehoord wil worden kan een volwassen mens eigenlijk alleen maar teruggrijpen naar hoe hij als kind was. Daar kan hij zijn eigen ik weer ontmoeten en leren kennen om verder mee te leven.

5.16. De overontwikkelde mens.

De eeuwenlange ontwikkeling tot wat de mens nu is met alle opgedane kennis en ervaring zit de mens soms in de weg. Wat hij heeft vergaard en kon gebruiken in nieuwe situaties moet nu worden losgelaten. Het gaat om iets heel anders nu, juist los van alle oude beperkingen en vaardigheden.

Loslaten van iets dat verworven is en waar de mens trots op is, vereist een overgave aan Al, dat is. Dan gaat het niet meer om wat de mens zelf belangrijk vindt, maar wat een ander doel dient. Jarenlang heeft de mens hiermee in schril contrast zijn leven ingevuld, ervaring op ervaring gestapeld en zich ontwikkeld tot wat hij nu is. Het gaat niet eens echt om loslaten maar bijna om een ontkenning van wat hij is, heeft bereikt in het leven. Daar is de werkelijke overgave in de trant van God zegen de greep en als zonder vleugels een ravijn in gaan om te leren vliegen. Dit loslaten is van een andere orde dan aardse dingen niet meer zo belangrijk vinden, zoals geld, macht en ego. Hier gaat het om een veel diepere overgave die de voorhoede al lang geleden heeft gemaakt. Om dit proces aan alle mensen voor te leven is inmiddels gaande en in de sferen is hierover diepe vreugde.

Nu gaat het erom aan de mensheid behalve te tonen, ook te leren hoe dit proces van overgave uit te voeren. Mijn wanhoop heb ik diverse keren getoond omdat het zo moeilijk was te geloven in wat ik indertijd wist en voelde wat gebeuren moest. Daarbij voelde ik een grote verantwoordelijkheid om uit te spreken zich over te geven aan het Aquariuswerk. Vanuit diep vertrouwen, zonder dat er een vangnet was van vleugels, maar alleen in deze overgave alles los te laten heeft mij en de voorhoede veel moeite gekost. Dit is dus als het ware nu voorgewerkt en het zal verder voor de mensheid gemakkelijker zijn om zich over te geven. De voorhoede zelf is immers het bewijs, het voorbeeld hoe vanuit diepe overgave innerlijke rust, zelfverwerkelijking in afstemming met Al dat is tot stand kan komen.

U hebt goud in handen en kan en mag u tot voorbeeld stellen van alle mensen, het diepe proces van worstelen in overgave mag verbreid worden. Ja, zo moeilijk was het, maar het loont om te leren in liefde te Zijn!

5.17. In overgave Zijn.

Weten hoe het is in overgave te zijn is een vervulling op zich, dan hoeft er immers niets meer en is alles zoals het is en dat is goed, meer dan goed. De voorhoede heeft geleerd dit te bemachtigen, want het is niet vanzelf tot u gekomen. Het heeft veel twijfels, onbegrip en overgave gekost om dit te bereiken, dit werkelijke Zijn dat alles verlicht te mogen ervaren. Juist als er maar enkele flitsjes zijn is het zo moeilijk om dit vast te houden, de juiste koers te blijven varen.

Er is eerst altijd het zuivere voelen in het Zijn, de werkelijke universele verbondenheid ervaren. Maar in het leven van elke dag gaat dit Zijn op een zijspoor en is er wel het weten van, maar niet meer het Zijn in vrede en geborgenheid. Een vast patroon om te verbinden is hier een hulpmiddel, maar in het begin is het al fantastisch als de verbinding tot stand komt. Werkelijke discipline zoals in het kloosterleven is er in het dagelijks leven niet, dus kan de verbinding ook niet dagelijks of meerdere keren per dag zomaar tot stand komen. Dat vereist een andere levensinvulling, bijna een terugtreden uit het dagelijks leven, het roerige ego bestaan: niet het kloosterleven of de Ashram. Dat hebt u immers al lang bereikt door mediteren en zelfonderzoek om te komen waar u nu bent.

Nee, wat gevraagd wordt is het Zijn zoveel en zo vaak mogelijk te beoefenen, dat het als het ware een vanzelf er in glijden wordt. 's Morgens beginnen en over de dag regelmatig even

weer stil te staan bij waar het werkelijk om gaat in het leven, het Zijn te leren missen als leidraad in het leven. In het Zijn is alles wat verder weg en kan de wereld als van een afstand bekeken worden in alle betrekkelijkheid en vooral ook de leidraad zijn voor waar u zich wel of niet druk over zou maken. Het is als het ware even een sluier van bezinning in elke bijzondere situatie die zich voordoet, u als het ware even verhullen en in afstemming met Al dat is verbinden. Dan zal de situatie een andere betekenis voor u krijgen en is het aan u om te kiezen wat u ermee wilt.

Dit is iets heel anders dan vechtenden uiteen halen bij een ruzie en vol overwicht vertellen wat het beste is en waarom ze dit niet moeten doen op deze manier. Het kan zelfs betekenen dat u alleen maar in uw Zijn de vechtenden liefde vanuit het hart kan geven en de hele situatie in de witte roos of het witte licht zet. Daar zal op dat moment de mensheid meer begrip bij ervaren en de ruzie kan dan ook op een andere manier worden beslecht. Er is dan geen overwinnaar, beiden dragen dit gebeuren, zelfs de omstanders hebben hun rol hierin hoever het is geëscaleerd. Afzijdig houden is iets heel anders dan deze actieve participatie in uw Zijn, uw houding zal liefde en begrip uitstralen en dat is wat dergelijke situaties nodig hebben. Wanneer u uw ego de baas bent, u niet meer laat regeren door het zonodig moeten en beter weten, mag de ander er ook met zijn beter weten voor hem zijn. Dat is in de wereld zetten wat elk mens mag, zijn wie hij is en leren tot een gezamenlijk goddelijk, universeel Zijn te komen in verbondenheid met alles en iedereen.

5.18. De glorie ligt aan de einder.

Het geluk in het leven is niet onbeperkt houdbaar, als het te ervaren is en te pakken is glipt het naderhand weer tussen de vingers door. Dan lijkt het alsof de mens er niet goed mee omgegaan is, maar daar heeft het niets mee te maken. Geluk ervaren is een momentopname, om de vervulling te kunnen aanschouwen. Eeuwig geluk is een andere vervulling, die is op aarde nauwelijks te voelen. Geluk ervaren is als even koesteren in het zonnetje, het willen pakken en vasthouden is van het ego, genieten mag en kan vanuit het hart. Dat geluk weer verdwijnt, voelt als een kaalheid waarbij het geluk vaak in het verdwijnen als puur geluk wordt gevoeld. Daarom wil de mens zo graag het weer terugpakken, het moment van geluk zelf is als een verzuchting van genieten, dat komt en weer verdwijnt. Geluk is geen vaststaand iets als een nieuwe bank die je koopt, hebt en houdt tot je hem afdankt. Geluk is de sensatie zelf, het ervaren in dat moment dat je je later kan herinneren dat dat echt geluk was. Dan is er ook nog het geluk als gelukkie, een voordeeltje wat ook geluk is, een onverwachte meevaller waar je blij van wordt. Ook dit geluk is kortstondig, vaak onbegrijpelijk en het genieten ervan is maar kort. Hierbij wordt in tegenstelling tot ophemelen van het andere geluk, dit geluk juist als klein gevoeld en weggeredeneerd als een toevalligheid die onverdiend was maar wel welkom is. Hier spreekt dan de kleine mens vanuit het ego, alsof hij op dat geluk geen recht heeft.

In beide ervaringen neemt het ego het geluk over en dat is niet wat geluk is, geluk is gelukkig zijn, een voortdurende ervaring die van binnenuit in het eigen wezen wordt ervaren. Het is niet het vasthouden aan iets dat er is, maar een stromende gebeurtenis die van het een naar het ander als geluk wordt ervaren. Het gelukkie is al helemaal buiten het wezen naar beneden komen vallen en geen gelukservaring van binnenuit. Toch geeft het laatste de

mens te denken, in de verbazing kan hij in zijn eigen ik de vreugde voelen en de sensatie beleven, niet als een constante factor maar als een vreugdevol moment.

De mens zal steeds meer het geluk ervaren, gelukkig worden en in staat blijken zijn zegeningen te tellen door de vreugde toe te laten. Geluk uit boekjes is zeer beperkt houdbaar, na het ze leefden nog lang en gelukkig weet iedereen dat dit fictie is. In eerste instantie is het een zo gelukkig mogelijk, identiek aan overleven. Op den duur wordt dit het ervaren van innerlijke rust, vrede en vreugde, het geestelijke aspect van geluk. De ogen van een kind, of in de ogen van de ander puur geluk zien en zelf geluk kunnen toelaten in het leven. De mens is nog wat huiverig en achterdochtig ook naar anderen toe, maar het eigen ik mag steeds meer het geluk ervaren, weet hebben van gelukkig zijn in het Zijn. Dat is nooit alleen op zichzelf gericht maar in de ervaring van het leven, de afstemming met zijn eigen innerlijk.

Wanneer aan de horizon die pot goud zichtbaar is, is het op dat moment dat alles goed voelt, iedereen en alles verbonden is en liefde en geluk. Maar als mens op de aarde is het maar een momentopname van het weten van dit geluk, het leven moet geleefd worden. Slappend of niet wakker zijn, niet alert zijn maar afwachting tot het voorbij komt, kan lang duren. Dat lijkt een eeuwigheid, elk mens kan dit versnellen en het geluk van zichzelf en de ander dichterbij brengen. Weten van die pot goud betekent toch dat alle zeilen bijgezet moeten worden om dit voor iedereen bereikbaar te maken, hoort zegt het voort het geluk wacht!

5.19. De onvolmaakte mens.

Zolang de mens zich onvolmaakt voelt, zal hij zich als zodanig gedragen en geen zelfbewustzijn uitstralen. Natuurlijk zijn er nog enkele haken en ogen en valt er nog altijd wat te verbeteren, maar in wezen is de mens goed. Met de huidige mens kan er prima worden gewerkt, hij weet wat er gaande is, kan begrijpen waar alles om draait en heeft zich ontwikkeld tot een volwaardig mens. Er valt nog het een en ander te sleutelen aan de man-vrouw rollen om tot perfectie te komen, maar er kan vertrouwd worden dat ook dit goed komt. Wat is er dan toch wat de mens weerhoudt zich over te geven, los te laten wat niet voor hem goed of bestemd is? Is dat enkel het ego, de angst voor controleverlies? JA!

Het ego zit zo verankerd in de mens en wil zoveel overtuigingskracht uitstralen, dat er geen doorkomen aan is om tot overgave te komen. Steeds zullen nieuwe feiten, uitvluchten en beweegredenen worden bedacht om niet tot de keuze voor het zelf, het geloof in de eigen grootsheid te komen. Het is eigenlijk een om de hete brij heen draaien. De voorhoede heeft ervaren hoe het is om tot overgave te komen en het Zijn in te bedden in het dagelijks leven. Zij weten dus als geen ander dat er geduld nodig is om de motivatie van binnenuit te stimuleren. Het voelt als het aanvoeren van drogredenen om het ego van de mens te leren dat loslaten van het een tot nieuwe dingen kan leiden. Garanties zijn er niet voor wat er komen gaat als er in overgave wordt geleefd, het is als de aap een banaan voorhouden terwijl hij in zijn handen de nootjes vastheeft. Door dit voorbeeld wordt de onmogelijkheid van loslaten duidelijk: je weet wat je hebt en niet wat je krijgt. Het is van toepassing is op de

onbewuste mens die inderdaad niet weet of er dan nog werk, te eten is als hij alles los laat, als hij zijn ego laat varen. Geleidelijk aan zal de mens echter ervaren dat er door in dit proces te zijn steeds meer dingen vanzelf lijken te gebeuren, op zijn pad komen. Een onverwachte andere baan op een bijzondere manier, boeken om te lezen en andere mensen die alles ondersteunen zullen het proces versterken.

Maar dan is het noodzakelijk dat er andere mensen zijn die dit proces ondersteunen, dat de twijfels en de vragen die de voorhoede zelf heeft meegemaakt gesteld en beantwoord kunnen worden. Dat er een plaats is waar ruimte voor dit innerlijk proces toelaten, ingaan kan worden ondersteund en begeleid door ervaringsdeskundigen. Zomaar vanzelf gaat wel de zon op, maar kunnen mensen zich niet ontwikkelen in het begin. Leren mediteren is een voorwaarde, als dat onder de knie is kan er afstemming met het hogere zijn: kan de mens leren in zijn Zijn te zijn. Maar waar het allemaal over gaat, begrijpen wat er speelt en vooral waar het allemaal toe leidt zal onderwezen moeten worden. Niet als een vrijblijvend proces maar laten plaatsvinden zoals het gaat, maar het stimuleren en met begrip ondersteunen.

De markt op is het devies, bekeren niet maar wakker maken wel, hoe komt straks aan de orde.

5.20. Nooit opgeven.

Het vertrouwen in het zelf is waar het op aan komt in het leven, het lijkt niet zo belangrijk maar het is de kern waar alles om draait. Het eigen weten leven, de eigen waarheid uitdragen en voor jezelf eerlijk zijn en jezelf NOOIT iets te kort doen. Wanneer je jezelf klein maakt, is je waarheid niet zo belangrijk, wanneer je jezelf niet vertrouwt, kun je nooit naar anderen zijn wie je bent. Je eigen leven leven vanuit je eigen overtuiging, weten dat je je waarheid leeft en naar anderen zuiver bent. Hierbij past ook totaal geen bekering van wat je jezelf gelooft, elk mens heeft zijn eigen weten, eigen innerlijk en zijn eigen waarheid. Iemand iets opleggen is een oude manier van overheersen, de wil opleggen en de mond snoeren.

Verankerd in het zelf, trouw aan de eigen waarheid en in liefde leven is een verworvenheid die eenmaal verkregen NOOIT meer ontkend kan worden. Zelfs een beetje van de waarde eraf doen, hoe belangrijk het voor jou is, is al ontkennen. Ontkennen van je waarheid is al helemaal niet aan de orde, desgevraagd kun je jouw waarheid onthullen maar meestal zal het zo zijn dat er helemaal niet naar gevraagd wordt. Wat de mens doet, laat zien zal worden bevraagd. Pas wanneer er verwondering is hoe jij het leven invult, waar dit vandaan komt is het zaak de sluier op te heffen. Dan is er openheid en plaats voor de informatie, je spreken over jouw waarheid kan bij de ander binnenkomen en worden verwerkt. Alleen dan, niet als jij vindt dat de ander het allemaal moet doen zoals jij, een soort beter weten van hoe het allemaal moet. Iedereen, ja iedereen heeft zijn eigen individuele behoefte aan kennis, wat opgedrongen wordt of er niet in past, wordt gewoon opzij gezet en niet opgenomen. Beleefd aangehoord als zijnde de informatie van de ander, niet voor hem van toepassing.

Maar wanneer de vraag, de openheid, de nieuwsgierigheid er is schroom dan niet: ga onmiddellijk in uw Zijn en laat de ander geïnformeerd worden. Blijf in uw Zijn en weet dan

waar de ander behoefte aan heeft, welke vraag wel of niet aan de orde is en welk antwoord op dit moment past. Overladen met informatie heeft dan totaal geen zin, de antwoorden voor hem invullen ook niet. Het gaat er juist om dat de ander zijn ontdekkingstocht mag maken zoals u dat ook hebt mogen doen om uw waarheid te vinden. Pas vanuit deze eigen waarheid kan er immers werkelijk van binnenuit worden gesproken, gehandeld en geleefd. Door een ander had dit beleven nooit op deze manier tot stand kunnen komen en door dwang om de wijsheid van een ander aan te horen al helemaal niet.

Voorhoede leef in uw Zijn laat de wereld binnenkomen, verlies uw schroom maar blijf bescheiden in uw overtuigingskracht. Geef alle informatie over het Aquariuswerk waar dit mogelijk is, blijf in uw Zijn. Verover de wereld, geef de mensen de handvaten die ze nu ontberen, leer iedereen de symbolen hanteren. Dit kan een simpele ingang zijn en zal dan al zijn werk doen, de symbolen zijn hulpmiddelen om het doel te bereiken dat elk mens zijn eigen waarheid vindt.

Pak de signalen op die er zijn, wees alert en bekijk alles wat op u afkomt, onderzoek de mogelijkheden om het Aquariuswerk te verspreiden. Vraag mij om hulp en duidelijkheid, ik zal er zijn om vanuit de sferen met u alles tot stand te laten komen wat mogelijk is. In liefde met u voor Al wat is en zal blijven om de vervulling van liefde over aarde te laten neerdalen.

Mijn getrouwen,

De voorhoede die ik heb onderwezen zit met lege handen, wel met veel kennis over de Aquariusmystiek, maar hoe het in de praktijk te brengen moet geleerd worden. Iedereen is er klaar voor, weet in zijn Zijn wat en hoe dus.....aan het werk!

Sonia

September 2009

Op eigen verantwoording mag alles uit deze Berichten van Sonia worden gebruikt, geciteerd en gekopieerd.

Voor informatie/ vragen www.leven-in-liefde.nl mariandieterman@hotmail.com